

TORSDAGEN DEN 23 APRIL 2009

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Patienternas rättigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är ett betänkande av John Bowis för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om tillämpning av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård (KOM(2008)0414 – C6-0257/2008 – 2008/0142(COD)) (A6-0233/2009).

Som många av er vet blev John Bowis sjuk nyligen och lades in på sjukhus i Bryssel. Han har opererats, operationen gick lyckligtvis bra och nu håller han på att återhämta sig, så han är själv ett exempel på gränsöverskridande hälso- och sjukvård. Min vän och kollega Philip Bushill-Matthews ersätter honom här i dag.

Philip Bushill-Matthews, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag har en mycket svår och en mycket lätt uppgift. Den är mycket svår eftersom det här ärendet är så komplicerat och känsligt, och det är en fråga som jag personligen har arbetat mycket lite med. Den är mycket lätt eftersom det är ett betänkande av min framstående kollega John Bowis som, som ni sa, för närvarande återhämtar sig efter en stor hjärtoperation i Bryssel för några veckor sedan.

Han har lagt ned ett otroligt arbete för att komma fram till den fina lösning på den här frågan som vi har i dag, och han lade faktiskt grunden till denna framgång i sitt ursprungliga betänkande om patientrörlighet redan i juni 2005. Jag är säker på att han också vill att jag ska tacka kommissionsledamoten personligen för hennes stöd, och tacka skuggföredragandena och vårt gruppsekretariat och hans egen utredningsassistent för de enorma insatser de alla har gjort för att komma fram till en bred överenskommelse om så många av de kontroversiella frågorna. Med deras hjälp har John försökt sprida ljus över något som har varit ett mycket dunkelt område och skapa klarhet där det tidigare fanns osäkerhet, hela tiden på grundval av principerna att patienten alltid måste komma i första hand och att patienten ska kunna välja utifrån behov och inte utifrån medel.

Under de senaste tio åren har EU-medborgarna vänt sig till domstolarna för att kämpa för rätten att få vård i en annan medlemsstat. Det står klart att patienterna vill ha denna rätt och att de förtjänar den och har rätt till den. De ska inte behöva gå till domstol för att få den. Det förslag vi nu har på bordet är vår chans att genomföra detta. Nu är det vi politiker som måste ta vårt ansvar och se till att domstolarna inte behöver anlitas, genom att själva skapa rättssäkerhet.

De flesta kommer alltid att vilja vårdas i närheten av sina hem. Emellertid kommer det också alltid att finnas patienter som vill resa till andra medlemsstater för att få vård, av olika skäl. Om patienterna väljer detta alternativ måste vi se till att de gör det på tydliga och rättvisa villkor. Vi måste se till att de vet hur mycket de får betala, vilken kvalitet och trygghet de kan förvänta sig och vilka rättigheter de har om någonting går snett. Alla dessa frågor tas upp i detta betänkande.

Låt mig vara tydlig med att denna rättighet för patienterna inte på något sätt bör inkräkta på medlemsstaternas förmåga att tillhandahålla hälso- och sjukvård med kvalitet till alla sina medborgare. Det här betänkandet talar inte om för medlemsstaterna hur de ska organisera sina egna hälso- och sjukvårdssystem. Det dikterar inte att de ska tillhandahålla en viss vårdkvalitet. Tvärtom bygger man in skyddsåtgärder för medlemsstaterna för att hjälpa dem att skydda sina egna nationella hälso- och sjukvårdssystem, till exempel genom att välja system med förhandstillstånd under vissa omständigheter.

Sådana förhandstillstånd får dock inte användas för att begränsa patienternas valfrihet. Den ökade tillgången på gränsöverskridande hälso- och sjukvård ska i sin tur bidra till att stimulera de nationella systemen att ständigt höja vårdstandarden.

Jag ser fram emot att höra kollegernas synpunkter i den debatt som nu följer.

Daniela Filipiová, rådets ordförande. – (CS) Mina damer och herrar! Jag känner mig mycket hedrad av att komma hit i dag och delta i diskussionerna om ett antal viktiga folkhälsofrågor som står på föredragningslistan i dag. Det gäller bland annat patienträttigheter vid gränsöverskridande hälsovård, patientsäkerheten och gemensamma EU-åtgärder för sällsynta sjukdomar.

Jag vill börja med att säga att alla tre är prioriterade frågor för det tjeckiska ordförandeskapet och de kommer också att stå på dagordningen vid rådets möte om sysselsättning, socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor den 7 juni 2009 i Luxemburg. Vi välkomnar därför varmt den kommande debatten.

Det tjeckiska ordförandeskapet är medvetet om Europaparlamentets betydelsefulla roll på folkhälsoområdet och förstår att ett nära samarbete mellan rådet och parlamentet är viktigt. Era betänkanden om dessa tre frågor har således kommit vid rätt tidpunkt.

Jag vill säga ett par ord från rådets perspektiv om parlamentets och rådets förslag till direktiv om tillämpningen av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälsovård.

Det tjeckiska ordförandeskapet är helt medvetet om behovet av att ge patienter som får hälsovård i en annan medlemsstat rättssäkerhet och bygger vidare på resultaten av det franska ordförandeskapets arbete på området. Vårt mål är att försöka få denna text godkänd. Den är tydlig och begriplig för EU-medborgarna, respekterar primärrätten, inklusive subsidiaritetsprincipen, och kommer att leda till det fastställda målet att upprätta rättssäkerhet för EU-medborgare vad gäller tillämpningen av deras rättigheter när de får gränsöverskridande hälsovård. Samtidigt måste tänkbara konsekvenser av förslaget genomförande på stabiliteten hos hälsovårdssystemet i EU-medlemsstaterna noga övervägas.

Eftersom förslaget är av stor betydelse har diskussionerna varit mycket intensiva och pågår fortfarande i rådets rättsliga organ. För närvarande kan jag därför inte säga om rådet kommer att uppnå politiskt samförstånd i slutet av det tjeckiska ordförandeskapet, dvs. vid rådets (sysselsättning, socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) möte i juni. Jag kan dock dra ett antal allmänna slutsatser. Det framtida direktivet ska kodifiera all rättspraxis från EG-domstolen vad gäller genomförandet av principen om fri rörlighet för varor och tjänster inom folkhälsoområdet och kan även lägga till en bestämmelse om samordning av sociala system och ge medlemsstaterna alternativet att kräva förhandstillstånd för tillhandahållandet av hälsovård i en annan medlemsstat eller att tillämpa ett vaktställningssystem.

Vi återfinner dessa principer i John Bowis betänkande om det föreslagna direktivet, som ni nu ska debattera. Det är också möjligt att identifiera andra ämnen som Europaparlamentet och rådet har gemensamt: vikten av att ge fullständig och korrekt information till patienterna om alternativ för att få gränsöverskridande hälsovård eller betoningen av att säkerställa hög kvalitet och säkerhet i tillhandahållandet av vård.

Det tjeckiska ordförandeskapet uppskattar den omsorg som parlamentet visat vid utarbetandet av betänkandet, vars lydelse har framkommit från flera svåra men fruktbara diskussioner i en rad relevanta utskott. Jag är medveten om att lydelsen av betänkandet utgör en kompromiss mellan olika politiska grupper och att uppnå denna kompromiss har inte varit helt enkelt. Jag vill därför tacka alla som deltog i utarbetandet av det och föredraganden John Bowis, som vi alla naturligtvis önskar ett snart tillfrisknande. Detta utgör ett värdefullt bidrag som gör det möjligt att fortsätta lagstiftningsprocessen för det föreslagna direktivet. Rådet kommer att granska texten i betänkandet i detalj, liksom alla ändringsförslag, och kommer noga att överväga att ta in dem i rådets gemensamma förslag för att stödja en överenskommelse under andra behandlingen.

Herr talman, mina damer och herrar! Som jag nämnde tidigare är det fortfarande för tidigt att säga om rådets (sysselsättning, socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) möte i juni kommer att leda till en politisk överenskommelse om det föreslagna direktivet, eftersom diskussionerna som bygger på det kompromissförslag som lagts fram av det tjeckiska ordförandeskapet ännu inte är slutförda. Under alla omständigheter kommer rådet att fortsätta diskussionerna om frågan och ta hänsyn till det betänkande som godkänts av Europaparlamentet.

Talmannen. – Fru Filipiová har säkert ingenting emot om jag berättar för kammaren att hon själv använder rullstol.

Androulla Vassiliou, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Innan jag talar om patienternas rättigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård vill jag särskilt hylla föredraganden John Bowis, som tyvärr inte är med oss här i dag, men som vi är skyldiga så mycket i det här ärendet. Jag hoppas att han tillfrisknar snabbt och får leva ett friskt och lyckligt liv efter att ha tjänat EU-medborgarna på ett så utmärkt sätt i så många år.

(Applåder)

Jag vill också tacka alla skuggföredragandena för deras konstruktiva arbete, och naturligtvis Philip Bushill-Matthews, som talar för John Bowis i dag.

I går firade vi europeiska dagen för patienträttigheter här i Strasbourg. Vi erkände då att patienterna får en allt större roll i vården och vikten av att de både har förtroende för och kunskap om den vård de får.

Den centrala frågan i det här sammanhanget är vad Europeiska unionen kan göra för patienterna. Den här förmiddagen har vi möjlighet att ta ett stort steg framåt mot ett EU för patienter, för varenda EU-medborgare som ni företräder, ärade ledamöter.

För det första måste jag säga att jag verkligen uppskattar det hårda arbete som parlamentet har lagt ned på att granska det förslag till direktiv om tillämpning av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård som ni snart ska rösta om. Jag vill framföra mitt tack och mina gratulationer till er alla för era intressanta och ofta stimulerande debatter och för en mycket effektiv process.

Låt mig kort påminna om resonemanget bakom detta förslag till direktiv och om de viktigaste målen och principerna för det. Förslaget bottenar i ett decenniums rättskipning av Europeiska gemenskapernas domstol, som har slagit fast att patienterna har rätt till ersättning för hälso- och sjukvård de har erhållit utomlands även om de hade kunnat få samma vård hemma.

Detta är viktigt. Det är en rättighet som EU-medborgarna har direkt genom fördraget. Men även om domarna om de berörda individerna var tydliga var frågan om hur de skulle tillämpas på alla andra fall höljd i dunkel. Därför blev det uppenbart att vi behöver en ramlagstiftning, så att alla patienter i EU kan utöva sin rätt till ersättning vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård.

Denna rättighet ska inte bara finnas för patienter som har tillgång till information som inte är tillgänglig för allmänheten och som har råd med en advokat. Därför antog kommissionen sitt förslag till direktiv den 2 juli förra året, efter noggranna överväganden och ett brett samråd.

Först och främst är det övergripande syftet att ge patienterna bättre möjligheter och större tillgång till vård i hela EU. Patienterna står verkligen i centrum för detta lagförslag, som också till fullo respekterar mångfalden hos hälso- och sjukvårdssystemen i EU. Jag vill vara tydlig på den punkten. Jag vet att det har framförts många farhågor, men den här lagstiftningen kommer inte att medföra några förändringar av hur de nationella hälso- och sjukvårdssystemen är organiserade och finansieras.

Det finns tre huvudsyften med förslaget till direktiv: för det första att klargöra under vilka omständigheter patienter ska få ersättning för gränsöverskridande hälso- och sjukvård med samma belopp som i hemlandet, för det andra att skapa kvalitets- och säkerhetsnormer för vården i hela EU och för det tredje att främja ett europeiskt samarbete mellan hälso- och sjukvårdssystemen.

På basis av dessa tre pelare kan vi göra mycket för våra medborgare, främst för dem som vill söka gränsöverskridande hälso- och sjukvård, men även för alla andra patienter i EU. Jag ser fram emot er debatt.

Iles Braghetto, *föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Hur kan vi definiera det här direktivet? Det utgör ett tillfälle för patienter att välja lämplig behandling och snabb tillgång till tjänster. Ett tillfälle för regionala hälsovårdssystem att förbättra kvaliteten och effektiviteten i sina hälsovårdstjänster, ett tillfälle för ökad europeisk integration inom sektorn omvårdnadstjänster. Europeiska referensnätverk, tekniska standarder och utvecklingen av telemedicin kommer att underlätta det gränsöverskridande samarbete som redan är på gång.

För detta krävs ett lämpligt informationssystem, övervakning av kvaliteten och effektiviteten i hälso- och sjukvårdssektorn, en garanti för personalens yrkesetik samt ett obyråkratiskt förfarande för att reglera den gränsöverskridande rörligheten. Direktivet är ett väl avvägt svar på dessa krav.

Françoise Grossetête, *föredragande för utskottet för industrifrågor, forskning och energi*. – (FR) Herr talman, Androulla Vassiliou! Först av allt vill jag gratulera vår kollega John Bowis även om han inte är här. Jag beklagar

dock hans frånvaro eftersom han är så delaktig i betänkandet om patienträttigheter att han verkligen förtjänande att få vara här i dag.

Nu är det ju uppenbart att det verkligen inte handlar om ett nytt tjänstedirektiv. Det handlar om att förkasta idén att det är EG-domstolen som stiftar EU-lagen och inte politikerna. Det är oacceptabelt.

EU:s medborgare har rätt att på vissa villkor få vård i en annan medlemsstat. Jag vill försäkra de ledamöter som oroar sig för risken för missbruk i framtiden: i direktivet respekteras till fullo medlemsstaternas rätt att bestämma över sina hälso- och sjukvårdssystem. Tvärtom vad vissa av motståndarna har sagt är direktivet inriktat på alla patienter och medför ökad rättvisa, eftersom det hittills endast varit de välbärgade som har haft tillgång till gränsöverskridande vård.

Direktivet innebär att varje medborgare kan få sådan vård. När det gäller sjukhusvård med förbehåll för ett förhandstillstånd från medborgarens medlemsstat, så att kostnaderna kan ersättas enligt gällande taxa i ursprungsmedlemsstaten.

Förutsatt att allting görs för att undvika medicinsk turism ser jag detta som ett framsteg. Det är ett stort steg framåt för ett Europa för hälsa. Det är mer rättvist, det ger våra medborgare mer information om den vård som är tillgänglig och det ökar samarbetet när det gäller nya hälsotekniker.

Bernadette Vergnaud, *föredragande för yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd*. – (FR) Herr talman, Androulla Vassiliou, mina damer och herrar! Vi ska ge vårt omdöme om en text som jag har hoppats på och bett om under en lång tid, särskilt inom ramen för mitt betänkande om effekterna av uteslutandet av hälsovårdstjänster från tjänstedirektivet.

Tyvärr har dock den senaste omröstningen gett mig en bitter eftersmak. Betänkandet, som antogs av utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet med stöd av merparten av de politiska grupperna utom socialdemokraterna, är faktiskt med vissa förbättringar endast en reaktion på EG-domstolens beslut. Det är ingen lösning på de viktigaste problemen inom unionens hälso- och sjukvårdspolitik, det löser inte heller frågan om rättsosäkerhet för patienterna och det stadfäster en marknadsekonomisk strategi för hälso- och sjukvården.

När det gäller rättsosäkerheten anser jag det uppenbart att oklarheterna mellan villkoren för tillämpning av detta direktiv och förordning (EEG) nr 1408/71 och snart även förordning (EG) nr 883/2004, som antogs i går, endast kan leda till nya beslut av EG-domstolen.

När det gäller den marknadsekonomiska strategin märks inställningen i betänkandet redan i sammanfattningen av dess rättsliga grunder, dvs. artikel 95 om reglerna för den inre marknaden. Hälsa ska såldes endast vara en bland andra varor och omfattas av samma regler för tillgång och efterfrågan.

Detta kan endast leda till ojämlig tillgång till vård, där de välbärgade och välinformerade medborgarna kan välja den bästa tillgängliga vården i EU, medan de övriga får nöja sig med tjänster som redan försvagats i många medlemsstater, och som direktivet på intet sätt är utformat för att förbättra.

I samma anda går ändringsförslag 67 ut på att införa konkurrens mellan de nationella hälso- och sjukvårdssystemen, eftersom varje person ska ha frihet, förutsatt att de betalar förstås, att ansluta sig till det system inom EU som de själva väljer.

Slutligen vill jag ta upp frågan om förhandstillstånd för sjukhusvård, vars införande är föremål för en rad begränsningar för medlemsstaterna, även om principen medger både kontroll av den finansiella balansen i deras socialförsäkringssystem och en garanti för patienterna om villkoren för återbetalningen.

Av alla dessa skäl och därför att jag har få illusioner om utgången av dagens omröstning, med hänsyn till den fantastiska enhälligheten ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Diana Wallis, *föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor*. – (EN) Herr talman! Utskottet för rättsliga frågor välkomnar det här förslaget och understryker att det ökar rättssäkerheten, vilket är förnämligt, och att patienternas valfrihet också framhålls. I utskottet ansåg vi dock också att subsidiaritetsprincipen respekteras och att de nationella hälso- och sjukvårdssystemens integritet därigenom respekteras, och det tycker jag är viktigt med tanke på de farhågor som har framförts här i förmiddag.

Den enda punkt där vi kanske avviker från betänkandet är att vi hade velat ha fler åtgärder för att gottgöra de patienter som tyvärr drabbas av att saker och ting går fel. Vi anser inte att reglerna om tillämplig lagstiftning och jurisdiktion är tillräckligt tydliga. De hade kunnat vara mer patientinriktade för att se till att patienterna kan framföra klagomål i sina hemländer och få ersättning enligt lagen i sitt hemland, i enlighet med de beslut vi har fattat på andra områden. Det skulle vara en god idé att se över detta igen.

Anna Záborská, föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män. – (SK) Som föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män vill jag tacka John Bowis för hans goda samarbete och våra många diskussioner under utarbetandet av betänkandet. Jag önskar honom också lycka till.

Betänkandet berör direkt patienternas rättigheter och lagstiftarna måste se till att jämlikhet tillämpas konsekvent i tillhandahållandet av hälso- och sjukvård till kvinnor och män. Varje form av diskriminering baserat på kön från hälso- och sjukvårdsinrättningar, försäkringsgivare eller statstjänstemän är oacceptabel. Risken med det föreslagna systemet är att gränsöverskridande hälso- och sjukvård, som innebär en form av förmånsbehandling, enbart kommer att utnyttjas av de medborgare som har det bäst ställt.

Ett sätt att lösa situationen är interregionalt samarbete. Gränsöverskridande regionala avtal mellan finansinstitut och hälso- och sjukvårdsinrättningar skulle bidra till att harmonisera patientkraven, stabilisera de offentliga finanserna och särskilt statens prioriteringar när det gäller att se till att dess medborgare fortsätter att ha en god hälsa.

Avril Doyle, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Alltsedan 1998 har Europeiska gemenskapernas domstol fastställt att patienter har rätt till ersättning för hälso- och sjukvård i en annan medlemsstat. I det här betänkandet, som bygger på kommissionsledamotens preliminära förslag, klargör man hur de principer som slås fast i dessa domstolsärenden ska tillämpas.

Jag välkomnar John Bowis utmärkta betänkande och hans förnämliga lösningar på de många problem som faktiskt fanns med det ursprungliga preliminära förslaget. I betänkandet utgår man från patienternas behov och inte från deras medel. Definitionerna av sjukhusvård och förhandstillstånd har diskuterats och så vitt jag förstår fastställts tillsammans med rådet och kommissionen. Kvalitetsnormerna förblir en fråga för medlemsstaterna och säkerhetsnormerna en fråga för EU. Att det går att få tillgång till patientinformation från en enda källa i alla medlemsstater kommer att bli avgörande för att patienterna ska kunna fatta välgrundade beslut, och ett ömsesidigt erkännande av recept tror jag blir ett mycket viktigt komplement till denna lagstiftning som måste komma snabbt.

Hälsovårdstjänsterna ingick ursprungligen i det preliminära förslaget om gränsöverskridande tjänster från Frits Bolkestein, men det blev snart uppenbart att det behövdes ett fristående direktiv om denna oerhört viktiga vårdfråga – som påverkar all hälso- och sjukvård i våra 27 medlemsstater. Patienterna kommer alltid att föredra att få hälso- och sjukvård i närheten av sina hem. För närvarande går bara 1 procent av våra budgetar till gränsöverskridande hälso- och sjukvård. Låt oss hålla det i minnet.

Under vissa omständigheter kan det dock vara fördelaktigt att få hälso- och sjukvård i ett annat EU-land – främst i gränsregioner där den närmaste vårdinrättningen till exempel kan ligga i ett annat land, eller där det finns mer expertis att tillgå, till exempel i fråga om ovanliga sjukdomar, eller särskild vård eller behandling kan tillhandahållas snabbare i ett annat land. Jag måste verkligen slå fast att den allmänna kompetensen i fråga om hälso- och sjukvårdspolitik och finansiering av den finns, och kommer att finnas kvar, hos medlemsstaterna.

Jag ska ta upp en enda punkt i fråga om Trakatellisbetänkandet. Det finns en mängd farhågor om och vantroknningar av ändringsförslag 15 och jag välkomnar att den delade omröstningen ger möjlighet att rösta emot begreppet "utrotning" av sällsynta sjukdomar, som har orsakat en hel del problem. Jag kommer emellertid att stödja återstoden av ändringsförslaget och det utmärkta arbete som min kollega professor Antonios Trakatellis har gjort om sällsynta sjukdomar.

Dagmar Roth-Behrendt, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Först av allt vill jag på min grupps vägnar önska John Bowis ett snart tillfrisknande. Jag vet att han arbetade hårt i utskottet ända fram till den sista omröstningsdagen och jag hoppas nu att han återhämtar sig från sin operation och snart blir frisk och att vi får se honom här igen före sommaruppehållet.

Låt mig börja med att säga att min grupp anser att detta är ett mycket bra betänkande. Vi kan se att kommissionens förslag har förbättrats i grunden genom en mängd ändringsförslag från utskottet för miljö,

folkhälsa och livsmedelssäkerhet och genom de kompromisser som vi tillsammans har uppnått. Kommissionsledamot Vassiliou! Ni har gjort ett gott arbete tillsammans med er grupp, men det fanns också utrymme för förbättringar, och vi har lyckats förbättra förslaget.

Vi har lyckats se till att alla patienter nu vet att de har rättigheter i Europeiska unionen precis som alla andra har. De kan flytta runt, på samma självklara sätt som varje arbetstagare, varje studerande och för varje vara, tjänst m.m. Även patienter bör ha rättigheter på den inre marknaden. Det är vad som föreskrivs i denna lag och därför välkomnar vi den förbehållslöst.

Vi måste dock också framhålla vilka delar av betänkandet som vi särskilt lovordar. Det gäller till exempel att patienterna även ges rätt till fri rörlighet för vård utanför sjukhusen. Vi anser dock också att medlemsstaterna bör behålla behörigheten för sina egna hälso- och sjukvårdssystem. De bör kunna planera sin specialistvård och sina investeringar i den berörda medlemsstaten bör vara överkomliga. Vi eftersträvar inte att beröva medlemsstaterna denna myndighet, denna behörighet. Inte heller vill vi att de ska förblöda. Därför är det riktigt att det ska finnas ett förhandstillstånd för vissa former av behandlingar. Även detta är något som min grupp är mycket glad över att ge sitt fulla stöd till, och jag återvänder till den frågan i slutet. Detta är en bra uppläggning, vilket är något som kännetecknar betänkandet i dess helhet.

En sak som jag personligen välkomnar mycket är att det äntligen ska bli referensnätverk. Hur länge har vi inte krävt att det måste stå klart var i Europeiska unionen de bästa metoderna finns? Var utförs behandlingarna bäst? Var är de mest framgångsrika? Vilken grupp i vilket sjukhus i vilken medlemsstat har nyheter att rapportera? För närvarande är detta lämnat åt slumpen. Kanske en liten del av forskarsamhället vet detta men inte varje lokal läkare. Att vi kan förbättra detta förhållandet genom att införa referensnätverk är ett stort framsteg. Dessa informationskällor kommer att göra det möjligt för varje patient i varje medlemsstat att titta in eller ringa och fråga: "Vilka är mina rättigheter?" De kommer att på sitt eget språk få veta vilka rättigheterna är och om de har något problem får de ett svar. Detta är en positiv utveckling.

Eftersom jag närmar mig slutet av min talartid måste jag också nämna de områden som majoriteten av min grupp anser beklagliga. För den stora majoriteten av min grupp gäller detta två punkter som är viktiga för oss och för vår röstning i dag. Den första är att vi vill se en dubbel rättslig grund. Vi behöver använda hälsoartikeln, artikel 152, för att se till att det budskap som vi sänder till omvärlden är att detta både är en hälsopolitisk fråga och en fråga om fri rörlighet. Vi behöver detta, och det är ett villkor för vårt stöd.

Vidare anser vi att det förhandstillstånd som föreskrivs i artikel 8.3 inte är tillräckligt väldefinierat. Om vi inte kan få en förbättring av detta genom de ändringsförslag som har lagts fram kommer min grupp tyvärr inte att kunna rösta för betänkandet, vilket är något som jag personligen beklagar även om det kan fungera som en sporre för att prestera bättre i andrabehandlingen, om vi inte når tillräckligt långt i dag.

Jules Maaten, för ALDE-gruppen. – (NL) Det här direktivet handlar om patienter. Jag kan inte nog framhålla detta eftersom vi naturligtvis har talat om ett stort antal andra saker i samband med gränsöverskridande hälso- och sjukvård: den fria rörligheten för hälso- och sjukvård och vad som ska göras i fråga om marknaden för hälso- och sjukvård. Det är uttryckligen det vi talar om nu.

Vi talar om en pragmatisk uppläggning. Hur kan vi se till att systemet blir sådant att patienterna drar nytta av det? Och om vi inte gör det, vem gör det då? Patienternas ställning är så svag. Ni vill väl inte att sjuka människor ska behöva utkämpa en kamp med kyliga hälsovårdsbyråkrater, som tittar på hälso- och sjukvårdspolitikerna på sina kalkylblad, på sina datorer med dess siffror och statistik. Det får inte ske.

Det är därför som det också är ett socialt direktiv. Gränsöverskridande vård har naturligtvis länge varit möjligt för alla som kan betala för den, men något behöver göras för dem som inte kan betala. Herr talman! Det är detta vi talar om i dag.

Det är också av dessa skäl som vår grupp fäster vikt vid förhandstillståndet, som naturligtvis är ett viktigt inslag här, Daniela Filipiová. Jag uppskattar förresten mycket att rådet finns på plats här i dag. Förhandstillståndet måste finnas inte för att omöjliggöra gränsöverskridande vård – absolut inte – utan snarare för att undvika att allvarligt undergräva de nationella systemen. Vi är överens om detta och vi går längre här än vi kanske normalt skulle ha gjort. En kompromiss är därför nödvändig. Vi anser att det måste finnas undantag för sällsynta sjukdomar och i livshotande situationer på väntelistor. Vi vill fastställa en definition av sjukhusvård på EU-nivå och inte separat i varje medlemsstat, helt enkelt för att ge patienterna rättssäkerhet och trygga säkerheten inom de nationella systemen.

Vidare anser vi att patienter som redan är sjuka inte ska behöva inleda utdragna rättsliga förfaranden om någonting går fel. I stället bör det införas en europeisk ombudsman för patienter.

I utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet har vi givetvis varit oense om detta, och jag uppmanar alla ledamöter till vänster att lägga ideologin åt sidan för tillfället och se till att vi antar ett direktiv som är bra för patienterna och intar en pragmatisk attityd. Jag har med stor respekt lyssnat till vad Dagmar Roth-Behrendt har haft att säga om saken.

Till sist, ett stort tack till föredraganden John Bowis. Han har gjort ett fantastiskt arbete och jag hoppas verkligen att han snart blir frisk.

Salvatore Tatarella, för UEN-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I dag godkänner vi ett direktiv av stor vikt, ett direktiv som berör patienter och – så som redan påpekats – alla EU-medborgare. Strax före valet till Europaparlamentet kan alla EU-medborgare ännu en gång se hur parlamentet har en positiv effekt på deras liv.

Rätten till hälso- och sjukvård föreskrivs i EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna och med detta direktiv förverkligar vi den rätten. Det är en fråga som berör ett stort antal medborgare. En Eurobarometer visade nyligen att 50 procent av EU-medborgarna är beredda att resa utomlands för att få vård, i hopp om att hitta bättre och snabbare behandling för sin sjukdom, och 74 procent av medborgarna anser att om de reser utomlands för behandling bör denna betalas av deras egen medlemsstat.

Området regleras för närvarande av nationella lagar och medborgarna är dåligt informerade om alternativen, kostnadsersättningen och möjliga behandlingar utomlands. I dag får faktiskt bara 4 procent av EU-medborgarna behandling utomlands. Europeiska unionen har enhetliga regler endast när det gäller akutsjukvård utomlands, vilket grundas på det europeiska sjukförsäkringskortet.

I dag har parlamentet uppfyllt EU-medborgarnas begäran om hälsoskydd och inom hälso- och sjukvårdsområdet förbereder sig EU på att avskaffa gränserna och göra det möjligt för alla patienter att välja var de vill få behandling.

Claude Turmes, för Vets/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! Det direktiv som vi behandlar i dag måste framför allt ses som ett komplement till det samarbete som har funnits sedan tre decennier mellan medlemsstaterna och deras socialförsäkringssystem.

I Luxemburg, mitt land, tillhandahålls redan över 30 procent av hälso- och sjukvården utanför landets gränser, och i fallet John Bowis, som jag önskar ett fullt tillfrisknande, är ett perfekt exempel på den rätta användningen av den befintliga förordningen eftersom han togs in på sjukhus i Bryssel som ett akutfall. Han har tagits väl om hand och för en brittisk medborgare är det inga problem med ersättningarna.

Vad är det därför som detta direktiv behöver förbättra? Det måste för det första förbättra informationen till medborgarna. Information om de tjänster som erbjuds, information om de kompetenscentrum som Dagmar Roth-Behrendt har förklarat så väl, och framför allt information om kvaliteten på vården. Jag anser att många medlemsstater, bland annat min egen, behöver göra framsteg i fråga om kvalitetskriterierna och kvaliteten på hälso- och sjukvårdsinformationen. Dessutom behöver jag naturligtvis om jag är utomlands och saker går fel någonstans att vända mig till.

Allt detta är mycket väl reglerat i den föreliggande texten men vi anser att det finns tre saker som behöver förbättras. För det första anser vi att ett system med förhandstillstånd för sjukhusvård har två fördelar: för det första är det en stor fördel för EU-medborgarna eftersom de kommer att veta exakt när de kommer att få pengarna tillbaka och vården kommer också att vara finansierad i förväg. Det gör det också möjligt för oss att planera sjukvårdssystemen, eftersom ett bra hälso- och sjukvårdssystem inte skapas av marknadens osynliga hand. Det måste planeras.

Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansens andra krav är en dubbel rättslig grund, eftersom vi inte vill att hälso- och sjukvården ska betraktas som en marknad. Det måste vara mycket klart att systemet organiseras framför allt av medlemsstaterna.

Den tredje punkten gäller de sällsynta sjukdomarna: vi vill ha särskild lagstiftning eftersom detta är för viktigt, och vi skulle bedra EU-medborgarna om vi skulle säga "gå och sök någonstans i Europa så kommer det att tas om hand". Vi vill ha särskild lagstiftning. Vi vill således inte ha en Bolkestein II, vi vill ha en rättsakt som ger rättssäkerhet och som tjänar den stora majoriteten av EU:s medborgare.

Kartika Tamara Liotard, för GUE/NGL-gruppen. – (NL) Även jag vill framföra ett stort tack till John Bowis. Han har arbetat hårt på betänkandet och jag hoppas att han snart blir frisk.

Jag måste dock säga att Europeiska kommissionen försöker att under den missledande benämningen patienträttigheter införa marknadsprinciper i hälso- och sjukvården i hela EU. Det behöver knappast sägas att min grupp är för ökade rättigheter för patienterna och patientrörlighet i gränsregioner. Vi själva går mycket längre. Vi anser att alla, rika som fattiga, har rätt att få tillgång till hälso- och sjukvård av hög kvalitet.

Jag finner det dock mycket problematiskt att förslaget grundas på artikeln om den inre marknaden, vilket i sig själv anger att ekonomiska intressen går före patienternas intressen. Vidare är förslaget överflödigt. Återbetalningen av kostnaderna är redan fastställd. Att vissa försäkringsgivare och medlemsstaterna inte följer dessa bestämmelser måste hanteras bättre.

Behandlingen av en fråga som tillhör medlemsstaternas behörighet är också vacklande i förslaget, vilket medför att människor med tjock plånbok får tillgång till bättre vård. Det föreslagna systemet för ersättning och kostnader, i enlighet med hemlandets bestämmelser, inför en form av patientrörlighet som strider mot principen om lika tillgång för alla till hälso- och sjukvård. Förslaget innebär också en stor risk för att det snart inte kommer att vara patienten som har rätt att söka vård utomlands, utan snarare försäkringsgivarna i medlemsstaterna som kommer att kunna tvinga patienterna att söka sig till den billigaste vårdleverantören. Det kommer således att bli en skyldighet i stället för en rättighet för patienten.

Eftersom vi har 27 länder med 27 olika hälso- och sjukvårdssystem kommer kommissionens förslag, som grundas enbart på artikel 95 – den berömda harmoniseringsartikeln – att leda till att de nationella hälso- och sjukvårdssystemen raseras och att ansvaret således flyttas från medlemsstaterna. Vi är för utgångspunkten att ge patienterna lika tillgång och inte att ge marknaden en större roll inom hälso- och sjukvården.

Hanne Dahl, för IND/DEM-gruppen. – (DA) Herr talman! En konsekvens som patientdirektivet i sin nuvarande form kan få är att det blir mycket svårt för hälso- och sjukvårdssektorn att kontrollera de offentliga utgifterna. Jag vill därför be att vi röstar för ändringsförslag 1 22, som handlar om förhandstillstånd. Jag anser det absolut nödvändigt att alla medborgare får fri och lika tillgång till behandling, i vederbörlig ordning och enligt sina behov. Det innebär att läkaren ska vara den som beslutar om den behandling man får – och när.

Tyvärr illustrerar detta direktiv en mycket tydlig trend där vi alla omvandlas från medborgare till konsument. I stället för att vara medborgare i ett samhälle som bygger på principen om ömsesidiga skyldigheter har vi blivit konsumenter på en stor inre marknad. Att vara medborgare innebär dock att vara människa och vi är alla medborgare, precis som vi helt säkert alla är människor. Men som konsumenter reduceras vi till objekt i marknadsföringskampanjer. Detta innebär att vi är objekt, i stället för subjekt. Patienter bör vara subjekt, inte objekt i marknadsföringskampanjer.

Jim Allister (NI). – (EN) Herr talman! Jag instämmer i välgångsönskningarna till vår föredragande och hoppas att han snart tillfrisknar och kommer tillbaka.

Jag är övertygad om att det ligger i allas vårt intresse att se till att våra väljare får bästa möjliga service. För mig är det dock viktigt att balansen mellan fri rörlighet och patientsäkerhet och ansvarsskyldighet blir den rätta i det här direktivet. Jag har inget intresse av att främja medicinsk turism och anser därför att det nationella självstyret i fråga om regleringsaspekterna måste värnas och att vi måste undvika harmonisering av normerna till den minsta gemensamma nämnaren. Vi måste också se till att trycket på den lokala vården inte ökar till men för de inhemska patienterna, och det är särskilt viktigt i områden där det finns specialistvård som människor efterfrågar.

Dessutom måste frågan om uppföljning efter vård utomlands lösas på lämpligt sätt, för jag är rädd att tjänster som fysioterapi och annat kan bli överbelastade till följd av krav på uppföljning.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar varmt betänkandet från min högt ärade kollega John Bowis om patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård. Jag beklagar att John Bowis inte är med oss i kammaren i dag och hoppas att han snabbt tillfrisknar efter sin sjukdom.

Det har varit en ära för mig att göra min del av arbetet med att förbättra patienternas rättigheter till gränsöverskridande hälso- och sjukvård. Jag har själv fått gränsöverskridande hälso- och sjukvård. Jag hade lyckligtvis råd att betala. Nu vill jag att de som inte har samma tur som jag ska kunna utnyttja rätten att resa för att få hälso- och sjukvård utan att behöva oroa sig över kostnaderna, med fullständig information om sina rättigheter och den vårdkvalitet de kan förvänta sig.

Frågan om patienternas rätt till gränsöverskridande hälso- och sjukvård har debatterats och promulgerats via Europeiska gemenskapernas domstol under de senaste åren. Således ligger det rätt i tiden och det är

lämpligt att vi, folkets företrädare, klart och entydigt för folket fastställer att patienterna har en obestridlig rätt till hälso- och sjukvård av hög kvalitet oavsett vilka tillgångar de har och var de befinner sig geografiskt.

Vi bör också ha rätt till hälso- och sjukvård av hög kvalitet i närheten av våra hem. Vi måste emellertid också medge att detta inte alltid är möjligt, särskilt inte när det handlar om sällsynta sjukdomar, för vilka det kanske inte finns någon behandling i patientens hemmedlemsstat.

Om vi måste resa utomlands för att få hälso- och sjukvård bör vi inte behöva känna oss osäkra på om vi kan betala räkningen för en ofta dyr behandling. Därför gläder det mig att denna osäkerhet och förvirring har undanröjts en gång för alla. När patienterna väl har fått förhandstillstånd under normala omständigheter behöver de bara betala den del av kostnaden för behandlingen som överstiger det de skulle ha betalat för samma eller liknande behandling hemma.

Information om vårdkvalitet och vårdnormer i andra medlemsstater är en annan viktig faktor för dem av oss som kan behöva resa utomlands för att få behandling. Vi har arbetat hårt för att se till att denna information blir tillgänglig för patienter som måste eller vill resa ut för behandling. De nationella kontaktpunkter som föreslås i det här dokumentet är således en av de största nyheterna och kommer att spela en enormt viktig roll för att bidra till och underlätta patientrörlighet. Jag välkomnar det här betänkandet och hoppas det går igenom i dag.

Guido Sacconi (PSE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Dagmar Roth-Behrendt förklarade på ett förträffligt sätt vår grups ståndpunkt och särskilt varför vi uppskattar hur mycket som har åstadkommit för att förbättra texten. Hon gjorde det dock också klart hur viktigt det är att tillryggalägga den sista etappen, nämligen en dubbel rättslig grund och en tydligare och starkare rättslig möjlighet för medlemsstaterna att ge förhandstillstånd till sjukvårdsbehandling.

Låt oss därför kort sagt inte fortsätta denna diskussion eftersom vi är mycket bekanta med direktivet, efter att ha diskuterat det i månader. Jag ska ställa två särskilda politiska frågor, eftersom det är dags för beslut. Den första frågan är till kommissionsledamot Androulla Vassiliou: exakt vad anser kommissionen om den dubbla rättsliga grunden? För det andra vänder jag mig särskilt till gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater – jag beklagar att min vän John Bowis inte är här, eftersom vi har löst ett stort antal frågor under valperioden med honom som samordnare för de många grupperna i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, och även jag önskar honom naturligtvis ett snart tillfrisknande – och vill fråga PPE-DE-gruppen och även tror jag gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa: anser ni att det är bättre att fortsätta till andrabehandlingen utan stöd av rösterna från Europaparlamentets socialdemokratiska grupp? Utan en stor majoritet?

Jag uppmanar er därför att allvarligt överväga ändringsförslagen 116 och 125 om den dubbla rättsliga grunden och ändringsförslagen 156 och 118 om förhandstillstånd. Om dessa dokument godkänns kommer vi att rösta för. Det är inte möjligt på annat sätt. Det är er sak att överväga och välja det resultat ni vill se.

Karin Riis-Jørgensen (ALDE). - (DA) Herr talman! Vi är mitt uppe i valkampanjen inför valet till Europaparlamentet – en valkampanj där vi måste grunda en närmare relation till EU-medborgarna. Här har vi en rättsakt som stärker ett nära band med EU-medborgarna. Låt oss anta lagen och sätta patienterna i främsta rummet. Som en av de föredragande för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa är min målgrupp en person av det slag som ni alla känner igen från era valkretsar. Jag kommer från ett land där jag när jag går till stormarknaden alltid ser en man på moped med en trälåda på bagagehållaren. Denna man är hjärtat av patientrörlighet, eftersom alla bör kunna resa utomlands och få behandling om de vill, oberoende av deras lönekuvert eller besparingar. Dessa patienter som vill resa utomlands är faktiskt ganska få till antalet. Det är bara de som är desperata som reser utomlands.

Bara därför att min man på moped faktiskt är förmögen att resa innebär det inte att han ska behöva betala resan med egna pengar. Som tur är finns det en bred enighet i kammaren om att den enskilda patienten inte ska behöva betala ur sin egen ficka. Detta är verkligen en förbättring av kommissionens förslag. ALDE:s huvudändringsförslag har varit att utse en Europeisk patientombudsman. Tack för att ni stöder det. Patientombudsmannens uppgift ska vara att se till att EU-medborgarna, patienterna, kan utöva de rättigheter som de får genom denna rättsakt. Bollen ligger nu på rådets planhalva. Den är nu på ministrarnas planhalva, hos dem som alltid säger att vi måste förbättra vår kontakt med EU-medborgarna. Men det som jag säger är att EU måste förbättra sin kontakt med EU-medborgarna. Här är ett fall som jag överlämnar till er på ett fat. Ta er an det! Vi får inte missa den här möjligheten!

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Herr talman! Att fastställa patienters rättigheter i fråga om gränsöverskridande hälso- och sjukvård är en brådskande angelägenhet. Patienter har rätt att få veta på vilka grunder de får sjukvård, oberoende av om de reser och plötsligt behöver hjälp eller på grund av svårigheterna att få tillgång till särskilda sjukvårdstjänster i sitt eget land de beslutar att resa till hälso- och sjukvårdsinrättningar i ett annat EU-land.

De bör informeras om eventuella avgifter som de måste betala och om möjligheterna till förhandsfinansiering. De bör också garanteras tillgång till tillförlitlig information om kvaliteten på de tjänster som är tillgängliga i rekommenderade hälso- och sjukvårdsinrättningar. Här tänker jag på referensnätverk och informationsställen. Patienter bör garanteras information om sina rättigheter om skador skulle uppkomma på grund av felbehandling och även få information om ömsesidigt erkännande av ordinationer. Tillsynen över den gränsöverskridande hälso- och sjukvården kommer att vara till nytta för att bedöma läget på området. Jag vill också önska John Bowis ett snart tillfrisknande.

Margrete Auken (Verts/ALE). - (DA) Herr talman! Jag vill tacka John Bowis för en utmärkt insats när det gäller att leda dessa inte särskilt enkla förhandlingar. En av de svåra frågorna har varit hjälp till patienter med sällsynta sjukdomar – ett ämne som kommer att debatteras här senare under förmiddagen. Vi vill alla ge dessa patienter de bästa behandlingsalternativen och naturligtvis anser vi att ett nära samarbete inom EU i detta avseende kommer att ge stora fördelar. Det kommer dock inte att vara till någon som helst nytta om vi enbart låter patienter resa i hela Europa utan att ge deras ursprungsländer möjlighet att kontrollera resandet både medicinskt och finansiellt. Om rättsakten antas i sin nuvarande form, kommer det att ge patienter som lider av sällsynta sjukdomar möjlighet att resa utomlands och få behandlingar av alla slag, som deras ursprungsländer sedan måste finansiera. Men hur ska vi kontrollera utgifterna och hur ska vi se till att patienterna inte får olämplig eller onödig behandling? Trots allt är de utlämnade åt sin vårdgivare. De löper också risken att hamna i allvarliga konflikter med sina ursprungsländer, som kan vägra att betala med ursäkten att den sjukdom som de lider av inte är tillräckligt sällsynt. Vi har ännu inte nått någon överenskommelse om hur den delen av patientgruppen ska identifieras. Vi skulle mycket hellre ha sett en separat rättsakt på detta område, så att vi kan hjälpa människor med sällsynta sjukdomar på bästa möjliga sätt.

Adamos Adamou (GUE/NGL). - (EL) Herr talman! Även jag vill önska vår vän John Bowis ett snart tillfrisknande och allt gott samtidigt som jag vill tacka honom för hans hårda arbete.

Jag vill börja med att säga att vi inte har några som helst invändningar mot gränsöverskridande hälso- och sjukvård. Tvärtom erkänner vi att medlemsstaterna måste utnyttja de befogenheter som de beviljas enligt artikel 152 i EU-fördraget. Tyvärr grundas detta direktiv på artikel 95 och jag väntar på att kommissionsledamoten ska klargöra den rättsliga grunden för oss.

Vi vill inte att en politik ska bedrivas som gynnar de ekonomiskt privilegierade patienterna till nackdel för de lägre sociala klasserna. Jules Maaten är inte här men jag anser inte att det är "ideologiskt inflexibelt" att säga att det hela kan sluta med att vi får en tvåspårig hälso- och sjukvård.

Vårt mål måste vara att tillhandahålla jämlik hälso- och sjukvård utan ingripande från Europeiska unionen i socialförsäkringssystemen och utan att sträva efter att kommersialisera hälso- och sjukvårdssektorn.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Herr talman! Regleringen av möjligheterna att få behandling i andra medlemsstater i Europeiska unionen, som kommer att träda i kraft efter antagandet av direktivet om tillämpning av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård, kommer att leda till ingripande från gemenskapen i hälso- och sjukvårdssystemen i strid med tidigare bestämmelser. Dessutom kommer möjligheter till behandling att uppkomma, särskilt för välbärgade patienter, och samtidigt kommer tillgången till hälso- och sjukvård att motverkas, särskilt för patienter i fattiga medlemsstater. Strategin att ge särskilda förmåner till eliten när det gäller hälso- och sjukvård av hög kvalitet följs för närvarande av den liberala regeringen i Polen och detta leder till privatisering av statliga vårdinrättningar och till att större delen av samhället berövas möjligheten att få behandling. Oavsett EG-domstolens inställning bör inte människors hälsa vara en handelsvara utan en oförytterlig rättighet som måste garanteras av de offentliga hälso- och sjukvårdstjänsterna i enlighet med principen om respekt och skydd av rätten till liv och hälsa, och varje människas omistliga värde.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Pensionskrav, arbetslöshets- och sjukvårdsförsäkringar – nästan 25 år efter Schengenavtalets tillkomst är de sociala frågorna fortfarande på efterkälken. Turister blir ofta fräckt utnyttjade och tvingas betala orimliga räkningar som sedan endast delvis ersätts eller inte alls när de återvänder till sitt hemland i unionen.

Det europeiska sjukförsäkringskortet accepteras tyvärr ofta inte, och betalningarna mellan medlemsstaterna fungerar inte ordentligt. I synnerhet i tider av budgetåstramningar måste patienterna dock mer sättas i centrum för tillhandahållandet av hälso- och sjukvård. I detta syfte måste patienträttigheterna naturligtvis förstärkas. Huruvida en patient med akut behov av sjukvård kan få förhandstillstånd för ersättning av kostnaderna för sjukhusbehandling måste anses osäkert. Om vi ständigt sparar in på sjukvårdspersonal på grund av kostnadstrycket, måste jag säga att vi är på väg i fel riktning. Bättre samarbete är därför förnuftigt men det får absolut inte urarta till ett byråkratiskt hinderlopp.

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) ”Den som är skicklig med en hammare tenderar att se allting som spikar”, lyder talesättet. Detta beskriver även min inställning till den rådande krisen: jag ser tillväxt och återhämtning i allting.

Jag anser att denna rättsakt kommer att öppna en mängd möjligheter för oss alla. Förutom att revolutionera hälso- och sjukvården kan det också leda till fler arbetstillfällen och ekonomisk utveckling. Införandet av fri rörlighet för patienterna kommer inte att inverka enbart på hälso- och sjukvården. Det kan ha en gynnsam inverkan inte bara på värdlandets kulturella erbjudanden, utan även på restaurangbranschen. Det kan faktiskt leda till tusentals nya arbetstillfällen även inom sjukhussektorn. Detta skulle inte bara leda till inkomstökningar och framför allt inte primärt inom hälso- och sjukvårdssektorn, utan inom relaterade tjänster.

På samma sätt kan sektorn för finansiella tjänster även se fram mot tillväxt. Driften av det nya systemet kommer också att kräva ett stort antal förmedlingsföretag, hälso- och sjukvårdsmäklare, rådgivare, försäkringsexperter, tolkar och översättare. Under rehabiliteringen kommer hela kedjan av medicinsk turism också att gynnas. Den största fördelen av rättsakten är att den skapar en situation som är till fördel för alla. Om en medlemsstat till exempel inte vill att dess medborgare ska få utnyttja denna nya möjlighet kan de förbättra nivån på sina egna hälso- och sjukvårdstjänster och väntetider. Om en medlemsstat lockar till sig patienter från utlandet drar det in pengar till landet och dess hälso- och sjukvårdssektor, vilket leder till bättre patientvård i det landet.

Som parlamentsledamot från Ungern ser jag en enastående möjlighet att främja medicinsk turism grundad på patientrörlighet i Europa. Mängder med patienter kommer redan från utlandet för att få behandling i mitt land, men det har rätt ganska stor förvirring om försäkringsfrågan. Det har i stort sett varit beroende av det sändande landets allra senaste bestämmelser. Jag är säker på att denna rättsakt kommer att förbättra livskvaliteten för oss alla. Jag önskar John Bowis ett snart tillfrisknande. Även han har förresten fått en långvarig behandling i Ungern. Jag vill också framföra mina gratulationer till denna rättsakt. Jag gläder mig över detta utmärkta dokument.

Anne Van Lancker (PSE). – (NL) Det viktigaste för god hälso- och sjukvårdspolitik är att alla bör kunna få god och överkomlig hälso- och sjukvård, helst i närheten av hemmet. Men om endast 1 procent av patienterna reser utomlands för behandling beror det främst på osäkerheten om kvaliteten och om återbetalningen.

Detta är just skälet till att detta direktiv är goda nyheter, framför allt för människor i gränsregioner, för patienter som står på långa väntelistor, för människor med tillstånd där bättre behandlingar är tillgängliga utomlands. Dessa patienters rättigheter att behandlas utomlands bör dock inte hota medlemsstaternas möjligheter att organisera och finansiera sitt eget tillhandahållande av hälso- och sjukvård, eftersom det är nödvändigt för att garantera hälso- och sjukvården för alla. Det är därför som vårt parlament gör rätt i att dra upp ett antal skiljelinjer. Jag ska nämna tre av dem.

För det första reglerar direktivet helt riktigt enbart rörligheten för patienter, inte för de anställda inom hälso- och sjukvården. Syftet kan inte vara att skapa en marknad för hälso- och sjukvårdstjänster. På den punkten är betänkandet helt i sin ordning.

För det andra måste medlemsstaterna själva kunna bestämma över den hälso- och sjukvård som de tillhandahåller och vad som kan täckas. Detta behandlas mycket bra i direktivet.

För det tredje måste ersättningen för ambulerande vård förenklas men när det gäller sjukhusvård och specialistvård måste medlemsstaterna få förhandstillstånd eftersom vården är dyr. Ett land som vill kunna garantera hälso- och sjukvård för alla måste ha möjlighet att planera vården på detta sätt. Philip Bushill-Matthews! I detta avseende brister betänkandet: det uppställs fortfarande för många villkor för förhandstillståndet, vilket gör det svårt för medlemsstaterna. Jag vill ansluta mig till dem av mina kolleger som har gjort det klart att detta är en verkligt viktig punkt för min grupp om den ska kunna stödja direktivet.

Slutligen vill jag tala för en dubbel rättslig grund, eftersom hälso- och sjukvård verkligen är ett offentligt ansvar som medlemsstaterna har för sina befolkningar och således inte kan överlämnas åt den fria marknaden. Jag hoppas att dessa två gränsdragningar kommer att finnas kvar i slutändan.

Elizabeth Lynne (ALDE). – (EN) Herr talman! Varför ska en patient behöva bli av med synen medan han eller hon väntar på en starroperation i till exempel Storbritannien när operationen mycket enkelt hade kunnat utföras i en annan medlemsstat? Varför ska en person som går och har ont och väntar på en ny höftled inte kunna dra nytta av att det inte finns någon kö i andra medlemsstater – ibland till lägre kostnad än i ursprungslandet? Och varför tvingas en del hjärtpatienter i onödan vänta i månader på ingrepp för att åtgärda förträngningar i ådrorna? Om en läkare rekommenderar en behandling och denna inte kan tillhandahållas i hemlandet så behöver vi en rättslig ram som ser till att den kan sökas på annat håll.

Som redan har sagts är det alltför ofta de fattigaste som drabbas av diskriminering och ojämlikhet i tillgången på hälso- och sjukvård. Därför gläder det mig att föredraganden har godtagit mitt ändringsförslag som syftar till att slå fast att medlemsstaterna är skyldiga att godkänna och betala för behandling i ett annat land.

Vi får inte inskränka tillgången till gränsöverskridande hälso- och sjukvård bara till dem som har råd. Vi får inte heller utesluta funktionshindrade människor, och därför gläder det mig att många av mina ändringsförslag om detta har godtagits. Patienternas rättigheter och säkerhet måste komma i första hand. Därför är jag också glad att föredraganden stödde mina ändringsförslag om tillsynen över vårdpersonal. Jag vill påminna parlamentets ledamöter om att dessa förslag bygger in skydd för något som redan är en rättighet för EU-medborgarna enligt en dom i EG-domstolen för några år sedan.

Slutligen vill jag tillönska John Bowis ett snabbt tillfrisknande. Hans upplevelse visar hur viktigt det är att det finns ett samarbete mellan medlemsstaterna i EU.

Jean Lambert (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag har haft ett problem med det här direktivet ganska länge, för titeln återspeglar egentligen inte innehållet i direktivet. Några av de anföranden som vi har hört i dag om fler arbetstillfällen och så vidare förstärker mina farhågor. Många av de här frågorna gäller som vi vet valfrihet och betalning, och därför handlar detta lika mycket om social trygghet som om hälso- och sjukvård.

I veckan uppdaterade vi faktiskt den förordning som är den del av vårt system som redan tryggar samarbetet och redan garanterar att hälso- och sjukvård i en annan medlemsstat inte får vägras någon om det finns ett akut behov. Jag uppmanar ledamöterna att läsa det som står i den förordningen.

Det här direktivet handlar om val. Det handlar om pengar som följer med patienternas val, och jag uppmanar alla att inte blanda ihop de två olika systemen, som man gör i en del av ändringsförslagen. Enligt min mening behöver vi också en dubbel rättslig grund eftersom vi har de här två olika filosofierna.

Jens Holm (GUE/NGL). - Herr talman! Hela utgångspunkten för detta betänkande är fel. Det grundar sig på artikel 95 i fördraget, som garanterar marknadsfrihet – och som alltså inte rör folkhälsa eller patienter. Rätten till god vård i alla medlemsländer borde vara en prioriterad fråga, men i stället är kommissionens utgångspunkt en marknad där vård är som vilken vara som helst. Med detta direktiv prioriteras de medborgare som kan betala stora summor för resa och uppehälle samt dem som har goda kunskaper om och kontakter inom vårdbyråkratin. Det handlar om höginkomsttagare och välutbildade, inte om dem som har de största behoven.

Vissa tycker kanske att miljöutskottets ändring om att medlemsländerna ska kunna ge förhandstillstånd innan vården utförs är bra. Problemet är dock att detta är fyllt av begränsningar, och medlemsländerna åläggs en stor bevisbörda för att utfärda detta. Offentlig planering kommer att försvåras, och den nationella vården riskerar att dräneras.

I slutändan kommer det att bli kommissionen och domstolen som får avgöra om medlemsländernas förhandstillstånd är proportionerliga. När direktivet är baserat på marknadsartikel 95, kommer det att bli marknaden och inte den goda vården som blir styrande.

Johannes Blokland (IND/DEM). – (NL) Under de senaste månaderna har hårt arbete lagts ned på detta betänkande om patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård. Jag tackar föredraganden John Bowis för allt hans arbete och önskar honom ett snart tillfrisknande.

Gränsöverskridande hälso- och sjukvård är ett faktum och patienternas rättigheter måste skyddas i detta sammanhang. Vi måste dock vara försiktiga så att detta inte går för långt. Hälso- och sjukvård måste lämnas åt medlemsstaterna. Samarbetet på EU-nivå får inte ske på bekostnad av vårdkvaliteten eller de principiella

etiska val som medlemsstaterna gör. Den etiska mångfalden måste skyddas och därför är jag glad över att den frågan tas upp i betänkandet.

Jag anser att den rättsliga grunden är en mycket svår punkt. Jag anser det olyckligt att artikel 95 har valts för detta ändamål. Utskottet för rättsliga frågor gav också sitt råd. Enligt min mening strider detta mot subsidiariteten på detta politikområde och gör det svårt för medlemsstaterna att göra oberoende val utan att EG-domstolen ingriper.

Lydia Schenardi (NI). – (FR) Herr talman! Den 2 juli 2008 lade kommissionen fram ett förslag till direktiv om tillämpning av patienträttigheter vid gränsöverskridande vård i ett försök att undanröja de hinder som finns.

Det är en prioriterad fråga för alla medlemsstater. Alla har dock inte resurser att garantera en viss nivå av kvalitet och säkerhet för patienterna, vare sig när det gäller vården eller ens i fråga om yrkesutövarnas yrkeskvalifikationer. Det tycks därför vara nödvändigt att precisera medlemsstaternas skyldigheter på området.

Inför de varierande metoderna att organisera hälso- och sjukvårdssystemen i unionen får vi inte förlora ur sikte att hälsa i allt väsentligt måste förbli en nationell behörighet och att varje stat har frihet att utforma sin egen hälso- och sjukvårdspolitik.

Om vi dock beaktar de europeiska arbetstagarnas rörlighet – även om den endast berör 3–4 procent av medborgarna och knappt 10 miljarder euro per år – finns det fortfarande stor osäkerhet om vårdens kvalitet och säkerhet, patienträttigheterna, skyddet av personuppgifter och prövningsmöjligheter vid skador.

Tyvärr går vi mot en harmonisering som oundvikligen sker nedåt och det är i detta avseende som vi kommer att vara oerhört vaksamma i vårt stöd av betänkandet för att bättre kunna försvara våra medborgares sociala regelverk.

Pilar Ayuso (PPE-DE). – (ES) Herr talman! För det första vill jag framföra min uppskattning över John Bowis försök att säkra en bred överenskommelse om frågan och jag önskar honom ett snart tillfrisknande.

Det förslagsdokument som vi kommer att rösta om kommer att innebära ett stort steg framåt eftersom medlemsstaterna inleder ett gemensamt hälsovårdsprojekt. Det handlar om en mycket komplex fråga eftersom hälsa omfattas av subsidiaritetsprincipen i EU. Med förslaget har vi dock brutit ned det hindret och vi har gjort det eftersom vi måste ta hand om patienterna.

Detta är verkligen en stor bedrift, eftersom utan att gå in på frågan om den rättsliga grunden patienternas självklara rättigheter erkänns genom direktivet och öppnar nya möjligheter för dem att få bättre behandling.

Det är ett direktiv som är utformat för patienterna och handlar om patienterna.

Det är ett mycket komplext direktiv som vissa länder, bland annat mitt eget, är misstänksamma mot, ett direktiv där vi behandlar ett universellt hälso- och sjukvårdssystem för över en miljon medborgare i gemenskapen.

Hälso- och sjukvårdssystem så som vårt kräver helt klart ett erkännande av att en besökande patient inte ska ha bättre rättigheter än en inhemsk patient i den medlemsstat där behandlingen äger rum.

Därför har vi lagt fram ett ändringsförslag, där vi kräver att patienter som reser från andra medlemsstater måste följa vissa regler och bestämmelser i den medlemsstat där behandlingen äger rum, särskilt i fråga om valet av läkare och sjukhus.

På så sätt är vi alla mycket tydliga om att en situation där patienter kan komma från andra medlemsstater inte får leda till någon diskriminering av medborgarna i de medlemsstater där behandlingen äger rum.

Inte heller kan vi ge patienterna obegränsad rätt att resa.

Vi stöder också det föreslagna uteslutandet av organtransplantationer från direktivets räckvidd.

Sammanfattningsvis anser jag att vi har tagit ett viktigt steg framåt och av den anledningen stöder gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater direktivet, även om vi anser att det borde ha gått en bit längre, särskilt i fråga om ställningen för EU-medborgare som är bosatta i andra medlemsstater och särskilt dem som lider av kroniska sjukdomar.

Edite Estrela (PSE). – (PT) Herr talman! Dagmar Roth-Behrendt och Guido Sacconi har redan mycket tydligt förklarat vår grups ståndpunkt. Vi anser därför att det är viktigt att ändra den rättsliga grunden.

Fru kommissionsledamot! Hälso- och sjukvård är inte en vara. Vi förstår därför inte varför kommissionen har inbegripet artikel 152 i EG-fördraget. Det är viktigt att kräva förhandstillstånd för sjukhusvård och specialistvård för att skydda patienterna. Endast genom kravet på förhandstillstånd kan säker vård av hög kvalitet garanteras.

Jag vill avsluta med att önska John Bowis ett snart tillfrisknande. Hans fall bevisar att gränsöverskridande tjänster redan fungerar utan detta direktiv.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Herr talman, mina damer och herrar! Jurister brukar säga att om det finns två jurister så finns det tre åsikter. Jag vill inte ifrågasätta EG-domstolens beslut men jag kan inte godkänna att jurister fram till nu har beslutat om politiken för patientrörlighet. All sjukvård, oavsett dess särdrag, omfattas av fördraget om upprättandet av Europeiska unionen.

Målet för det program för sociala åtgärder som vi godkände förra året kommer inte att förverkligas om vi inte antar en viktig del av det, nämligen patienternas rättigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård. Det är vår skyldighet som valda företrädare för vårt folk att skapa rättslig och politisk säkerhet på detta viktiga område. Det direktiv som diskuteras kommer inte att avskaffa ojämlikheterna i medlemsstaternas hälso- och sjukvårdssystem om det antas, men det är ett stort steg mot rättvisa och lika rättigheter för patienterna.

Det är oacceptabelt att vi teoretiskt bekräftar rättvisan men i praktiken ignorerar den på grund av inhemska ekonomiska åtstramningar. Hur motiverade de ekonomiska åtstramningarna än kan vara kan de inte berättiga att patienternas rättigheter åsidosätts eller äventyras. Till sist vill jag tacka föredraganden John Bowis för hans ansvarsfulla och mycket kompetenta arbete.

Roberto Musacchio (GUE/NGL). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Först vill jag önska John Bowis lycka till. Det avgörande provet för detta direktiv är dess rättsliga grund.

Om det således är en fråga om att garantera alla rätten att få den bästa vården var som helst, vad har marknaden som rättslig grund med saken att göra? Rätten till hälsa bör vara den rättsliga grunden. Dessutom bör rätten till hälsa framför allt ge rätt att få den bästa behandlingen i sitt eget land, som bör omfattas av europeiska kvalitetsnormer, inte gömmas bakom subsidiariteten.

Om marknaden är den rättsliga grunden måste man dock tro att avsikten är att "Bolkesteinifiera" hälsan och tillvarata försäkringsbolagens intressen eller dem som vill göra vinster på hälsa.

Det är därför otroligt att parlamentets ändringsförslag även i huvudfrågan om den rättsliga grunden riskerar att anses oacceptabla och detta kräver en viktig förklaring även från kommissionsledamoten innan omröstningen äger rum i kammaren.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Herr talman! Det har gjorts en hel del för att se till att sjuka människor får den vård de behöver, var de än är och vilka de än är.

Tyvärr har det också gjorts en hel del för att se till att de inte får den hjälpen. I det här direktivet åsidosätts patienternas rättigheter genom att det krävs förhandstillstånd från hälso- och sjukvårdsmyndigheterna, inte en medicinsk diagnos. Det gör att vi är tillbaka där vi började. Förhandstillstånden var anledningen till att patienterna vände sig till EG-domstolen från första början, och domstolens domar är anledningen till att vi sitter här med ett direktiv i dag.

Nu är vi tillbaka vid utgångspunkten: regeln kommer även fortsättningsvis att vara att det är geografien som bestämmer över liv och död. Hälso- och sjukvårdsmyndigheterna i till exempel mitt eget land, Irland, kommer återigen att kunna vägra att ge tillstånd till vårdresor i enlighet med detta direktiv, precis som de gör enligt dagens E112-blankett som avsikten var att förbättra.

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). – (NL) Herr talman! Först av allt önskar jag John Bowis lycka till. I detta direktiv står patienten i centrum, den talföra patient som kan och också vill välja den bästa vården, helst i närheten men om den finns längre bort i så fall även längre bort.

Denna lagstiftning har tillkommit tack vare de mycket tappra medborgare i EU som har vänt sig till EG-domstolen för att få god behandling och vård i en annan medlemsstat när deras eget land har lämnat dem i sticket. Domstolen förklarade att de hade rätt. I dag stadfäster vi EG-domstolens beslut i lag och vi

fastställer även under vilka särskilda villkor som den talföra medborgaren kan erhålla rätten till gränsöverskridande vård.

Herr talman! Detta direktiv är härliga nyheter för alla som lever i gränsregioner, härliga nyheter för människor med sällsynta sjukdomar, härliga nyheter för människor som möter långa väntelistor eftersom fram till september kommer deras höfter att ha gett upp. Dessa människor får nu en valmöjlighet.

Vi har förbättrat förutsättningarna för information, vi har fastställt mer detaljerade bestämmelser om ersättning och vi har föreskrivit europeiska referensnätverk som garanterar att vårdkvaliteten kommer att förbättras. Vi har fastställt bestämmelser om lösandet av tvister via en ombudsman, trots att det även fanns andra alternativ. Här vill jag nämna den nyligen införda nederländska modellen för tvistelösning inom hälso- och sjukvården. Vi har möjligheten att använda försöksregioner och vi i gränsregionen Limburg, som jag kommer från, skulle vara glada över att delta. Vi har också konstaterat att hälso- och sjukvårdssystemen i medlemsstaterna har lämnats orörda. Medborgarna har fått rätt att välja och jag anser att valfriheten är mycket viktig.

María Sornosa Martínez (PSE). - (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill först av allt tacka John Bowis och skuggföredragandena för deras arbete och önska John Bowis ett snart tillfrisknande.

Jag anser att direktivet har varit ett försök att utveckla ett bredare regelverk än de nuvarande bestämmelserna, som redan skyddar medborgarnas rätt att få hälso- och sjukvård i andra medlemsstater genom att införliva EG-domstolens praxis. Emellertid uppnås inte detta eftersom större rättsosäkerhet skapas med två kanaler för rörlighet som är varandra ömsesidigt uteslutande: förordningarna och direktivet. Eftersom det vidare inte finns någon tydlig definition av grundläggande rättigheter, t.ex. sortimentet av tjänster, socialförsäkringsförmåner eller det nödvändiga för att inte säga oundgängliga förhandstillståndet, har direktivet endast en rättslig grund: den inre marknaden.

Mina damer och herrar! Det är oacceptabelt att en så grundläggande universell princip som tillgång till hälso- och sjukvård ska upprättas enbart enligt bestämmelserna om den inre marknaden. Detta kan undergräva hälso- och sjukvårdssystemen i många medlemsstater och vi ger inte ett korrekt svar till våra medborgare i fråga om denna grundläggande rättighet som gäller oss alla.

Holger Krahmer (ALDE). - (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Genom att fastställa att patienter har rätt att få ersättning för sina kostnader för behandlingar utomlands har EG-domstolen gett oss ett klart uppdrag. Kommissionsledamot Vassiliou! I detta avseende är kommissionens förslag utmärkt. Det är ett förslag som är värt att ta ställning för. Jag beklagar det som har pågått i det här parlamentet i fråga om direktivet under de senaste veckorna. Marknadsspektrumet har åberopats och absurda kopplingar till tjänstedirektivet har gjorts. En del av ändringsförslagen – och detta säger jag som vuxit upp i f.d. Östtyskland – vilket får blodet att stelna i mina ådror. I ett av dem sägs att medlemsstaterna kan vidta lämpliga åtgärder för att minska patientflödet. Vad är detta för slags människor? Det verkar som om en ny järnridå ska uppföras. Det är desto mer anmärkningsvärt att sådana förslag kommer från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen av alla människor.

Vi talar om det sociala Europa, något som vi talar om mycket för närvarande – i synnerhet ledamöterna för Europaparlamentets socialdemokratiska grupp tycker om att göra det. Vid lunchtid kommer vi att få möjlighet att genomgå eldprovet och göra det klart om det för vår del handlar om patienternas rättigheter eller om vi föredrar det trångsynta perspektivet hos nationella hälso- och sjukvårdsbyråkrater.

Frieda Brepoels (PPE-DE). - (NL) Hälsa blir allt viktigare i Europa och jag anser att patienterna helt klart förväntar sig bättre kännedom om sina rättigheter men de förväntar sig också korrekt och sund information. Förslaget om patientrörlighet kommer således inte alls för tidigt. Vi har alla väntat länge på det. Det är därför beklagligt att den man som ägnat en stor del av sin karriär åt frågan nu själv måste vara borta av hälsoskäl, och jag instämmer helhjärtat i de framförda önskningarna om att John snart ska bli frisk.

Jag vill koncentrera mig främst på ett antal positiva punkter som är i patientens intresse. Inrättandet av en kontaktpunkt i patientens hemland dit patienten kan vända sig för att få all information, samt en ombudsman för patienter, och säkerligen den ökade omfattningen tack vare bättre samarbete mellan medlemsstaterna, erbjuder verkligen patienterna ett ökat värde, särskilt för dem som lider av sällsynta sjukdomar.

Jag anser att för den omtvistade frågan om förhandstillstånd för sjukhusvård har en mycket kreativ kompromiss uppnåtts som är till fördel för både patienten och sjukförsäkringsgivaren. För att hålla den

omvända situationen, dvs. ett alltför stort inflöde, under kontroll är det viktigt för Flandern, min region, att det uttryckligen sägs i betänkandet att ett sjukhus aldrig kan tvingas ta emot patienter från utlandet om detta kan leda till att de egna medborgarna kan mötas av väntelistor.

Som invånare i en gränsregion mellan Flandern, Nederländerna, Tyskland och Vallonien är jag mycket nöjd med begäran att kommissionen ska utse vissa gränsregioner som försöksområden för innovativa projekt i fråga om gränsöverskridande hälso- och sjukvård. Jag anser att resultatet av ett sådant försök kommer att bli mycket informativt för andra regioner. Jag hoppas att euroområdet kan fungera som förebild för denna begäran.

Dorette Corbey (PSE). - (NL) Jag vill börja med att tacka John Bowis för hans mycket energiska och målinriktade arbete för folkhälsan och patientrörligheten, och jag vill önska honom ett snart tillfrisknande.

Hälso- och sjukvård är en nationell behörighet men det finns kontaktpunkter med EU. Patienter är medvetna om behandlingsmöjligheterna i andra länder och vill utnyttja tjänster i andra länder. Detta är i synnerhet fallet för patienter i gränsregioner eller där det är långa väntelistor i deras egna länder.

Det är ingenting fel med att öka vård och behandling i andra länder men förfaringsättet behöver regleras ordentligt. För det första ska det inte vara en framtvungen hälsoturism. Det bör inte vara fallet att försäkringsgivare trycker på patienterna att vända sig någon annanstans för att få billig vård.

För det andra måste det finnas minimikvalitetsgarantier. Alla som ombesörjer att patienter behandlas utomlands måste ge god information och vara säkra på att kvaliteten är vad den bör vara.

För det tredje – och detta är mycket viktigt – medlemsstaterna måste få rätt att kräva förhandstillstånd. Hälsa är inte en fri marknad. För att bevara våra egna hälso- och sjukvårdstjänster är planering nödvändigt och sjukhusen måste veta vilka patientströmmar som de kan förvänta sig.

Enligt min mening är det viktigaste att direktivet bidrar till att det främst är behandlingsmetoder som överskrider gränserna. Det finns en stor ojämlikhet mellan medlemsstaterna men det är ingenting som man kan lösa genom att skicka patienter över gränserna och även i detta avseende kan direktivet bidra.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr minister, mina damer och herrar! Jag har sedan några år kritiserat att EG-domstolen bestämmer patienternas rättighet att få kostnader utomlands betalda. Domstolen garanterar att medborgarna inte ska behöva vänta på tillstånd från sin sjukförsäkringsgivare och att de kan gå direkt till en läkare när de behöver det och att de har rätt till ersättning av åtminstone behandlingskostnaden hemma, eftersom detta inte bör vara ett hinder för den fria rörligheten för personer. Detta står i fördragen men socialdemokraterna har motarbetat denna rätt under fem år. Under tiden har regeringarna förlorat fler rättstvister med sina medborgare. Vi har hundratals gånger hört från lobbyisterna om risken för att försäkringsbolagen går omkull. De är rädda för att patienterna kommer att resa till länder där de inte behöver vänta i månader eller år på en operation så som de behöver göra hemma. Patienterna kommer därför att behöva förhandstillstånd från sina sjukförsäkringsgivare innan de får kostsamma behandlingar. Både patienter och läkare i hela EU behöver dock en enkel regel för när de måste begära tillstånd. Därför stöder jag inte förslaget om att skapa 27 definitioner av specialistvård och dyr vård för detta ändamål. Detta är hyckleri eftersom det gäller nivån på de kostnader som försäkringsbolaget ska vara villig att betala för behandling av medborgare utomlands. Så varför inte fastställa det direkt i euro?

Jag har förespråkat förslag om att utveckla ett system för att förbättra kvaliteten och säkerheten på hälso- och sjukvården och offentliggöra objektiva kvalitetsbedömningar av hälso- och sjukvårdsinrättningar. Detta gäller nationell eller internationell sjukhusackreditering. Kompromissförslaget kanske är mer allmänt men trots detta ger det en viktig stimulans för länder som hittills har saknat sådana system. Jag är övertygad om att alla sjukhus snart frivilligt kommer att skaffa sig nationell eller europeisk ackreditering som innefattar kvalitetskontroller. Sjukhusen i Tjeckien är redan tvungna att göra det. Jag anser också att kommissionen inte bara bör utse utan även samordna de gränsregioner som ska vara pilotområden där gränsöverskridande hälsoprojekt ska prövas. Jag beklagar att socialdemokraterna här fortsätter sin hycklande kamp under falska förespeglningar mot ett klargörande av patienträttigheterna i EU.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Herr talman! Det är inte bra när EG-domstolen beslutar om medborgarnas rättigheter, men det är mycket dåligt när situationen upprepar sig och när EG-domstolen ständigt gör detta i stället för parlamentet och rådet. Jag välkomnar därför John Bowis betänkande och önskar honom ett snart tillfrisknande. Jag ser i betänkandet en möjlighet att förbättra hälso- och sjukvårdsstandarderna i Polen, mitt eget hemland.

Jag vill dock uppmärksamma tre viktiga punkter i betänkandet. För det första anser jag att det är ett misstag att behandla hälso- och sjukvård uteslutande som en marknadsföringsbar tjänst. Medborgarna är garanterade rätten till hälso- och sjukvård både enligt sina nationella författningar och EU-rätten. Därför bör den rättsliga grunden ändras. För det andra måste utnyttjandet av gränsöverskridande hälso- och sjukvård grundas på välinformerade val av patienten och inte på tvång. För det tredje måste beslutet om behandling i en annan medlemsstat bygga på behov, och inte på hur stor patientens plånbok är.

Jag anser att ett gränslöst EU för de friska medborgarna också måste vara gränslöst för de medborgare som är sjuka och behöver hjälp i en annan medlemsstat.

Christofer Fjellner (PPE-DE). - Herr talman! Dagens beslut är ett av dem som jag är mest stolt över att vi kommer att fatta här i Europaparlamentet, nämligen ett beslut om att öppna upp Europa och garantera fri rörlighet för dem som är sjuka och vårdbehövande, för de personer för vilka fri rörlighet kan vara en fråga om liv eller död, ett beslut om att alla ska ha möjlighet att själva bestämma över sin egen vård och att det inte bara är de som är välinformerade eller rika som ska ha den möjligheten, utan vi ska göra det möjligt för alla att söka vård var de vill.

Ni socialdemokrater vill tvinga människor att begära förhandstillstånd. På vanlig svenska betyder det att ni vill tvinga dem som är sjuka att be om lov innan de går till doktorn, i alla fall om de gör det i ett annat EU-land. Varför gör ni det? Jo, för att ni vill kunna säga nej! Ni vill kunna ha möjligheten att styra, reglera och planera – ta makten från patienterna. Vi behöver emellertid inte era förhandstillstånd för att människor ska slippa ligga ute med pengar själva. Går jag till doktorn i dag i Stockholm, då behöver jag varken be om lov eller ligga ute med pengar. Sanningen är att ni har motarbetat detta förslag från första början. Ni har försökt begränsa, hindra och förstöra det. Nu gör ni samma sak igen.

När vi debatterade denna fråga i Sverige, då skulle man inte få söka vård var man ville i Sverige. Nu vill ni inte att man ska få söka vård var man vill i EU. Ni säger att ni stöder förslaget, men när vi röstade om det i utskottet lade ni ner era röster. Finns det något fegare? I dag vet ni inte ens hur ni vill rösta. Ni vet inte ens vad ni kommer att rösta på.

I dag har vi alla ett val. Vi har valet att antingen stå upp för patienternas rättigheter eller för byråkraternas och politikernas rättigheter att bestämma och reglera. Jag vet vad jag kommer att välja. Jag kommer att rösta för att *patienterna* ska stå i centrum. Det tycker jag att alla i denna kammare borde göra, om man vill sova med gott samvete i kväll.

Åsa Westlund (PSE). - Herr talman! Alla patienter ska ha rätt till vård när de behöver den. Vi socialdemokrater tycker att det är viktigt att människor *kan* söka vård utomlands, till exempel när köerna är för långa i hemlandet. Därför var det också den socialdemokratiska regeringen i Sverige som tog initiativ till ett direktiv på detta område. Det får dock aldrig bli plånbokens tjocklek som styr när man får vård, och beslut om vården ska fattas nära människor, inte av byråkrater i EU-systemet.

Europeiska kommissionens förslag till direktiv lämnar för mycket makt till EU:s byråkrater. Dessutom tar det inte någon hänsyn till alla dem som inte kan ligga ute med hundratusentals kronor. Ändå har de svenska borgerliga ledamöterna här i Europaparlamentet okritiskt hyllat kommissionens förslag. Vi har däremot både föreslagit och arbetat hårt för att underlätta för människor utan tjock plånbok att kunna åka utomlands för att få vård. Vi har också arbetat hårt för att förtydliga att sjukvården är medlemsstaternas ansvar, inte något som EU-byråkrater ska besluta om. Vi har inte nått så långt som vi vill. Därför vill jag uppmana alla ledamöter att stödja våra ändringsförslag till artikel 8.3. Då kan vi också ställa oss bakom detta direktiv, och vi kan få en snabb lösning för alla patienter i EU.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). - (EL) Herr talman, fru kommissionsledamot, Daniela Filipiová! Jag vill börja med att gratulera kommissionsledamoten Androulla Vassiliou till hennes initiativ om förslaget till ett direktiv och föredraganden John Bowis till hans utmärkta arbete och framföra mina önskningar om ett snart tillfrisknande.

Jag vet att det inte är någon enkel sak att uppnå resultat som kommer att ytterligare förbättra hälso- och sjukvården när man beaktar för det första skillnaderna mellan medlemsstaternas socialförsäkringssystem, för det andra de varierande ekonomiska nivåerna i medlemsstaterna, och för det tredje skillnaderna i nivå mellan de hälso- och sjukvårdstjänster som tillhandahålls i respektive medlemsstat. Eftersom det är så, har föredraganden gjort ett utmärkt arbete.

Det betänkande som vi debatterar här i dag väcker frågor om patientrörlighet, särskilt i syfte att ta emot och behandla patienter i specialiserade hälsocenter. Det som är säkert är att detta inte kommer att förstärka medicinsk turism, utan kommer att ge EU-medborgarna möjligheten att få bästa möjliga hälso- och sjukvård, med vetskap om sina rättigheter och utan besväret att utverka återbetalning av sina kostnader, eftersom medlemsstaterna kommer att ha inrättat ett tydligt system för förhandstillstånd för sådana kostnader.

Låt oss inte glömma att denna punkt har varit föremål för ett flertal domar i EG-domstolen. Betänkandet tar upp viktiga frågor: definitionen av hälso- och sjukvården blir kvar hos medlemsstaterna, kostnaderna betalas på samma nivå som om vården hade tillhandahållits i medlemsstaten, frågan om hälsovården för patienter med sällsynta sjukdomar tas upp oavsett om de täcks av patientens ursprungsmedlemsstat eller inte, förslag om införandet av en tjänst som Europeisk patientombudsman som ska pröva patientklagomål är ett steg i rätt riktning och slutligen behovet av en informationskampanj för att informera patienterna om deras rättigheter.

Flera frågor kvarstår att tas upp, som för det första fortsatt kartläggning av metoderna för kostnadsberäkning, för det andra förteckningen över sjukdomar som ska täckas av systemet, för det tredje erkännandet av ordinationer förutsatt att samma läkemedel inte är tillgängliga i alla medlemsstater, och för det fjärde främjandet av e-hälsa.

Hur som helst är hela ansatsen på väg i rätt riktning och det är synd att socialdemokraterna har dragit sig tillbaka. Jag är övertygad om att debatterna kommer att gå snabbt framåt och att bidraget från Europaparlamentet är ett svar på ett viktigt aktuellt krav från EU-medborgarna.

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Herr talman! De flesta människorna i min valkrets i London är inte så intresserade av eller kunniga om vad en ledamot av Europaparlamentet egentligen gör och vilket syftet med EU är. Den här veckan har vi dock två betänkanden vid plenarsammanträdet som gemene man verkligen kan känna sig berörd av. Det första är taket för roamingavgifter i telekompaketet och det andra är patienters rätt att välja att få vård i andra EU-länder.

Jag stöder också min Londonkollega John Bowis betänkande. Tyvärr kan han inte vara med oss i dag på grund av sin sjukdom, och jag hoppas att han snart blir bra igen. Han kommer självfallet att lämna ett stort tomrum efter sig i nästa parlament.

I Storbritannien brottas den offentliga vården ofta med förseningar och den är mycket dyrare än i andra EU-länder. En flexiblare EU-marknad med rimliga skyddsåtgärder i form av tillstånd inom hälso- och sjukvården är någonting som både allmänheten och medlemsstaternas nationella hälso- och sjukvårdsbudgetar vinner på.

Catiuscia Marini (PSE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I dag behandlar vi ett viktigt direktiv för att genomföra EU-patienternas rätt till fri rörlighet, rätten till hälso- och sjukvård i EU-länderna.

Hälso- och sjukvård kan dock inte betraktas som likvärdigt med andra tjänster som tillhandahålls på den inre marknaden, och medborgarna som patienter kan inte liknas vid vanliga konsumenter. Rätten till hälsa förverkligas i rätten att få behandling och vård, med början i det egna ursprungslandet. Patienternas rätt till rörlighet kan inte vara en förevändning för vissa medlemsstater att undvika att investera i nationella hälso- och sjukvårdstjänster, vilket i princip driver medborgarna till hälsoturism och inte till valfrihet.

Det vore bättre om det i direktivet togs itu med ojämlikheter i tillgången till och kvaliteten på tjänsterna i de länder där patienterna bor. Hälso- och sjukvård är inte en vara, det är en social rättighet. Rättsfrågan och frågan om förhandstillstånd är väsentligen en rätt att förvägra rätten till hälsa.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Herr talman! Det här betänkandet är en vändpunkt för EU-medborgarnas hälso- och sjukvård. I det sätter man klart och bestämt patienternas hälsa i första rummet och skapar förutsättningar för att hälso- och sjukvårdssystemen i de olika medlemsstaterna ska kunna konkurrera och utvecklas på en sund basis. Den här lagstiftningen kommer utan tvivel att leda till en stor förbättring av hälso- och sjukvården i EU. Den kommer också att leda till jämlikhet i patientvården, så att alla medborgare, rika och fattiga, kända och okända, får tillgång till vård utomlands vid behov.

De farhågor jag hade i början för att de nationella systemen i mindre och fattigare medlemsstater skulle kunna påverkas negativt har försvunnit genom att bestämmelsen om förhandstillstånd läggs in som en skyddsåtgärd. Nu kan jag med visshet säga att den här lagstiftningen är bra för både patienter och hälso- och sjukvårdssystem i alla medlemsstaterna, och den förtjänar vårt fulla och enhälliga stöd. Jag är förvånad över att mina socialistkolleger har en så negativ inställning till detta.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Jag är helt oense med vad Marios Matsakis sa, eftersom kommissionen faktiskt inte ger rättssäkerhet till de patienter som får behandling utanför sina hemländer. Vidare underlåter kommissionen också att klargöra gräzonerna i socialförsäkringssystemen enligt förordning (EG) nr 883/2004. Endast ett klart system för förhandstillstånd för fall som gäller dyr behandling skulle kunna garantera att patienterna får ersättning.

Direktivet är också oklart när det gäller den rättsliga grunden – så som andra ledamöter har gjort klart – och även när det gäller fördelningen av behörighet mellan medlemsstaterna och EU. Medlemsstaternas hälsovårdssystem är solidariska system som garanterar alla samma tillgång, oberoende av deras tillgångar eller var de lever. EU-lagstiftningen får inte äventyra dessa solidariska system. Även här är kommissionens förslag otillräckligt och därför krävs det att våra ändringsförslag antas om vi ska rösta för förslaget.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Det är oacceptabelt att kommissionen och majoriteten av kommissionen genom att ta tillämpningen av patienters rättigheter inom hälso- och sjukvården som förevändning i själva verket vill ifrågasätta de nationella och offentliga hälso- och sjukvårdssystemen, så som är fallet i Portugal.

Genom att uppmana till att förslaget antas på grundval av artikel 95 i EG-fördraget, som föreskriver harmonisering av den inre marknaden, försöker de faktiskt avreglera sektorn, vilket inte är acceptabelt. Detta är en sektor där marknadens logik och vinster i de ekonomiska och finansiella gruppernas intressen inte får råda. Hälsa kan inte vara en affärsverksamhet. Det är därför vi tänker rösta mot kommissionens förslag.

Det finns redan förordningar och avtal om tillhandahållandet av gränsöverskridande hälso- och sjukvård, och dessa kan förbättras utan att ifrågasätta medlemsstaternas ansvar och rättigheter som ägare och förvaltare av sina nationella hälso- och sjukvårdssystem, som vi anser måste vara offentliga, universella och tillgängliga för alla.

Christel Schaldemose (PSE). – (DA) Herr talman! Vi har ägnat hela förmiddagen åt att prata om hur oerhört viktigt det är att skapa hälso- och sjukvård av hög kvalitet och ge medborgarna tillräckliga garantier genom detta förslag. Det medges att det finns många bra saker i förslaget, t.ex. många krav som gäller patienternas tillgång till information och liknande. Men låt oss nu vara helt uppriktiga. Vi kommer endast att kunna garantera patientsäkerheten om vi ser till att det finns förhandstillstånd innan patienterna reser utomlands. Detta kommer inte bara att ge patienterna en hundraprocentig garanti att de har rätt till så mycket behandling som de har täckning för, utan också att de kommer till rätt ställe och får rätt behandling. För mig är en garanti av detta slag absolut nödvändigt. Förhandstillstånd kommer att fungera som ett medel för hälsomyndigheterna att garantera säkerheten för de patienter som stannar i sina hemländer.

Olle Schmidt (ALDE). – Herr talman, fru kommissionsledamot! Äntligen, äntligen! Kommissionsledamoten och John Bowis har gjort ett utmärkt arbete. Den upphetsade debatt som föregått detta direktiv har känts väldigt konstig. Här har Europeiska unionen och vi här i denna församling en utomordentlig möjlighet att återkoppla till medborgarna, *reconnect to the people*, detta som vi så lyriskt längtar efter och brukar framhäva. Men vad händer då? Jo, då tvekar vi, och en hel del i detta parlament – även de svenska socialdemokraterna – vill försvåra för patienterna och deras möjligheter att få vård utomlands. Varför det? Jag kan inte se det på nåt annat sätt än att det handlar om att rädda systemen, inte rädda patienterna i behov av vård. Jag är glad att vi har kommit så här långt, fru kommissionsledamot. Ni har tagit ert ansvar. Vi har i denna församling möjlighet att ta vårt ansvar. Må också rådet ta sitt ansvar!

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Herr talman! Det är varje medlemsstats ansvar att tillhandahålla och finansiera överkomlig hälso- och sjukvård med kvalitet. EU har en samordnande roll. Det finns naturligtvis goda argument för en bättre samordning av våra hälsovårdstjänster i Europeiska unionen och i synnerhet i gränsområdena, men syftet med det här direktivet kan inte vara att skapa denna. Syftet ska vara att se till att det finns en omsorgsfullt utformad ram för medborgarnas rätt till hälso- och sjukvård i en annan medlemsstat så att medlemsstaternas förmåga att finansiera och organisera sin inhemska service inte undermineras av vårdturism.

Jag måste säga att Kathy Sinnott, som lägger ut dimridåer här i kammaren i dag, som vanligt har fel. Ingen i Irland har avlidit till följd av att ha vägrats rätten att resa till en annan medlemsstat för att få vård – det finns faktiskt en fond för dem som behöver sådan vård.

I slutändan är det patienternas medicinska behov som har betydelse, inte deras val som konsumenter. Det är viktigt att det finns förhandstillstånd och en ordentlig rättslig grund, och om det inte gör det kan jag inte stödja detta direktiv.

Daniela Filipiová, rådets ordförande. – (CS) Mina damer och herrar! Jag vill tacka alla ledamöter av Europaparlamentet för deras kommentarer, förslag och synpunkter. Jag kan tala om för er att rådets och Europaparlamentets ståndpunkter sammanfaller i en rad frågor, även om det fortfarande finns frågor som vi måste diskutera vidare med varandra. Philip Bushill-Matthews, som ersätter föredraganden John Bowis, nämnde i sin inledning att detta var en svår och känslig fråga. Så som Jules Maaten sa finns behov av att uppnå en kompromiss inte bara i Europaparlamentet utan naturligtvis även i rådet. Jag är glad över att JURI-utskottet har välkomnat förslaget om att öka rättssäkerheten. Jag är likaså överens med Iles Braghetto om att förslaget är ett utmärkt tillfälle för de nationella hälso- och sjukvårdssystemen. Förslaget kommer samtidigt att förbättra patienträttigheterna, så som Dagmar Roth-Behrendt sa. Jag måste naturligtvis upprepa att direktivet också måste vara genomförbart rent praktiskt och att det därför måste avspegla de finansiella, rättsliga och organisatoriska möjligheterna i de enskilda medlemsstaterna. Det är också klart att rådet med hänsyn till de många ändringsförslagen kommer att behöva en viss tid för att gå igenom samtliga. Diskussionen mellan rådet och Europaparlamentet kommer att fortsätta. Det finns behov av att hitta rätt balans mellan de olika ståndpunkterna och förslagen, men jag tror att vi till sist kommer att klara det genom samarbete.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Som vi har sett igen i dag är parlamentets debatter om den här frågan både djuplodande och engagerade. Era diskussioner tillför en hel del till kommissionens initiativ och de ändringsförslag som ni ska rösta om kommer också att ge mycket värdefulla bidrag på ett antal centrala punkter.

När det gäller patienternas rätt till kvalitet och säker hälso- och sjukvård har många av er bekräftat att det är av grundläggande betydelse att det finns tydlighet och garantier. Det håller jag fullständigt med om, och jag hoppas verkligen att denna strävan kommer att bekräftas.

När det gäller frågan om vem som ska betala vården utomlands har det framförts farhågor för att stora patientgrupper inte har råd med gränsöverskridande hälso- och sjukvård. Detta är ju också en viktig och mycket tungt vägande fråga. Självklart finns det inkomstskillnader i Europa och detta får allvarliga konsekvenser när det gäller tillgången till ett antal grundläggande tjänster, däribland hälso- och sjukvård. Detta måste vi beakta. Det är emellertid en svår utmaning att minska denna ojämlikhet och dagens ekonomiska kris gör den ännu svårare. Det kommer att fordras en stor och samordnad insats från EU och medlemsstaterna på alla nivåer.

Tyvärr finns det gränser för vad vi kan göra i samband med förslaget till direktiv. Kommissionens förslag lämnar dörren öppen för medlemsstaterna att erbjuda sig att direkt ta på sig kostnaderna för gränsöverskridande vård, till exempel genom ett system med skriftliga bekräftelser av de belopp som kommer att betalas ut. Om parlamentet vill att detta klart ska framgå av texten kan jag bara välkomna det. Vi försökte inte förhindra detta i förslaget till direktiv, men vi är måna om att respektera medlemsstaternas ansvar för att organisera hälso- och sjukvården. Därför ville vi se till att begränsa den gränsöverskridande hälso- och sjukvårdens ekonomiska inverkan på de nationella hälso- och sjukvårdssystemen och sjukförsäkringsmedlen. Dessa två mål är dock inte oförenliga. Det blir medlemsstaternas sak att förena dem så mycket som möjligt till patienternas fromma, i synnerhet de patienter som har blygsamma inkomster.

När det gäller kopplingen mellan det här direktivet och förordningen om social trygghet tror jag att vi är överens om att det behövs ett tydligt samband, vilket skulle betyda att när en patient har begärt ett förhandstillstånd och villkoren i förordningen är uppfyllda – med andra ord när det föreligger ett oskäligt dröjsmål – ska förordningen tillämpas. Det måste vara alldeles klart att detta betyder att taxorna i förordningen ska gälla, så att patienterna kan utnyttja det mest fördelaktiga systemet.

När det gäller förhandstillstånd för sjukhusvård bygger de föreslagna bestämmelserna på två olika resonemang. För det första rättspraxis: domstolen har ansett att ett sådant system kan vara motiverat under vissa omständigheter. Vi har kodifierat detta i artikel 8.3. För det andra skulle det vara olämpligt att gå längre än till sådana bestämmelser med ett friare – eller till och med ovillkorat – system för förhandstillstånd som enligt lag eller praxis blir allmänt utbrett i alla medlemsstater. Vi vet alla att patientrörligheten kommer att förbli en mycket begränsad företeelse. Det betyder att dess budgetpåverkan också kommer att vara begränsad.

Därför finns det inget behov av att bygga upp onödiga hinder för patienterna. Förhandstillstånd för sjukhusvård måste förbli en säkerhetsmekanism som tillämpas när det är motiverat.

Mot den bakgrunden kan sådana system för förhandsanmälningar som föredraganden föreslår leda till en indirekt – och helt onödig – kontroll över patienterna som hindrar processen i stället för att underlätta den. Jag förstår att tanken bakom detta förslag inte var att åstadkomma detta, men jag tror att det faktiskt skulle begränsa patienternas rättigheter enligt domstolens utslag. Sådana administrativa mekanismer riskerar att bli både svårhanterliga och godtyckliga.

Förslaget till definition av sjukhusvård oroar mig. Denna definition är verkligen central för patienternas rättigheter, eftersom den sätter gränserna för systemet för förhandstillstånd. Vi har föreslagit att begreppet sjukhusvård ska definieras genom en gemenskapsförteckning som bygger på expertisens samlade bedömningar och hänsyn till den tekniska utvecklingen. Detta skulle möjliggöra en rimlig och modern inställning till begreppet sjukhusvård.

En del av er kräver att nationella förteckningar ska upprättas oberoende av varandra, och det kräver de flesta medlemsstaterna också. En definition som bygger på nationella förteckningar skulle i själva verket leda till skillnader mellan vad som utgör sjukhusvård i olika medlemsstater, med en betydande risk att patienternas rättigheter urholkas. Om vi ska slå in på den vägen måste dessa förteckningar bygga på klart definierade kriterier och underkastas en översyn. Annars undermineras patienternas rättigheter, såsom EG-domstolen har definierat dem.

En del av er har sagt att bara ett fåtal patienter kommer att gynnas om vi antar detta förslag till direktiv, och att dessa skulle vara de mycket få välinformerade patienterna. Tvärtom anser jag att vi med detta direktiv ger varenda patient möjlighet och rättighet till fullständig information så att hon eller han kan fatta ett underbyggt beslut före avresan.

Jag har förståelse för den oro som finns över svårigheterna att få tydlig information om vårdpersonal när man söker vård utomlands. Detta är helt enkelt en fråga om patientsäkerhet. Här måste vi komma fram till praktiska lösningar som också innebär att ett antal huvudprinciper följs, såsom rätten till skydd av personuppgifter och att man ska betraktas som oskyldig tills motsatsen har bevisats. Jag är säker på att vi kan komma överens på grundval av era preliminära förslag.

Någon nämnde ändringsförslag 67 om mindre hårda regler för anslutning till sjukförsäkringssystem. Det kan vi tyvärr inte gå med på.

När det gäller den rättsliga grunden för det föreslagna direktivet vill många av er lägga till artikel 152 till artikel 95. Jag förstår att detta är en viktig fråga för en del politiska grupper, men det är svårt att ha några slutgiltiga synpunkter i det här skedet av granskningen av direktivet. Det är viktigt att ta ställning till den här frågan utifrån hur texten utvecklas, för att kunna bestämma vilken den lämpliga rättsliga grunden är. Visst kan man tänka sig att lägga till artikel 152 till artikel 95 om den slutliga texten gör det motiverat. Jag är beredd att överväga detta i senare skeden av medbeslutandeprocessen.

(Applåder)

En del av er tog på nytt upp frågan om att inflödet av patienter från andra medlemsstater kan bli för stort och hur man då ska skydda det mottagande hälso- och sjukvårdssystemet. Mitt svar är detsamma som jag skulle ge dem som är rädda för för stora utflöden om man inte har förhandstillstånd för sjukhusvård, det vill säga att syftet med det här förslaget inte är att främja patientrörlighet. Som jag har sagt är patientrörlighet en begränsad företeelse och vi förväntar oss inte att detta förändras. Därför skulle det helt enkelt vara oproportionerligt att ge medlemsstaterna fria händer att vidta åtgärder för att vägra ta emot patienter i syfte att styra inflödet. Medlemsstaterna ska se till att patienter från andra medlemsstater inte diskrimineras. Alla former av kontroll över inkommande patienter måste bedömas utifrån om de skulle utgöra godtagbara undantag från principen om icke-diskriminering på grundval av nationalitet i EU-fördraget.

När det gäller patienter som lider av sällsynta sjukdomar förstår jag att ni strävar efter att hitta bästa sättet att möjliggöra för dem att få den hälso- och sjukvård de behöver, men ibland är det bästa det godas fiende. I dag ska ni rösta om Antonios Trakatellis betänkande, som handlar om den strategi i fråga om sällsynta sjukdomar som kommissionen nyligen antog och inkluderar förslaget till rådets rekommendation. Som ni vet är snabba diagnoser och tillgång till vård komplicerade frågor som inte alltid kan lösas på hemmaplan när det gäller dessa sjukdomar. Därför måste faktiskt patienter med sällsynta sjukdomar inkluderas i detta direktiv om tillämpning av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård för att de ska få nytta av det europeiska samarbetet. Jag tror till exempel att det finns en bred samsyn om behovet av

EU-samarbete om referenscentrum för sällsynta sjukdomar. Därför vill jag uppmana er att låta de sällsynta sjukdomarna omfattas av direktivets räckvidd.

När det gäller förslaget att inte inkludera organtransplantationer kan jag helt enkelt inte hålla med. Transplantation är ett medicinskt förfarande och det är svårt att rättfärdiga att patienter inte skulle ha rätt att få sådana genom gränsöverskridande hälso- och sjukvård, såsom domstolen har fastställt. Frågan om organallokering är dock en annan sak. Därför har jag bett experter inom kommissionen att titta på den här frågan för att undersöka hur organallokering kan hanteras i ett annat sammanhang.

I dag kan vi ta ett viktigt steg framåt, mot ett antagande av det här direktivet. Nu när nästa val till Europaparlamentet äger rum om bara några veckor vill jag ge parlamentet och dess förvaltning en eloge för alla era bemödanden att göra det möjligt att hålla den här omröstningen i dag. Ett tack till er alla. Låt mig också än en gång tacka John Bowis och skuggföredragandena för deras insatser och hårda arbete och tillönska honom ett snabbt tillfrisknande. Vi hoppas att han snart kommer tillbaka och kan sköta sina åtaganden och föra ett normalt liv.

(Applåder)

Philip Bushill-Matthews, ersättare för föredraganden. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka alla kollegerna för en mycket sund debatt – ursäkta ordvitsen. Personligen vill jag särskilt tacka föredragandena från de sex utskotten som har tagit fram så värdefulla yttranden för deras kommentarer och insikter här i förmiddag. Jag ber om ursäkt att jag inte sa det tidigare. Jag tackar också alla kolleger i kammaren för deras varma ord om John Bowis, både när det gäller hans arbete här och om honom som person, och deras önsknings om ett snabbt tillfrisknande som jag med glädje kommer att vidarebefordra.

Det här betänkandet bygger på kompromisser, som alla betänkanden, och alla kan inte alltid vara överens om allt. Jag inser och respekterar att det fortfarande finns en del svårigheter för vissa politiska grupper och vissa delegationer, så det finns fortfarande ett antal ändringsförslag som kommer att behandlas vid plenarsammanträdet senare i dag.

Därför vill jag särskilt tacka kommissionsledamoten för hennes avslutande påpekanden, som förhoppningsvis kommer att göra det lättare för en del kolleger i andra grupper att bestämma sig för hur de ska rösta. Jag hoppas innerligt att betänkandet som helhet tack vare dessa kommentarer kommer att få ett brett stöd av de olika politiska grupperna, för visst borde en prioritering av patienternas behov stå över partipolitiken?

Jag inser att en eventuell överenskommelse i dag kommer för sent för att vi ska få en formell överenskommelse vid förstabehandlingen under det tjeckiska ordförandeskapet, men så vitt jag förstår finns det i princip redan en betydande politisk samsyn i rådet, tack vare det arbete som ordförandeskapet redan har lagt ned, och det vill jag tacka för.

Jag vet att John skulle vilja ha den här överenskommelsen omsatt i praktiken så snart som möjligt, och det skulle verkligen också många patienter i EU som redan har väntat tillräckligt länge vilja. På föredragandens vägnar uppmanar jag kommissionen, det tillträdande ordförandeskapet för rådet och självfallet de parlamentsledamöter som väljs för nästa mandatperiod att prioritera en tidig andrabehandling under andra halvåret högt, så att eventuella kvarvarande svårigheter snabbt kan lösas. Vi får inte tappa fart nu. Det här betänkandet kommer inte bara att ge verkliga människor i hela EU verkliga fördelar, utan också visa att människor kan få individuell nytta av att arbeta tillsammans på EU-nivå, oavsett var de bor och hur mycket pengar de har. Dagens omröstning kommer att lysa upp den väg som ligger framför oss. Låt oss gå vidare på den tillsammans så snabbt det är praktiskt möjligt, för när allt kommer omkring kan ledamöterna aldrig veta när de plötsligt blir i behov av gränsöverskridande hälso- och sjukvård själva, precis som föredraganden.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Cristian Silviu Bușoi (ALDE), skriftlig. – (RO) Jag vill tacka föredragandena från de olika utskotten för det enastående arbete de har utfört. Betänkandet är ett viktigt steg framåt när det gäller att förbättra rörligheten för patienter inom EU.

I ett EU där den fria rörligheten är ett grundläggande värde, är tryggheten av rörligheten för patienter något normalt och absolut vitalt för att erbjuda hälso- och sjukvård av högsta möjliga standard till dem som behöver

sådana tjänster. Detta kan också på längre sikt leda till en förbättring av de nationella hälso- och sjukvårdssystemen tack vare en viss grad av konkurrens mellan dem.

Trots de betydande förbättringarna finns det dock vissa problem som inte är lösta genom detta förslag. Jag anser att större klarhet krävs i fråga om villkoren för ersättning och de förordningar som är grunden för det preliminära tillståndssystemet, när detta behövs. Jag beklagar också att rörligheten för sjukvårdspersonalen inte har tagits med i förslaget eftersom rörligheten för patienterna och sjukvårdspersonalen är nära förknippade med varandra. För att kunna svara effektivt på patienternas behov krävs också vissa regler som tillåter rörlighet för sjukvårdspersonalen samtidigt som man bevarar en balans på nivån för de nationella hälso- och sjukvårdssystemen så att det inte slutar med att någon stat får brist på sjukvårdspersonal.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Förslaget om ett gränsöverskridande hälso- och sjukvårdssystem måste först och främst avse ett system som respekterar patienternas rättigheter, som bygger på principerna om folkhälsa och den inre marknaden och som inte diskriminerar patienter som inte kan betala för läkarvård. Från min egen utgångspunkt anser jag att de statliga hälsovårdsmyndigheterna i Storbritannien måste ha rätt att insistera på att patienter som vill ha läkarvård utomlands har förhandstillstånd. Brittiska patienter som inte har råd att resa utomlands för att få vård får inte diskrimineras i förhållande till dem som har råd att lägga ut för vårdkostnaderna men som planerar att kräva ersättning för dessa när de återvänder till Storbritannien. Det tycker jag är orättvist eftersom det gör att patienter kan få företräde till vård utomlands och på så sätt gå förbi kön i det nationella systemet.

Iosif Matula (PPE-DE), skriftlig. – (RO) De nya möjligheter som patienterna i Europa kan utnyttja är ett viktigt steg mot harmonisering av hälso- och sjukvårdssystemen i Europa och i tillförsäkrandet av god sjukvård för alla EU-medborgare. I direktivförslaget föreskrivs gemensamma principer för alla hälso- och sjukvårdssystem: inrättandet av europeiska nätverk som förebilder och informationspunkter i varje medlemsstat och e-hälsa.

Betänkandet erbjuder alla medlemsstater betydande fördelar, som indirekt innefattar Rumänien. Direktivet uppfyller patienternas behov bättre eftersom de kan få sjukvård i en annan medlemsstat i ett läge då den inte kan tillhandahållas i ett sjukhus i deras ursprungsland eller om det är väntetid för att få den. Kostnaderna kommer att betalas av ursprungslandet.

En annan viktig aspekt gäller utbytet av goda metoder och rörligheten för specialiserad sjukvårdspersonal samt att ge medborgarna fri tillgång till information om gränsöverskridande vård. Medlemsstaterna måste se till att medborgarna känner till de nödvändiga förfarandena och kraven liksom resekostnaderna och sjukvårdsstandarderna vid behandlingscentrumet utomlands. Det är just anledningen till att jag stöder inrättandet av informationscenter så att medborgarna kan välja både metoden och platsen där de behandlas.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Medlemsstaterna har en skyldighet gentemot folket att planera och tillhandahålla hälso- och sjukvård.

Hälsa är inte en vara som kan köpas och säljas på den inre marknaden.

Det här förslaget är skamligt. Det visar att kommissionen blint följer sin förkättrade och överspelade avregleringsagenda. Den vill bara privatisera allt den kan och centralisera makten till sig själv ännu mer. Den diskriminerar mindre rika människor i rika länder och alla andra än de mycket förmögna i mindre rika länder. Det här är en stadga som syftar till att förstöra den offentliga hälso- och sjukvården i medlemsstaterna.

Europeiska kommissionen borde skämmas och omedelbart dra tillbaka det här förslaget.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Förslaget till direktiv om tillämpning av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård är ett försök att skapa ett enhetligt gemenskapsregelverk som ger patienterna trygghet på detta område där riktlinjerna hittills har getts av EG-domstolen. Även om domstolens principer är helt tillämpliga finns det vissa gråzoner som nu har klargjorts genom ovannämnda betänkande.

I införlivandet i gemenskapsrätten av EG-domstolens domar om patienternas rätt att få sjukvård i en annan medlemsstat bevarar betänkandet den nödvändiga balansen mellan medlemsstaternas skyldigheter på området.

Syftet med direktivets bestämmelser är att underlätta tillgången till sjukvårdstjänster genom att framhålla behovet av att skapa ett system för direkta betalningar från finansieringsorganet i ursprungslandet till sjukhuset som tillhandahåller vården.

En annan intressant punkt i betänkandet gäller det ömsesidiga erkännandet av läkemedelsrecept. I förslaget till direktiv ges endast rekommendationer om möjligheten att ett apotek i ursprungslandet verkställer en ordination som utfärdats av en läkare i ett annat land. Det är medlemsstaternas sak att besluta om vilka läkemedel som ska vara tillgängliga mot recept.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Den överenskommelse som har uppnåtts om att förbättra patientrörligheten är allmänt sett en bra sak. Förenklingen av gränsöverskridande tillhandahållande av hälso- och sjukvårdstjänster utgör ett viktigt steg mot verklig fri rörlighet för personer. Ekonomiskt sett kommer också ett bättre utnyttjande av kapaciteten på specialistkliniker att ge fördelar. När vi lägger samman alla dessa positiva aspekter får vi dock inte glömma de enorma utmaningar som en bättre sammanlänkning av de nationella systemen innebär. Först och främst behövs en större säkerhet vad gäller kostnadsfrågorna. Det får inte vara någon nackdel för den medlemsstat som utför behandlingen på grund av bristande klarhet om huruvida patientens hemstat kommer att ta hand om notan.

Systemet med betalningsregler måste fastställas noga och hänsyn måste tas till de varierande nationella omständigheterna.

Den inhemska vården måste också skyddas och det är inte avsikten att den ska bli lidande till följd av större patientrörlighet. Jag är glad över att se att detta bekräftas i förslaget. I framtiden är gränsöverskridande tillhandahållande av hälso- och sjukvårdstjänster ytterligare en milstolpe på vägen mot europeisk integration. När det gäller genomförandet måste vi dock vara mycket uppmärksamma på att den förbättrade patientrörligheten inte leder till hälsoturism.

Esko Seppänen (GUE/NGL), skriftlig. – (FI) I en medlemsstat som Finland, där geografi och språk för fattiga människor är hinder för att utnyttja hälso- och sjukvårdstjänster utanför landets gränser, kan ett direktiv om detta öka ojämlikheten i tillgången till tjänster. Endast de rika kan välja alternativa tjänster i andra länder och när de gör det undergräver de det offentliga hälso- och sjukvårdssystem som är de fattigas skydds nät. Offentliga medel rinner bort till tjänster utomlands för de rika. Det är därför som jag inte kan stödja antagandet av direktivet. Vidare är det befängt att direktivets rättsliga grund ska vara den inre marknadens livskraft och inte patienternas rättigheter.

4. Patientsäkerhet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är ett betänkande (A6-0239/2009) av Amalia Sartori för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet om förslaget till rådets rekommendation om patientsäkerhet och förebyggande och kontroll av vårdrelaterade infektioner (KOM(2008)0837 – C6-0032/2009 – 2009/0003(CNS)).

Föredraganden har inte kunnat vara här och ersätts i inledningsanförandet av Françoise Grossetête.

Françoise Grossetête, ersättare för föredraganden. – (FR) Herr talman! Ja, jag ersätter Amalia Sartori, som har blivit uppehållen i Italien, och jag framför hennes ursäkter eftersom hon var mycket angelägen om att vara med här i dag.

Vi ska framför allt tala om medicinska behandlingar eftersom dessa ibland kan få skadliga konsekvenser för patienternas hälsa, på grund av oönskade läkemedelseffekter, medicinska misstag eller på grund av infektioner som uppkommit på behandlingsstället.

Av dessa risker kan vi särskilt nämna vårdrelaterade infektioner (sjukhussjuka) som drabbar var tjugonde sjukhuspatient, med andra ord 4,1 miljoner personer varje år. Europeiska kommissionens siffror är dock mycket oroande.

Negativa händelser inträffar bland 8–12 procent av sjukhuspatienterna i EU:s medlemsstater. Detta ger ett antal på mellan nästan 7 miljoner och 15 miljoner sjukhuspatienter per år, till vilket kommer ungefär 37 miljoner patienter som söker primärsjukvård.

Enbart vårdrelaterade infektioner drabbar i genomsnitt en av tjugo sjukhuspatienter, vilket ger totalt över 4 miljoner patienter per år. Totalt orsakar vårdrelaterade infektioner omkring 37 000 dödsfall i Europa per år.

För att uppnå målet att minska dessa infektioner med 900 000 fall per år fram till 2015 – med andra ord en minskning med 20 procent – uppmanas medlemsstaterna och EU-institutionerna att vidta de åtgärder som krävs.

I betänkandet rekommenderas särskilt följande: främja utbildning och fortbildning för vårdpersonal och paramedicinsk personal, med särskild tonvikt på vårdrelaterade infektioner och antibiotikaresistens hos de virus som orsakar dem, öka kunskapen om problemet bland patienterna genom att be kommissionen lägga fram ett dokument för patienter på grundval av en handbok i förebyggandet av vårdrelaterade infektioner från Världshälsoorganisationen – WHO – 2003, stödja forskning på området, med särskild uppmärksamhet på nya tekniker, nanoteknik och nanomaterial, samt öka närvaron av sköterskor och särskilt sådana som är specialiserade på förebyggande av infektioner.

Slutligen är det viktigt, så som framhålls i texten – och Amalia Sartori har varit mycket angelägen om denna punkt – att förbättra patientutbildningen på området.

Det är nödvändigt att vi ber kommissionen utarbeta ett patientinriktat dokument om förebyggandet av vårdrelaterade infektioner och att det läggs fram för parlamentet och rådet. Kommissionen bör också vidta åtgärder för att vart tredje år följa upp de framsteg som medlemsstaterna och EU uppnått på området.

En undersökning som genomförts i Frankrike visade till exempel att 83 procent av de tillfrågade hade hört talas om vårdrelaterade infektioner och att dessa risker är det som oroar fransmännen mest när de tas in på sjukhus. Däremot anser inte allmänheten att de fått ordentlig information om orsakerna till och konsekvenserna av vårdrelaterade infektioner.

Under de närmaste åren måste man i försöken att förebygga vårdrelaterade infektioner lägga större vikt vid information till sjukvårdspersonalen och befolkningen som helhet.

Daniela Filipiová, rådets ordförande. – (CS) Mina damer och herrar! Området patientsäkerhet och kvalitet i hälso- och sjukvården är en huvudfråga för det tjeckiska ordförandeskapet när det gäller folkhälsan. Vi är medvetna om vikten av att ständigt förbättra patientsäkerheten och få till stånd relaterade förbättringar av kvaliteten på hälso- och sjukvården i samband med gränsöverskridande hälso- och sjukvård.

Huvudsyftet med rådets förslag om patientsäkerhet och kvaliteten på hälso- och sjukvården inbegriper förebyggande och kontroll av vårdrelaterade infektioner är att utforma en integrerad strategi för att överföra patienter på ett säkert sätt till hälso- och sjukvårdsinrättningar av hög kvalitet och där alla faktorer av betydelse beaktas.

Initiativet uppkom till följd av den alarmerande ökningen av antalet negativa händelser i hela Europa, med vårdrelaterade infektioner som en av de vanligast förekommande händelserna. Detta är ett stort problem som är förknippat med allmänhetens ökande förväntningar på området, Europas åldrande befolkning och de fortlöpande framstegen inom medicin och medicinsk forskning i allmänhet. Vårdrelaterade infektioner får också allt större uppmärksamhet i medierna och bland politiker.

Detta var anledningen till att det tjeckiska ordförandeskapet arrangerade den ministerkonferens som ägde rum i Prag den 15–16 april på temat bakteriella hot mot patientsäkerheten i Europa. Den var särskilt inriktad på antibiotikaprogram på sjukhusen, betydelsen av hälso- och sjukvårdssystemens parametrar för förekomsten av antibiotikaresistens och vårdrelaterade infektioner och även hanteringen och skyldigheterna på området.

Men låt oss återgå till förslaget. Det tjeckiska ordförandeskapet är medvetet om att organisationen av hälso- och sjukvårdssystemen helt tillhör medlemsstaternas behörighet. Initiativet kommer enligt min mening givetvis att stimulera fortsatt utveckling av nationella politiska åtgärder för ökat skydd av medborgarnas hälsa och liv.

Allmänt sett är rådet överens om behovet av bättre samarbete och samordning på alla nivåer, lokalt, regionalt, nationellt och inom EU, liksom behovet av att dela relevant information. Inrättandet av ett system för rapportering av negativa händelser är därför en viktig åtgärd. Systemet kommer givetvis garantera immunitet för att främja rapportering.

Ökad utbildning av hälso- och sjukvårdspersonal framhålls också när det gäller patientsäkerhet och fastställandet av gemensamma definitioner och terminologi samt jämförbara indikatorer, som kommer att göra det lättare att identifiera problem. Detta kommer att möjliggöra efterföljande utvärderingar av åtgärdernas effektivitet och ingripanden i syfte att öka patientsäkerheten och göra det enklare att förmedla erfarenhet och information mellan medlemsstaterna.

Det tjeckiska ordförandeskapet håller för närvarande på att slutföra förhandlingarna om förslaget i rådets arbetsgrupper och kommer att försöka få det godkänt vid rådets (sysselsättning, socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) möte i juni i år. Det var just på grund av frågans betydelse som rådet också beslutade att samråda med Europaparlamentet eftersom dess synpunkter är ett viktigt bidrag till den fortlöpande diskussionen.

Jag är helt övertygad om att rådet och parlamentet delar målet att öka patientsäkerheten i EU. I denna anda kommer rådet också att noga överväga ändringsförslagen i ert betänkande om förslaget.

Slutligen vill jag ännu en gång tacka alla som deltagit i arbetet med parlamentets betänkande och föredraganden Amalia Sartori, som utformade betänkandet.

Androulla Vassiliou, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag tacka utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet för dess arbete med det här ärendet, och särskilt föredraganden Amalia Sartori för hennes bemödanden när det gäller denna högt prioriterade vårdfråga.

Patientsäkerhet handlar om att minska de negativa händelser som inträffar i alla vårdssammanhang – på sjukhus, inom primärvården, inom långvården och i samhället.

Det uppskattas att 8–12 procent av sjukhuspatienterna i EU:s medlemsstater drabbas av negativa händelser i samband med att de får hälso- och sjukvård. Det är oacceptabelt höga siffror. De ger en oroande bild som inte bara berör patienterna, utan också deras familjer och vänner. Dessutom är de negativa händelserna en enorm börda för hälso- och sjukvårdsbudgetarna och ekonomin som helhet.

Vårdrelaterade infektioner är ett specifikt exempel på en mycket vanlig negativ händelse. Det totala antalet sjukhuspatienter som får minst en vårdrelaterad infektion i EU varje år har uppskattats till 4,1 miljoner, eller en patient av tjugo.

Omkring 37 000 dödsfall beräknas inträffa på grund av dessa infektioner varje år. Det är uppenbart att vi måste sträva efter att förbättra den här situationen betydligt.

Alla medlemsstater är medvetna om att de står inför en utmaning när det gäller patientsäkerheten och de har vidtagit åtgärder för att komma till rätta med problemet. Emellertid vet vi att det finns varierande kunskap, resurser och expertis för att lösa problemet i de 27 medlemsstaterna.

Det är sannolikt så att aktuella forskningsrön och det systematiska utbytet av bästa metoder och expertis inte kommer patienter i alla medlemsstater till godo. Därför anser jag att patientsäkerheten är ytterligare ett område där EU kan ge ett verkligt mervärde och öka alla europeiska patienters säkerhet, samtidigt som vi självfallet respekterar att medlemsstaterna har ansvaret för att tillhandahålla hälso- och sjukvård på sina territorier.

Det var därför som Europeiska kommissionen lade fram sitt meddelande och ett förslag till rådets rekommendation om patientsäkerhet och förebyggande och kontroll av vårdrelaterade infektioner. Jag ser fram emot att få ta del av era synpunkter.

Antonios Trakatellis, *för PPE-DE-gruppen*. – (EL) Herr talman! De siffror som Françoise Grossetête och kommissionsledamoten nämnde är verkligen överväldigande och visar att många patienter är utsatta för oroande incidenter på sjukhusen, varav den vanligaste är vårdrelaterade infektioner.

Antalet infektioner kan uppenbart reduceras påtagligt. Främst av allt behövs ökad disciplin på sjukhusen eftersom det dels är personer som besöker patienter på sjukhus och det alltid finns risk för överföring av bakterier, dels hygienregler som ska följas strikt av både patienter och personal och personalen behöver fortlöpande information och utbildning om vårdrelaterade infektioner.

Jag anser dock att det viktigaste i dag är att vi samlar in korrekta uppgifter, eftersom det finns variationer mellan sjukhusen och mellan klinikerna även inom samma land. Vi behöver t.ex. veta om vårdrelaterade infektioner är vanligare bland patienter på kliniker för kirurgi eller invärtes medicin, vi behöver veta bakteriernas stam och resistens. Alla dessa uppgifter är mycket viktiga om vi ska kunna fastställa orsakerna och därigenom åstadkomma en verklig minskning av vårdrelaterade infektioner.

Vi behöver därför samla in detaljerade uppgifter för att kunna ta itu med vårdrelaterade infektioner.

Linda McAvan, *för PSE-gruppen*. – (EN) Herr talman! Jag tycker att den här rekommendationen är ett mycket gott exempel på det mervärde som Europeiska unionen kan ge hälso- och sjukvården. Även om vi har

begränsade befogenheter kan det verkligen göra skillnad för människors liv att sammanföra expertis från medlemsstaterna. Som Antonios Trakatellis sa är de siffror som kommissionsledamoten nämnde om negativa reaktioner på läkarvård och vårdrelaterade infektioner mycket chockerande. Ingen borde behöva läggas in på sjukhus och vara sjukare vid utskrivningen än från början. Många av oss känner personer som har råkat ut för detta. Detta är ett problem som finns i hela Europeiska unionen, och därför är det oerhört viktigt att ert initiativ om vårdrelaterade infektioner drivs igenom.

Jag tror att vi har mycket att lära av varandra, och vi kan säkerligen undvika en mängd problem för våra medborgare om vi arbetar tillsammans för att lösa detta och sammanför de främsta experterna i Europa.

Den andra punkten som jag vill ta upp nämns mycket kort i vårt parlaments betänkande. Jag tänker på nålsticksskador. Jag vet att kommissionen har arbetat med den här frågan länge nu och att det finns ett samarbete mellan arbetsgivarna och arbetstagarorganisationerna om detta, men vi har fortfarande en situation där uppskattningsvis en miljon arbetstagare inom vården i EU drabbas av nålsticksskador. Detta skulle kunna undvikas om de nålar de använder ersattes med säkrare nålar.

Fru kommissionsledamot! Jag hoppas att ni kommer tillbaka till kommissionen och att ni lägger fram ett förslag om nålsticksskador under parlamentets nästa mandatperiod. Det här är en fråga som är mycket viktig för många vårdanställda och ett problem i vårt hälso- och sjukvårdssystem som går att undvika.

Marios Matsakis, på ALDE-gruppens vägnar. – (EN) Herr talman! Omkring 10 procent av de patienter som är inlagda på sjukhus och omkring 15 procent av patienterna i primärvården i EU drabbas av någon form av negativa händelser, från lätta sjukdomar som de blir helt återställda från till livshotande tillstånd eller dödsfall. Med andra ord lider omkring en av fyra av våra patienter skada till följd av vården och inte till följd av sina sjukdomar. Denna statistik blir än mer dramatisk när man betänker att antalet vårdrelaterade dödsfall i EU nästan är dubbelt så stort som antalet dödsfall till följd av trafikolyckor.

Amalia Sartoris betänkande kan förbättra saker och ting betydligt, men som alltid är det i hög grad tillämpningen som avgör om politiken blir framgångsrik. I det avseendet har de nationella regeringarna ansvar för att genom sina handlingar bevisa att de verkligen bryr sig om medborgarna. Hälso- och sjukvårdssystemen behöver i många fall göras om fullständigt, särskilt i de tolv nyare medlemsstaterna. Sjukhusen behöver ges bättre struktur, utrustningen moderniseras och utbildningen av vårdpersonalen uppdateras. Sådana förändringar kan bara komma till stånd med EU:s hjälp, både med finansiering och expertis, och denna hjälp måste vara lätt tillgänglig för patienternas säkerhets skull.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Öppen hälso- och sjukvård är en grundläggande förmån och rättighet. De 37 000 dödsfallen per år som orsakas av infektioner i samband med sjukvård är alltför högt, och som EU-medborgare kan vi inte tillåta detta. Enligt subsidiaritetsprincipen måste EU-institutionerna och framför allt kommissionen axla en viktig uppgift i främjandet av spridning av information och de bästa metoderna.

Vikten av att erbjuda specifika och snabba lösningar för en avgörande och permanent minskning av vårdrelaterade infektioner i Europa. På detta område stöder jag föredragandens rekommendationer i betänkandet.

Daniela Filipiová, rådets ordförande. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka alla parlamentsledamöter för deras kommentarer, förslag och synpunkter. Jag måste säga att jag var glad över att höra att Europaparlamentets och rådets ståndpunkter i princip sammanfaller i denna fråga. Rådet kommer självklart att noga överväga alla ändringsförslag från Europaparlamentet och på grundval av detta kommer vi att bedöma om vi ska införliva dem i den slutliga versionen av förslaget.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Dagens debatt belyser det stora intresse och den stora omsorg om patienternas säkerhet som finns i parlamentet. Den sänder också ut en signal om att det här är ett område med stor potential för mervärde från EU.

Kommissionen välkomnar större delen av ändringsförslagen, till exempel förslaget att medlemsstaterna ska inrätta behöriga myndigheter för patientsäkerhet på olika nivåer inom den statliga och lokala förvaltningen. Detta återspeglar det faktum att en del medlemsstater har decentraliserade hälso- och sjukvårdssystem. Vi håller också med om att omfattningen av och kostnaderna för datainsamling inte bör vara oproportionerliga mot den förväntade nyttan.

När det gäller ändringsförslagen om vårdrelaterade infektioner välkomnar vi bestämmelserna om ordentligt skydd för vårdpersonalen. Vi vill också belysa hur många som insjuknar och avlider till följd av vårdrelaterade infektioner, och anser att det behövs fler sjuksköterskor som är specialiserade på infektionskontroll.

Jag måste emellertid komma med några reservationer och invändningar i fråga om målen för minskning. Några har föreslagit att medlemsstaterna ska införa verktyg för att minska antalet personer som drabbas av negativa händelser med 20 procent, vilket motsvarar en total minskning med 900 000 fall om året i EU. Kommissionen anser inte att det är lämpligt att sätta upp sådana mål på EU-nivå eftersom medlemsstaterna befinner sig i olika skeden och det skulle vara mycket svårt att fastställa lämpliga, realistiska och uppnåeliga mål som passar dem alla.

Jag har mycket omsorgsfullt noterat det som Linda McAvan sa om nålsticksskador och ska fundera på ett förslag till ett särskilt initiativ. Minister Filipiová nämnde medlemsstaternas ansvar för detta. Vårt initiativ om patientsäkerhet och vårdrelaterade infektioner respekterar till fullo medlemsstaternas behörighet att finansiera vårdinrättningar och tillhandahålla hälsovårdstjänster på de sätt de finner lämpliga. Syftet med vårt förslag är att hjälpa medlemsstaterna att införa lämpliga strategier för att minska eller helt undvika förekomsten av negativa händelser i vården, däribland vårdrelaterade infektioner, genom att samla de uppgifter och sammanföra den sakkunskap som finns i EU och genom att kommissionen hjälper till att skapa samordningsvinster på det här området.

När den här rekommendationen om patientsäkerhet har antagits av rådet kommer den att signalera att medlemsstaternas regeringar har gjort ett ojämförligt politiskt åtagande att prioritera patientsäkerhet i sin hälso- och sjukvårdspolitik. Åtgärder för att minska antalet negativa händelser av alla slag, däribland vårdrelaterade infektioner i alla vårdssammanhang och i alla EU:s medlemsstater, är någonting vi alla vill se. Det här förslaget kan spela en stor roll när det gäller att nå det målet.

Françoise Grossetête, ersättare för föredraganden. –(FR) Herr talman! Jag vill först av allt tacka alla ledamöter som har talat om Amalia Sartoris betänkande. Jag vill tacka dem för de förslag som de lägger fram.

Jag vill också säga till Androulla Vassiliou, som inte verkar dela de kvantitativa mål som uppställs i Amalia Sartoris betänkande, att vi givetvis beaktar hennes kommentar men att det under alla omständigheter är viktigt att vi gör vårt yttersta för att ge både patienter och sjukvårdspersonal en hög skyddsnivå. Och även om det är önskvärt att ha ett kvantifierat förslag anser jag att det ändå är viktigt att vi gör vårt yttersta för att trygga högsta möjliga säkerhet, med hänsyn till variationerna i den vård som tillhandahålls i Europeiska unionen.

Detta är Europeiska unionens mervärde.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag kl. 12.00.

5. EU-satsning avseende sällsynta sjukdomar (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är ett betänkande (A6-0231/2009) av Antonios Trakatellis för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet om förslaget till rådets rekommendation om en EU-satsning avseende sällsynta sjukdomar (KOM(2008)0726 – C6-0455/2008 – 2008/0218(CNS)).

Antonios Trakatellis, föredragande. – (EL) Herr talman! Denna rekommendation från rådet är mycket läglig eftersom samordnade åtgärder på området sällsynta sjukdomar är absolut nödvändigt både på EU-nivå och på nationell nivå.

Även om förekomsten av varje sällsynt sjukdom är mycket låg berörs miljontals människor i Europeiska unionen eftersom det finns flera sjukdomar av detta slag. Det förslag som parlamentet har fått är dock otillräckligt i sin nuvarande form och det var inte möjligt att skapa ett hållbart program från det. Detta beror på att det inte ens i allmänna termer beskriver vare sig den nödvändiga finansieringen från Europeiska unionen och samfinansieringen av medlemsstaterna och andra organisationer.

Det är därför inte möjligt att främja vissa viktiga aspekter som rör sällsynta sjukdomar, nämligen inrättandet av nätverk av kompetenscentrum, katalogisering av sjukdomar, insamling av uppgifter, den särskilda forskning som krävs osv. I texten efterlyses ett genomförandeförslag från kommissionen fem år efter antagandet, vilket är en lång period under vilken ingenting kan göras i praktiken eftersom det inte finns någon finansiering.

Som föredragande föreslår jag därför att kommissionen ombeds att tillhandahålla genomförandeförslaget senast i slutet av 2012, eftersom de nödvändiga uppgifterna från medlemsstaterna om kompetenscentrum och expertis om sällsynta sjukdomar då kommer att vara tillgängliga.

I detta genomförandeförslag bör särskilt nämnas finansiering och samfinansiering på följande områden:

För det första insamling av epidemiologiska uppgifter och sammanställning av en katalog över sällsynta sjukdomar, eftersom detta är nödvändigt för att få en klar bild av utbredningen av dessa sjukdomar i Europeiska unionen.

För det andra inrättandet av relevanta nätverk.

För det tredje inrättandet utöver befintliga kompetenscentrum av nya centrum i medlemsstater som saknar sådana centrum, inrättandet av särskilda kurser i befintliga centrum så att yrkesverksamma kan förvärva den nödvändiga kompetensen, mobilisering av experter och yrkesverksamma för att skapa de nödvändiga villkoren för att utveckla den befintliga kunskapen om sällsynta sjukdomar och särskilt de genetiska.

Vi bör se denna rekommendation från rådet som en färdplan för att skapa gynnsamma villkor på området sällsynta sjukdomar. Vi bör också inse att detta är av allmän natur, men jag vill ännu en gång framhålla att om förslaget ska kunna tillämpas effektivt och framgångsrikt måste det vara mer precist och föreskriva en bestämd tidsplan och finansiering.

En viktig aspekt i bekämpandet av sällsynta sjukdomar är patientrörlighet. Detta har också tagits upp i Bowisbetänkandet och jag anser att patientrörlighet är absolut befogat här eftersom det i många medlemsstater inte finns några specialiserade centrum eller experter tillgängliga som kan behandla patienterna. Följaktligen är det absolut nödvändigt att möjliggöra rörlighet för de yrkesverksamma så att en del av dem kan förvärva kompetens och andra kan förmedla sitt eget kunnande.

Slutligen vill jag säga att när det gäller sällsynta sjukdomar är forskning och innovation absolut nödvändigt för att öka antalet diagnostiska metoder.

Merparten av betänkandet gäller behandling, diagnos, förvärvandet av kompetens och inrättandet av centrum och nätverk. En punkt gäller särskilt förebyggande. Förebyggandet av genetiska sjukdomar är möjligt nuförtiden genom en kombination av provrörsbefruktning och preimplantatoriska metoder. Eftersom det är en rekommendation är den inte bindande för medlemsstaterna. I betänkandet sägs att den endast kommer att genomföras i medlemsstater vars lagstiftning tillåter det och att det är de berörda personernas fria val att följa detta genetiska råd och därför anser jag inte att rekommendationen strider mot subsidiaritetsprincipen vad gäller befintliga uppgifter.

Daniela Filipiová, rådets ordförande. – (CS) Fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Sällsynta sjukdomar är farliga och mycket komplexa sjukdomar som är livshotande eller leder till kronisk invaliditet. Trots den låga utbredningen är antalet patienter i EU med dessa sjukdomar relativt högt och gemensamma åtgärder krävs på EU-nivå. Det är också anledningarna till att sällsynta sjukdomar är ett område av strategisk betydelse för hälsan inom EU.

Det tjeckiska ordförandeskapet anser att efter det att rådet antagit förslaget till EU-åtgärder på området sällsynta sjukdomar kommer det att ske betydande framsteg inom diagnosen av sällsynta sjukdomar, vilket för närvarande är problematiskt på grund av de sällsynta sjukdomarnas beskaffenhet. Villkoren kommer också att förbättras för en mycket behövlig utväxling av kunnande och erfarenhet på området.

Av dessa skäl har det tjeckiska ordförandeskapet också varit aktivt i förhandlingarna om förslaget och fortsatt det franska ordförandeskapets arbete och diskussionerna vid rådets (sysselsättning, socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) möte i december 2008.

Jag tror att Europaparlamentet och rådet har likartade inställningar till frågan. Initiativet är nödvändigt eftersom det kommer att förbättra läget för miljontals patienter som lider av dessa sjukdomar och det bör leda till en förbättring av deras möjligheter att få adekvat vård och begriplig information.

Detta ska exempelvis uppnås genom fastställandet av gemensamma definitioner av sällsynta sjukdomar, vidareutveckling av EU: verksamheter baserat på nätverket Orphanet, samordning av europeisk forskning, inklusive samarbete med tredjeländer, inrättandet och stöd till kompetenscentrum och utvecklingen av europeiska referensnätverk för sällsynta sjukdomar. Rådet erkänner också den viktiga roll som oberoende patientorganisationer spelar i utvecklingen och genomförandet av nationella åtgärder för sällsynta sjukdomar.

Det tjeckiska ordförandeskapet håller för närvarande på att slutföra förhandlingarna om förslaget i rådets arbetsgrupper och kommer att försöka få det godkänt vid rådets (sysselsättning, socialpolitik, hälso- och sjukvård samt konsumentfrågor) möte i juni i år. På grund av frågans betydelse har rådet dock beslutat att samråda med Europaparlamentet även i detta fall och kommer att noga överväga parlamentets ståndpunkt.

Jag vill avsluta med att ännu en gång tacka alla som deltog i förberedandet av Europaparlamentets betänkande och särskilt föredragande Antonios Trakatellis som utarbetade det.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman! Jag vill tacka alla ledamöter som deltagit i parlamentets arbete med förslaget till en rådsrekommendation om sällsynta sjukdomar.

Jag vill särskilt tacka föredraganden, rektor Antonios Trakatellis, för att han samordnat diskussionerna och naturligtvis för hans betänkande.

Sällsynta sjukdomar, som drabbar ett mycket litet antal enskilda människor och varav merparten är genetiska sjukdomar, kan vara livshotande eller leda till kronisk funktionsnedsättning. Även om förekomsten av varje enskild sällsynt sjukdom är mycket låg, drabbar dessa sjukdomar dock i sin helhet ungefär 6 procent av den totala befolkningen inom EU i någon aspekt av deras liv.

Det innebär att mellan 29 och 36 miljoner människor inom EU lider av eller kan komma att få en sällsynt sjukdom. Eftersom varje sjukdom är sällsynt är det dock omöjligt för varje medlemsstat att ha den expertis som krävs för att diagnostisera sjukdomarna och behandla patienterna. Detta är därför ett utmärkt exempel inom hälsosektorn på att EU kan tillföra ett särskilt mervärde, vilket är orsaken till att kommissionen har godkänt denna strategiska åtgärd.

Den europeiska strategin kompletteras genom förslaget till rådets rekommendation om åtgärder i medlemsstaterna. Syftet med detta förslag till rekommendation är att hjälpa medlemsstaterna att hantera sällsynta sjukdomar mer effektivt, mer verkningsfullt och mer globalt. En viktig åtgärdssektor handlar om att samla expertis via de europeiska referensnätverken. Dessa nätverk kan tillföra medlemsstaternas åtgärder ett mervärde i fråga om sällsynta sjukdomar och i andra sammanhang. De kan också underlätta utbytet av expertkunskaper och expertis och vid behov ge patienterna vägledning om vart de kan vända sig när denna expertis inte kan nå dem.

Kommissionens förslag till direktiv om patienters rättigheter till gränsöverskridande hälso- och sjukvård omfattar särskilda bestämmelser om stöd för patientrörlighet och en rättslig ram för de europeiska referensnätverken.

Åtgärder på EU-nivå kan fortfarande utgöra ett stöd till medlemsstaterna när det gäller att bekämpa sällsynta sjukdomar, exempelvis genom förbättrad identifiering och förbättrat erkännande av sjukdomar, genom att stödja forskning om sällsynta sjukdomar och genom mekanismer som t.ex. reglering av särsläkemedel.

Jag vill därför tacka parlamentet för dess stöd för det breda spektrum med frågor som omfattas av detta betänkande. Jag inväntar er debatt med stort intresse.

Françoise Grossetête, föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi. – (FR) Herr talman! Patienter med sällsynta sjukdomar får ofta felaktiga diagnoser och sällan någon behandling.

Dessa sjukdomars sällsynthet leder till såväl vetenskapliga som ekonomiska utmaningar. Eftersom jag var föredragande för förordningen om särsläkemedel för tio år sedan vet jag att dessa patienter är alltför få för att deras sjukdomar ska vara en lokal eller regional fråga och att sjukdomarna å andra sidan är alltför många för att läras ut till sjukvårdspersonalen. Expertisen är därför knapp.

Det nödvändiga svaret är av nödvändighet europeiskt och parlamentets utskott för industrifrågor, forskning och energi stöder Antonios Trakatellis i hans strävan att stärka forskningen och de förebyggande åtgärderna. Hur kan vi till exempel neka ett par vars båda barn lider av cystisk fibros och som vill ha ett tredje barn framsteg inom forskningen för att förhindra att det tredje barnet drabbas av samma sjukdom? Därför behöver patienterna ökad samordning, bättre säkerhet och större tydlighet. Detta är grundläggande aspekter som motsvarar EU-medborgarnas förväntningar i fråga om ett hälsans Europa.

Peter Liese, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Att hjälpa patienter som lider av sällsynta sjukdomar har länge varit en viktig fråga för Europaparlamentet. Patienter som lider av sällsynta sjukdomar behöver europeiskt stöd, vilket har sagts. De nationella insatserna på detta området är inte tillräckliga. Eftersom dessa sjukdomar är så sällsynta finns det inte några center eller experter för dem i varje medlemsstat. När det gäller forskning – och detta är en mycket viktig punkt – behövs ett visst antal patienter för att sjukdomen ska utforskas överhuvudtaget och för att det ska vara möjligt att utveckla nya behandlingsmetoder. Detsamma gäller utvecklingen av nya läkemedel. Françoise Grossetête talade om förordningen om särsläkemedel, som är mycket viktig.

Kommissionens initiativ är också mycket viktigt, fru kommissionsledamot. Vi i gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater stöder er helhjärtat i fråga om detta och stöder också de många förbättringar som Antonios Trakatellis redan infört i detta betänkande. Jag måste dock säga på min grupps vägnar att det finns ett ändringsförslag i Antonios Trakatellis betänkande som strider mot detta grundläggande syfte att hjälpa patienter.

I ändringsförslag 15 diskuteras hur genetiska sjukdomar bör undvikas och utrotas genom åtgärder som genetisk rådgivning och urval av embryon. Denna formulering har chockat många människor, och inte bara etikexperterna och företrädarna för grupper med funktionshinder, utan också forskarna. European Society of Human Genetics uppmanar oss att förkasta ändringsförslag 15. De drar paralleller till arvsyggen under 1900-talets första hälft.

Politiker bör inte utöva påtryckningar. Inte heller bör den genetiska rådgivningen domineras av ett politiskt mål. Vi bör därför förkasta ändringsförslag 15. Vi bör rösta för detta betänkande – under förutsättning att ändringsförslag 15 förkastas – eftersom det är ett förnuftigt betänkande. Annars kommer detta att bli mycket problematiskt. Vi borde hjälpa människor med sällsynta sjukdomar, och inte ge dem en känsla av att de faktiskt är övertaliga.

Dorette Corbey, för PSE-gruppen. – (NL) Jag är tacksam för Antonios Trakatellis utmärkta betänkande. Om det finns ett område där samarbete inom EU är användbart och medför ett mervärde, är det naturligtvis området för sällsynta sjukdomar. I fallet med sällsynta ämnesomsättningssjukdomar, muskelsjukdomar och även sällsynta cancerformer, är det praktiskt och användbart att arbeta tillsammans för att utbyta information om behandlingsmetoder och att slå sig ihop. Allt detta är mycket viktigt. Informationen måste också tillgängliggöras och i Trakatellis-betänkandet behandlas alla dessa frågor.

Jag vill uppmärksamma er på tre frågor. För det första måste patienterna ha en röst i Europa. Under senare år har det dykt upp alltfler välorganiserade patientgrupper som också är väl förtrodda med Europa och Bryssel. Det är mycket viktigt och informativt för politikerna, eftersom många av dessa sällsynta sjukdomar logiskt sett till stor del är okända. Det är därför bra att ta reda på hur dessa patientorganisationer finansieras och det är oerhört viktigt att se till att dessa organisationer får oberoende finansiering och inte är helt beroende av läkemedelsindustrin. Därför förespråkar jag finansiering av dessa patientorganisationer.

För det andra är framtagningen av läkemedel för sällsynta sjukdomar, så kallade sällsynta läkemedel, av avgörande vikt. Därför har vi direktiv, men det vore bra att ägna viss uppmärksamhet åt att ta reda på om detta verkligen fungerar väl.

För det tredje är detta ett kontroversiellt ämne som också har tagits upp av Peter Liese. Många sällsynta sjukdomar är ärftliga. Forskning och embryourval kan förhindra mycket lidande, men det är viktigt att medlemsstaterna behåller sina befogenheter att besluta om eventuell behandling, som till exempel behandling före implantation och embryourval. Vi stöder ändringsförslag 15, men vill ta bort hänvisningen till utrotande av sjukdomar. Den frasen väcker mycket obehagliga associationer, vilket Peter Liese redan sagt. Vi anser också att det är viktigt att behandlingarna är frivilliga och att de sker inom de gränser som fastställs av de nationella regeringarna. Om dessa villkor uppfylls förespråkar vi ändringsförslaget och uppmanar alla att stödja det, men hänvisningen till utrotande av sjukdomar bör tas bort. Under dessa förhållanden kan vi fullt ut samtycka till betänkandet och är entusiastiskt inställda till Antonios Trakatellis arbete. Tack för er uppmärksamhet.

Frédérique Ries, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag vill tacka vår föredragande, Antonios Trakatellis, be om ursäkt för min sena ankomst till debatten och samtidigt välkomna gruppen med besökare, som är orsaken till att jag kom något sent.

Under en debatt om sällsynta sjukdomar som jag organiserade i parlamentet förra året med Eurordis – den europeiska patientorganisationen – påpekade jag att det var upp till oss, och upp till EU, att lägga ribban mycket högt för dessa patienter som sätter allt sitt hopp till forskningen, och det är vad vår föredragande har gjort här genom att avsevärt förbättra kommissionens text.

Den lilla grupp patienter som berörs i varje land och den uppdelade kunskapen inom unionen gör sällsynta sjukdomar exemplet framför andra för vilket gemensamma åtgärder på EU-nivå är en absolut nödvändighet. Vår enhälliga önskan är att få bättre kunskap om dessa sjukdomar, att förbättra möjligheterna att ställa diagnos, att förbättra behandlingen och att ge patienterna och deras familjer bättre omvårdnad.

Sedan har vi naturligtvis frågan om tidtabellen och finansieringen. Det finns olika tillgängliga alternativ som vi utforskar. Utöver finansieringen från EU eller medlemsstaterna vore det också användbart att hitta andra finansieringskällor. Ett alternativ som fungerar bra i många medlemsstater är offentlig-privata partnerskap.

Jag skulle bli irriterad på mig själv om jag här inte nämnde det avsevärda finansiella stödet från medborgaraktioner: *Téléthon* i Frankrike och *Télévie* i fransktalande Belgien. Det senare har möjliggjort inte mindre än en dubbling av budgeten för vetenskaplig forskning – vilket förresten var en snål budget: 13 euro per år och medborgare, jämfört med 50 euro i Frankrike och 57 euro i Tyskland, för att bara ta två exempel.

Avslutningsvis har vi miljontals europeiska patienters blickar på oss. Viljan finns. Det är upp till oss att se till att detta blir mer än en samling goda avsikter. En sak till bara: Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa stöder ändringsförslag 15.

Hiltrud Breyer, för *Vets/ALE-gruppen*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Det är självklart att vi förespråkar hjälp till människor med sällsynta sjukdomar. Detta sagt är ändringsförslag 15 fullständigt oacceptabelt ur etisk synvinkel.

Vi får aldrig igen föra en debatt i Europa om vems liv som är värt att leva och vems som inte är det. Det får inte utövas några politiska och sociala påtryckningar på föräldrar i Europa för att få dem att medvetet besluta sig för att inte föda ett funktionshindrat barn. Urval av embryon skulle inleda en etisk störtflod. Därför måste vi förkasta detta ändringsförslag. Det är inte tillräckligt att bara ta bort ordet "utrota", vilket faktiskt sorgligt nog liknar en fascistisk språkanvändning. Om vi tog bort detta ord skulle vi fortfarande stå inför urval av embryon. Det vore outhärdligt om detta ändringsförslag och dess idé om urval av embryon skulle bli en början till en ny etik inom EU.

Vi måste beslutsamt motsätta oss genetisk diskriminering. Ändringsförslag 15 måste därför förkastas i sin helhet. Annars kommer min grupp tyvärr att tvingas motsätta sig detta betänkande, trots att det i övrigt är mycket positivt.

Philip Claeys (NI). – (NL) I Trakatellis-betänkandet nämns ett antal brister i rådets rekommendationer, och dessa iakttagelser är enligt min åsikt korrekta. Jag är förresten också övertygad om att en samordnad strategi för Europeiska unionen på området för sällsynta sjukdomar är nödvändig. Men ändå nämns aspekten med sällsynta sjukdomar som kommer från utvecklingsvärlden varken i rekommendationen eller i betänkandet.

Vi bevittnar till exempel återkomsten av tuberkulos, som är en sjukdom som tills nyligen helt eller nästan helt hade försvunnit från Europa, och som nu återigen importeras på grund av massinvandringen. Också här behövs brådskande åtgärder genom specificering av riskområden, utbyte av information, genomförande av stickprover vid korsande av gemenskapens yttre gränser etc. Det är naturligtvis av största vikt att folkhälsopolitiken får företräde framför den politiska korrektheten.

Christa Klauß (PPE-DE). – (DE) Fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi strävar efter att samarbeta för att nå bästa möjliga förutsättningar för tillhandahållande av hälso- och sjukvård i Europa. Framstegen för patientrörligheten, vilket vi just diskuterat, är i synnerhet i de landsbygdsområden inom EU som ligger nära de nationella gränserna, som till exempel min hembygd i den större gränsöverskridande regionen mellan Tyskland, Belgien, Luxemburg och Frankrike, en särskilt viktig byggsten för ett förbättrat tillhandahållande av hälso- och sjukvård och för att göra detta mer effektivt. I allt vi gör måste vi dock följa och upprätthålla medlemsstaternas etiska normer. Detta gäller DNA-analys såväl som artificiell inseminering, och det gäller också sällsynta sjukdomar, vilket är ämnet för Antonios Trakatellis betänkande. Sällsynta sjukdomar behöver starkare politiska ramar för att förbättra forskningen och behandlingarna, eftersom företagen föredrar att investera i stora marknader.

När vi kämpar för människors hälsa får vi inte sträva efter att utrota sällsynta sjukdomar genom till exempel urval av embryon. Det handlar trots allt om att bota människor. Detta enda inslag är en fullständig urspårning i ett betänkande som annars står för ett förnuftigt synsätt, och det är moraliskt riskabelt. I ändringsförslag 15 är det inte botandet som står i centrum, utan urvalet. Vem ska bestämma vilket liv som är värt att leva? Anser vi att förebyggande innebär att förebygga liv? Jag anser inte det. I mitt eget land och i många andra medlemsstater därutöver är diagnos före implantation förbjudet, och detta av goda skäl. Att man i officiella EU-handlingar ogenerat kan använda termer som utrotande och urval av friska embryon är något som jag anser är chockerande och som strider mot vårt angivna mål med erkännande och integration av personer med funktionshinder och sjukdomar i vårt samhälle.

Jag uppmanar er alla att rösta mot ändringsförslag 15 som en fråga av allra högsta vikt, så att det som i övrigt är ett så förnuftigt betänkande från Antonios Trakatellis också ska kunna få en god majoritet.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Jag anser att samordnade åtgärder på EU-nivå och i medlemsstaterna på området för sällsynta sjukdomar är absolut nödvändigt. Jag stöder föredragandens inställning om att denna rekommendation från rådet och handlingsplanen i deras nuvarande utformning är otillräckliga, och att det inte är möjligt att skapa ett fungerande program inom EU på grundval av dessa. Det finns inga specifika rekommendationer eller slutliga tidsfrister för genomförandet.

Det kommer definitivt inte att bli möjligt att nå ett genombrott på detta område utan insatser och finansiering från Europeiska unionen och medlemsstaterna. Jag anser att sällsynta sjukdomar tveklöst måste ägnas särskild uppmärksamhet, och vi måste beakta de särskilda behoven hos dessa flera miljoner medborgare för att möjliggöra ett värdigt liv för dem i framtiden. Jag instämmer inte i påståendet från den föregående talaren, Philip Claeys, om att tuberkulos kommer till medlemsstaterna från tredjeländer. Jag håller inte med om det. Tuberkulos beror på fattigdom och hemlöshet, och i medlemsstater med lägre levnadsstandard är denna sjukdom i dag vanlig.

Daniela Filipiová, rådets tjänstgörande ordförande. – (CS) Mina damer och herrar! Jag vill tacka alla parlamentsledamöter för deras kommentarer, förslag och iakttagelser. Det gladdde mig att höra att Europaparlamentets och rådets åsikter i princip sammanfaller i denna fråga. Jag kan naturligtvis inte annat än hålla med om föredraganden Trakatellis påstående att utkastet till förslag handlar om sjukdomar som kan vara sällsynta men som drabbar tusentals människor. Jag tror att det är viktigt att säga att bättre samordning och samarbete mellan medlemsstaterna på detta område kan medföra fördelar för patienterna på grund av de specialiserade center där den finansiella vinsten kan öka genom de skalekonomier som kommissionsledamot Vassiliou just talat om. Rådet kommer naturligtvis att noga överväga alla ändringsförslag från Europaparlamentet och utifrån detta bedöma deras införlivande i den slutliga versionen av utkastet till förslag.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EL) Herr talman, mina damer och herrar! Dagens debatt har visat det stora intresset för denna viktiga folkhälsosektor.

EU-åtgärderna på området för sällsynta sjukdomar är en fråga som alla institutioner har gett sitt allmänna samtycke till och jag är tacksam för parlamentets stöd för detta initiativ.

Sällsynta sjukdomar erkänns obestridligt som en folkhälsosektor för vilken 27 olika nationella strategier vore otillräckligt och ineffektivt. Genom denna rekommendation kommer vi att kunna ta itu med de särskilda problemen med sällsynta sjukdomar och försöka förbättra livet för de människor som lider av dem. Utöver patienterna själva kommer denna åtgärd också att påverka deras anhöriga och vänner.

Vi kommer till stor del att nå detta genom att rekommendera medlemsstaterna att de ska utveckla planer och strategier för sällsynta sjukdomar och genom att skapa europeiska referensnätverk.

Beträffande rektor Trakatellis förslag om att vi ska utarbeta och lägga fram en rapport om resultaten av rekommendationen i slutet av 2012 har vi inga invändningar och vi ska ha det i åtanke.

(EN) Låt mig nu övergå till två eller tre saker som ledamöterna tog upp. Först och främst vill jag nämna ändringsförslag 15 och säga att jag vill understryka att etiska frågor ligger utanför EU:s kompetens. Detta gäller särskilt i det här fallet, eftersom det finns skillnader mellan medlemsstaterna i fråga om screening och de etiska beslut som måste fattas på grundval av denna information.

Det talades om behovet av finansiering. Det är medlemsstaternas sak att tillhandahålla finansiering för behandling av sällsynta sjukdomar. Kommissionen hoppas att dessa förslag kommer att bidra till att understryka vikten av sådana investeringar samt till att de medel som finns tillgängliga genom det europeiska samarbetet används på bästa möjliga sätt.

När det gäller ytterligare finansiering från gemenskapen beror gränserna för dagens hälsoprogram på den övergripande budgetplan som parlamentet och rådet har antagit. Om parlamentet anser att det behövs mer gemenskapsfinansiering för sällsynta sjukdomar, måste parlamentet åtgärda detta genom budgetförfarandena.

Dorette Corbey nämnde också att vi måste hjälpa patientorganisationerna, och kommissionen håller med om att de är viktiga. Vi har ett nära samarbete med dem, i synnerhet med Eurordis. Nyligen stod jag värd för lanseringen av en bok med 12 000 vittnesbörd från patienter. Detta medborgarengagemang är en viktig del av arbetet på det här området.

(EL) Herr talman! Jag vill avslutningsvis påpeka att vi genom förbättrad tillgång för patienter till specialiserad hälso- och sjukvård, genom stöd till forskning och utveckling av effektiva behandlingsmetoder och genom gränsöverskridande samarbete, hoppas att patienterna lättare kommer att finna de specialister som de behöver.

Antonios Trakatellis, föredragande. – (EL) Herr talman! Jag är mycket tacksam för kommentarerna från mina kolleger i parlamentet, för rådets kommentarer och för anförandet från kommissionsledamot Vassiliou. Hon visade att hon är mycket öppen och villig att åtminstone anta det ändringsförslag där vi uppmanar kommissionen att i slutet av 2012 lägga fram ett förslag, så att vi kan göra snabba framsteg på området för sällsynta sjukdomar i Europa.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum om ett par minuter.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Carlo Casini (PPE-DE), skriftlig. – (IT) Förebyggande och behandling av alla sjukdomar, däribland sällsynta sjukdomar, kräver största möjliga engagemang från de offentliga institutionerna, men behandling och förebyggande kan inte genomföras till den oerhört höga kostnaden med att offra en människas liv, inte heller till förmån för andra människor. Det skulle stå i fundamental strid med EU:s anda, eftersom unionen grundades utifrån erkännandet av alla människors lika värde. Genetisk diagnos av embryon för att välja ut de bästa och friskaste embryona och döda de övriga är en oacceptabel diskriminering av människor. Vissa medlemsstater tillåter det, men Europeiska unionen kan absolut inte främja varje sig lagar eller förfaranden som tillåter detta.

Därför motsätter jag mig, trots min orubbliga önskan att bekämpa alla sjukdomar, denna text vars värdiga delar står i kontrast till det allvarligt negativa innehållet i artikel 4, eftersom den skulle ändras genom ändringsförslag 15.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

6. Omröstning

Talmannen. – Vi går nu vidare till omröstningen.

(För resultatet av och andra detaljer om omröstningen: se protokollet.)

- Före omröstningen:

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Före omröstningen och före omröstningen om Paulo Casacas betänkande, kräver jag enligt bilaga I, artikel 1 i parlamentets arbetsordning följande, och jag läser en del av bilaga I, artikel 1: "Varje ledamot som har direkta ekonomiska intressen i en fråga som debatteras ska muntligen uppge dessa intressen."

I Paulo Casacas betänkande om ansvarsfrihet kommer vi att rösta om pensionsfonder. Här i parlamentet finns över 400 ledamöter som omfattas av pensionsfonden. Jag uppmanar talmannen att be alla ledamöter som omfattas av pensionsfonden att omedelbart tala om det muntligen i kammaren, eftersom de har ett direkt intresse i det ämne som ska diskuteras.

(Applåder)

Gary Titley (PSE). – (EN) Herr talman! Jag begärde ordet för att fästa er uppmärksamhet på artikel 28.2 i vår arbetsordning, som stadgar att alla ledamöter har rätt att ställa en fråga till parlamentets talman och få svar inom 30 dagar. Jag ställde en fråga till parlamentets talman den 19 mars. I dag är det den 23 april. Inte nog med att jag inte har fått något svar, hans kontor har inte ens svarat på mina e-postmeddelanden.

Jag vill be er fråga parlamentets talman varför han visar ett sådant förakt för parlamentets regler och ledamöternas rättigheter, och jag vill be er uppmana honom att ge mig ett svar inom det närmaste dygnet. Annars kommer jag att begära ordet och ställa samma fråga i morgon igen.

(Applåder)

Daniel Cohn-Bendit (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Det är uppenbart att det första steget är att de ledamöter som omfattas av pensionsfonden måste tala om detta, och samtidigt innebär det att de borde avstå från att rösta om Paulo Casacas betänkande, med tanke på att det i detta betänkande finns frågor som ger upphov till intressekonflikter när det gäller deras personliga intressen.

Jag uppmanar er därför att tillämpa Europaparlamentets arbetsordning.

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). – (DE) Herr talman! Den fråga som diskuteras är den skriftliga förklaringen 0001/2009, som fick den nödvändiga majoriteten. Jag vill tacka alla mina kolleger i parlamentet på författarna till den skriftliga förklaringens vägnar. Detta har inget med omröstningen att göra.

Luigi Cocilovo (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill bara påpeka att jag anser att Daniel Cohn-Bendit föreslagit en helt ogrundad tolkning av vår arbetsordning, med hänvisning till privata och personliga intressen som uppenbarligen inte har något att göra med tillämpningen av parlamentets arbetsordning.

Enligt denna tolkning hade ingen ledamot kunnat delta i omröstningen om Europaparlamentets nya ledamotsstadga, som också omfattade hänvisningar till varje ledamots parlamentsersättning, och jag begär återigen att denna begäran ska nekas, eftersom den är helt ogrundad.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Luigi Cocilovo har helt rätt i att när det gäller pensionsfonden handlar det verkligen om privata intressen. Detta är ett privat system. Jag vill verkligen stödja vad Daniel Cohn-Bendit sa. Eftersom det är uppenbart att 478 parlamentsledamöter är för fega för att erkänna sina intressen, vill jag påpeka att samtliga deras namn finns på <http://www.openeurope.org>.

Förteckningen omfattar bland andra Andreas Mölzer, som är högerradikal, Paul Rübig, som är konservativ, samt Herbert Bösch, ordförande för utskottet för budgetkontroll.

Martin Schulz (PSE). – (DE) Herr talman! Vi kan naturligtvis fortsätta debatten. Daniel Cohn-Bendits förslag har trots allt framförts och många kommentarer har gjorts.

Jag vill att vi koncentrerar oss på det vi ska rösta om, nämligen Paulo Casacas betänkande. Oavsett om detta bedöms vara en privat eller offentlig fond handlar detta betänkande om en mycket specifik fråga, nämligen om att parlamentet fastslår att det inte har några rättsliga anspråk när det gäller att få bidrag för sina underskott för det första, och för det andra att sådana bidrag till underskott vidare inte kommer att ges. Det finns inga pengar för fonden. Det är den avgörande punkten och jag vill att vi röstar om detta.

Gerard Batten (IND/DEM). – (EN) Herr talman! Får jag svara på det som Daniel Cohn-Bendit och Hans-Peter Martin sa? Jag anser att det finns en enkel lösning. Jag kan gärna berätta att jag deltar i det frivilliga pensionssystemet, tillsammans med 399 andra ledamöter, och jag tänker rösta emot mina egna intressen och för skattebetalarnas intressen. Den enkla lösningen är att de övriga 399 ledamöterna gör detsamma.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Herr talman! Jag talar som medlem av pensionssystemet och vill säga att förutom att jag klargör detta kan jag inte tänka mig att över 400 ledamöter nu skulle ställa sig upp och informera oss om detta faktum, för om det sker kommer all omröstning i dag att bli helt omöjlig. Jag vill föreslå en lösning med sunt förnuft i denna situation. Det finns en förteckning över medlemmarna i pensionssystemet – vi skulle kunna införliva den, vilket vore tillräckligt.

Talmannen. – Tack så mycket. Det får räcka så, mina damer och herrar. Vi går vidare med sammanträdet.

Herr Titley, ert klagomål kommer omedelbart att översändas till talmannens kansli tillsammans med er begäran om att de genast bör ta itu med det.

Vad gäller frågan från Daniel Cohn-Bendit har alla ledamöter i parlamentet naturligtvis enligt vår arbetsordning rätt att när som helst uppge att de har ett personligt intresse i fråga om något ämne som diskuteras här. Därför finns inget mer att säga om denna fråga, utan den som vill säga något kan göra det, och den som inte vill göra det kan vara tyst.

Därmed anser jag denna fråga löst.

6.1. Ansvarsfrihet 2007: Europaparlamentet (A6-0184/2009, Paulo Casaca)

6.2. Ansvarsfrihet 2007: Domstolen (A6-0151/2009, Søren Bo Søndergaard)

6.3. Ansvarsfrihet 2007: Revisionsrätten (A6-0152/2009, Søren Bo Søndergaard)

6.4. Ansvarsfrihet 2007: Europeiska ombudsmannen (A6-0156/2009, Søren Bo Søndergaard)

6.5. Ansvarsfrihet 2007: Europeiska datatillsynsmannen (A6-0154/2009, Søren Bo Søndergaard)

6.6. Ansvarsfrihet 2007: EUROJUST (A6-0161/2009, Christofer Fjellner)

6.7. Ansvarsfrihet 2007: Europeiska läkemedelsmyndigheten (A6-0162/2009, Christofer Fjellner)

6.8. Ansvarsfrihet 2007: Europeiska byrån för luftfartssäkerhet (A6-0163/2009, Christofer Fjellner)

6.9. Ansvarsfrihet 2007: Europeiska byrån för förvaltningen av det operativa samarbetet vid Europeiska unionens medlemsstaters yttre gränser (Frontex) (A6-0166/2009, Christofer Fjellner)

6.10. Ansvarsfrihet 2007: Europeiskt centrum för förebyggande och kontroll av sjukdomar (ECDC) (A6-0170/2009, Christofer Fjellner)

6.11. Ansvarsfrihet 2007: Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk (A6-0175/2009, Christofer Fjellner)

6.12. Ansvarsfrihet 2007: Europeiskt centrum för utveckling av yrkesutbildning (Cedefop) (A6-0177/2009, Christofer Fjellner)

6.13. Ansvarsfrihet 2007: Översättningscentrum för Europeiska unionens organ (A6-0178/2009, Christofer Fjellner)

6.14. Ansvarsfrihet 2007: Rådet (A6-0150/2009, Søren Bo Søndergaard)

6.15. Ekonomisk förvaltning och kontroll av EU-organ (A6-0148/2009, Christofer Fjellner)

7. Välkomsthälsning

Talmannen. – Jag vill nu välkomna en delegation från Irak på besök i Europaparlamentet. Jag vill önska dem varmt välkomna inom ramen för våra interparlamentariska möten.

(Applåder)

Herr Khalid Al Atiyah, första vice talman för representanthuset i Republiken Irak, är ordförande för denna delegation.

Det är ett stort nöje för mig att få lyfta fram de uppmuntrande framstegen i Irak i fråga om säkerhet och rättssäkerhet som provinsvalen i januari vittnat om, och vi hoppas att de många problem och svåra år som detta land har upplevt snart kommer att vara över.

De kan lita på att Europeiska unionen och Europaparlamentet alltid kommer att stå vid deras sida för att hjälpa dem att befästa den fred, demokrati och stabilitet som Irak, liksom alla andra nationer på jorden, har rätt till.

Jag hoppas att våra möten i parlamentet kommer att bli givande, och att er vistelse hos oss kommer att stärka de band som förenar våra båda parlament.

(Applåder)

8. Omröstning (fortsättning)

8.1. Gemensamma regler för tillträde till den internationella marknaden för persontransporter med buss (omarbetning) (A6-0215/2009, Mathieu Grosch)

8.2. Villkor för rätten att yrkesmässigt bedriva vägtransporter (A6-0210/2009, Silvia-Adriana Țicău)

8.3. Tillträde till den internationella marknaden för godstransporter på väg (omarbetning) (A6-0211/2009, Mathieu Grosch)

Michael Gahler (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Med tanke på att vi nu ska genomföra hundratals omröstningar skulle ni kanske bara kunna säga "antagen" eller "förkastad", i stället för att läsa upp de enskilda siffrorna.

Talmannen. – Ja, herr Gahler, det skulle jag hemskt gärna göra, och det har jag faktiskt också tidigare gjort. Jag gör det inte i dag eftersom Association of European Journalists har bett oss att ange detaljerna från omröstningarna. Om vi inte gör det kan resultatet inte noteras ordentligt och de anger med rätta att om de inte känner till resultatet av omröstningen kan de inte göra någon politisk bedömning av parlamentets ståndpunkt.

8.4. Byggnaders energiprestanda (A6-0254/2009, Silvia-Adriana Țicău)

- Före omröstningen:

Silvia-Adriana Țicău, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag ska bara säga att på omröstningslistan för artikel 7, ändringsförslag 57, så kommer ändringsförslagen 106 och 117 bara att falla om den första delen antas.

När det gäller artikel 9, ändringsförslag 102, så kommer ändringsförslag 60 att falla om alla antas. Annars måste vi rösta om motsvarande del av ändringsförslag 60.

Talmannen. – Tack, fru Țicău. Vi noterar er iakttagelse.

- Före omröstningen om ändringsförslagen 109 och 124:

Silvia-Adriana Țicău, föredragande. – (EN) Herr talman! Vi måste rösta om ändringsförslagen 109 och 124 också – motsvarande del.

8.5. Kreditvärderingsinstitut (A6-0191/2009, Jean-Paul Gauzès)

- Före omröstningen:

Jean-Paul Gauzès, föredragande. – (FR) Herr talman! Jag vill bara kort säga att detta är ett viktigt betänkande, eftersom det avser en europeisk förordning om kreditvärderingsinstitut, och därför är det ett inslag i svaret på krisen.

Jag vill tala om för er att Coreper i morse antog den kompromisstext som lagts fram för omröstning i parlamentet. För att parlamentets röst ska motsvara detta vore det bättre om ni förkastade ändringsförslagen, förutom i omröstningen om ändringsförslag 172, med dess berörda delar. Jag vill också tacka skuggföredragandena Gianni Pittella och Wolf Klinz, och alla dem som arbetat med denna viktiga fråga.

8.6. Rättigheter för passagerare som reser till havs eller på inre vattenvägar (A6-0209/2009, Michel Teychenné)

8.7. Passagerarnas rättigheter vid busstransporter (A6-0250/2009, Gabriele Albertini)

- *Beträffande ändringsförslagen 81 och 12:*

Georg Jarzembowski (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag tror att vi fick en stor majoritet för ändringsförslag 81, med resultatet att ändringsförslag 12 faller bort. Kan ni vara snäll och åter bekräfta detta?

Talmannen. – Ja, ni har rätt herr Jarzembowski: ändringsförslag 12 faller bort.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Detta andra ändringsförslag kan absolut ses som kompletterande. Det finns ingen motsättning. De två ändringsförslagen utesluter inte varandra.

(Tumult i kammaren)

Talmannen. – Skulle föredraganden Albertini kunna säga vad han tycker?

Gabriele Albertini, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag håller med om vad vår samordnare Georg Jarzembowski sa: ändringsförslag 12 faller bort.

8.8. Skyddstiden för upphovsrätt och vissa närstående rättigheter (A6-0070/2009, Brian Crowley)

- *Före omröstningen:*

Sharon Bowles (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag beklagar att jag måste besvära kollegerna under ett långt omröstningspass, men det har ånyo angetts i omröstningslistan att ändringsförslag 80 till ett skäl faller om ändringsförslag 37 går igenom. Den första hälften av ändringsförslaget är exakt densamma, men den nya biten – den andra delen – är följdriktig. Det har inte angetts att ändringsförslag 81, som är motsvarande ändringsförslag för artikeln, faller om motsvarande ändring av artikel 55 antas. Därför yrkar jag på att vi röstar om ändringsförslag 80 som ett tillägg till ändringsförslag 37 om ledamöterna tillstyrker det – vilket är en annan sak – eftersom det tydligen är vad vi kommer att göra med ändringsförslag 81.

Talmannen. - Tack, fru Bowles. Nu vore det bra att få höra vad föredragande Crowley anser.

Brian Crowley, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag tycker inte att det kan tas som ett tillägg. Det bör behandlas separat.

8.9. Intelligent transportsystem på vägtransportområdet och gränssnitt mot andra transportslag (A6-0226/2009, Anne E. Jensen)

- *Före omröstningen:*

Alexander Alvaro (ALDE). – (EN) Herr talman! Med all respekt tror jag att det skulle öka er popularitet mycket och väcka en hel del beundran om ni kunde påskynda omröstningsförfarandet.

(Applåder)

Talmannen. – Tack så mycket för era råd, herr Alvaro. Det är naturligtvis självklart att ni inte har någon erfarenhet av detta.

8.10. Det andra Marco Polo-programmet om beviljande av ekonomiskt gemenskapsstöd till förbättring av godstransportsystemets miljöprestanda (Marco Polo II) (A6-0217/2009, Ulrich Stockmann)

8.11. Europeiskt järnvägsnät för konkurrenskraftig godstrafik (A6-0220/2009, Petr Duchoň)

8.12. Patienternas rättigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård (A6-0233/2009, John Bowis)

- Före omröstningen:

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL). – (NL) Jag vill ta upp en ordningsfråga som bygger på artikel 168.2 i arbetsordningen. Vår grupp har lagt fram ett ändringsförslag om en ändring av den rättsliga grunden, och ett antal andra grupper har gjort detsamma. Ändringen innebär att endast artikel 95 om den inre marknaden, och därmed endast ekonomiska intressen, nu införlivas som rättslig grund och inte artikel 152 om folkhälsa, där patienten utgör utgångspunkten.

Utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet begärde i princip ett yttrande från utskottet för rättsliga frågor, men yttrandet begärdes endast med utgångspunkt i kommissionens ursprungliga förslag. I Bowis-betänkandet är det nu tydligt att en ändring har skett genom vilken patienters rättigheter också nämns i betänkandet, och därför har den rättsliga grunden också ändrats. Dessa ändringsförslag har dock förklarats otillåtliga och därför är den grundläggande ändring som parlamentet vill göra problematisk – det handlar med andra ord om en övergång från en ren marknadsorientering till att införliva patienters rättigheter. Jag vill att betänkandet återförvisas till utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet.

Talmannen. – Fru Liotard! Vi kommer nu att rösta om ändringsförslag 158, som är ett förslag om avvisande, och så snart vi har fått resultatet kommer jag att besvara er iakttagelse.

Jag vill lämna ett förslag om de ändringsförslag som handlar om den rättsliga grunden: talmannen måste besluta om dessa ändringsförslag är tillåtliga, och i synnerhet ändringsförslagen 159, 119, 116 och 125, men beslutet måste naturligtvis vara avhängigt av den slutliga utformningen av direktivet, vilken kommer att ändras under omröstningen.

Därför föreslår jag att omröstningen om tillåtligheten för dessa ändringsförslag ska äga rum i slutet, eftersom talmannen då kommer att ha de uppgifter som behövs för att besluta om de är tillåtliga eller inte. Annars måste vi besluta nu utan tillräcklig information.

Därför borde omröstningen om dessa ändringsförslag äga rum i slutet av sammanträdet om föredragandena samtycker.

Philip Bushill-Matthews, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag tycker det är ett bra förslag, men kan ni bara för tydlighetens skull tala om vilka ändringsförslag som omfattas av den rättsliga grunden – 159, 119 och så vidare? "Och så vidare" bör också omfatta skälet, vilket är ändringsförslag 126.

Talmannen. – Vi kommer därför att rösta om 80 ändringsförslag från det lämpliga utskottet, och vi är medvetna om att Philip Bushill-Matthews vill lägga fram ett muntligt ändringsförslag till ändringsförslag 100.

- Före omröstningen om ändringsförslag 100:

Philip Bushill-Matthews, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag ber kollegerna om ursäkt för att jag lägger fram detta i det här sena skedet, men det är bara för att göra ett klargörande.

Ändringsförslag 100 handlar om medlemsstaternas skyldighet att utbyta information om disciplinära och straffrättsliga åtgärder mot hälso- och sjukvårdspersonal. Detta är mycket bra, men man har påtalat för mig i sista minuten att detta kan tolkas som att medlemsstaterna skulle ha en skyldighet att utbyta information om exempelvis trafikförseelser som sådan personal kan göra sig skyldig till. Det är förstås inte avsikten med ändringsförslaget, så för att klargöra det hela föreslår jag följande formulering: "Medlemsstaterna ska omedelbart och aktivt utbyta information om disciplinära och straffrättsliga åtgärder mot hälso- och sjukvårdspersonal när de har en inverkan på deras registrering eller deras rätt att tillhandahålla tjänster." Det är alltså bara ett förtydligande.

Talmannen. - Hittills har vi i omröstningen om detta betänkande röstat om en rad ändringsförslag till artiklarna 15, 16 och 17. De antagna ändringsförslagen som påverkar dessa artiklar är följande: 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110 och 135.

Under debatten sa kommissionsledamot Vassiliou att hon skulle kunna tänka sig att se över den rättsliga grunden om hon ansåg att det fanns skäl att göra detta, vilket skulle bero på ändringen av direktivet. Vi måste

besluta om ändringsförslagen 159, 119, 116, 125 och 126.1 är tillåtliga, så att den slutliga text som antas av parlamentet motsvarar den rättsliga grunden.

Med beaktande av vad kommissionsledamoten sagt, och det faktum att det lämpliga utskottet röstat om dessa ändringsförslag, det vill säga att det lämpliga utskottet och ordföranden för det lämpliga utskottet ansåg att ändringsförslagen var tillåtliga eftersom kommissionsledamoten tillät en omröstning om dem och också med beaktande av allt som vi har röstat om i dag i fråga om artiklarna 15, 16 och 17, noterar jag att direktivet har fått en annan inriktning.

Med beaktande av allt detta anser talmannen att ändringsförslagen är tillåtliga och vi inleder nu en omröstning om dem.

Philip Bushill-Matthews, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag accepterar ert beslut – det har ni full rätt att fatta – men eftersom Kartika Liotard tidigare sa att vi måste ha en dubbel grund, för annars, om det bara vore den inre marknaden, skulle det betyda att vi bara röstar om ekonomiska frågor utan att försöka öppna upp debatten igen. Jag vill bara korrigera henne och säga att den enda rättsliga grund vi har för närvarande inte bara är ekonomisk: den handlar om valfrihet och patienträttigheter. Därför kommer vår grupp att rösta emot en dubbel rättslig grund, både när det gäller dessa ursprungliga ändringsförslag och skälet. Jag uppmanar övriga kolleger att sätta patienterna i första rummet.

Edward McMillan-Scott (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Mycket kort uttryckt försöker jag hjälpa till, men jag börjar bli hungrig. De här omröstningarna är viktiga och vi har en mycket full dagordning och jag känner verkligen med er.

Jag var nyss nere i pressrummet och kunde konstatera att åtta journalister faktiskt lyssnar på omröstningen – de andra kanske tittar på skärmarna, där varenda röst visas. Därför tycker jag inte att det är nödvändigt att läsa upp resultatet av varenda omröstning.

(Applåder)

Talmannen. – Herr McMillan-Scott! Fram till nu har vi gått talarna till mötes. Från och med nu kommer vi att gå snabbare fram för att göra alla nöjda.

- Efter omröstningen:

Philip Bushill-Matthews, föredragande. – (EN) Herr talman! Det var det sista inlägget – som var mycket välmenande – som fick er att utelämna ert vanliga tack till föredraganden. Det vill ni väl säkert framföra, särskilt eftersom han inte är här?

Talmannen. – Detta är verkligen ett lämpligt tillfälle att tacka föredraganden Bowis för hans arbete och önska honom en snabb och god återhämtning.

8.13. Patientsäkerhet (A6-0239/2009, Amalia Sartori)

8.14. EU-satsning avseende sällsynta sjukdomar (A6-0231/2009, Antonios Trakatellis)

8.15. Ansvarsfrihet 2007: Kommissionen (A6-0168/2009, Jean-Pierre Audy)

8.16. Ansvarsfrihet 2007: sjunde, åttonde och nionde Europeiska utvecklingsfonden (EUF) (A6-0159/2009, Bogusław Liberadzki)

8.17. Ansvarsfrihet 2007: Ekonomiska och sociala kommittén (A6-0155/2009, Søren Bo Søndergaard)

8.18. Ansvarsfrihet 2007: Regionkommittén (A6-0153/2009, Søren Bo Søndergaard)

8.19. Ansvarsfrihet 2007: Europeiska yrkesutbildningsstiftelsen (A6-0157/2009, Christofer Fjellner)

8.20. Ansvarsfrihet 2007: Europeiska byrån för nät- och informationssäkerhet (A6-0158/2009, Christofer Fjellner)

8.21. Ansvarsfrihet 2007: Europeiska polisakademin (CEPOL) (A6-0160/2009, Christofer Fjellner)

Christofer Fjellner, föredragande. – Herr talman! Då parlamentet har bestämt sig för att bevilja ansvarsfrihet för Europeiska polisakademin mot min och utskottets rekommendation, skulle jag bara vilja uppmana mina egna medlemmar i PPE-DE-gruppen att faktiskt acceptera PSE-gruppens ändringsförslag. Det finns inga skäl att motivera varför vi väljer att inte bevilja ansvarsfrihet och skjuta upp ansvarsfriheten nu när vi har gjort det. För att detta ska bli konsekvent och hålla ihop, föreslår jag att vår partigrupp stöder socialdemokraternas förslag och röstar ja på de kommande fyra ändringsförslagen.

8.22. Ansvarsfrihet 2007: Tillsynsmyndigheten för det europeiska GNSS-systemet (A6-0164/2009, Christofer Fjellner)

8.23. Ansvarsfrihet 2007: Europeiska järnvägsbyrån (A6-0165/2009, Christofer Fjellner)

8.24. Ansvarsfrihet 2007: Europeiska sjösäkerhetsbyrån (A6-0167/2009, Christofer Fjellner)

8.25. Ansvarsfrihet 2007: Europeiska byrån för återuppbyggnad (A6-0169/2009, Christofer Fjellner)

8.26. Ansvarsfrihet 2007: Europeiska miljöbyrån (A6-0171/2009, Christofer Fjellner)

8.27. Ansvarsfrihet 2007: Europeiska myndigheten för livsmedelssäkerhet (A6-0172/2009, Christofer Fjellner)

8.28. Ansvarsfrihet 2007: Europeiska fonden för förbättring av levnads- och arbetsvillkor (A6-0173/2009, Christofer Fjellner)

8.29. Ansvarsfrihet 2007: Europeiska arbetsmiljöbyrån (A6-0174/2009, Christofer Fjellner)

8.30. Ansvarsfrihet 2007: Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter (A6-0176/2009, Christofer Fjellner)

8.31. Ansvarsfrihet 2007: Gemenskapens kontrollorgan för fiske (A6-0179/2009, Christofer Fjellner)

8.32. Bekämpande av avskogning och skogsdegradering för att motverka klimatförändringen och minskningen av den biologiska mångfalden (B6-0191/2009)

8.33. Handlingsplan för rörlighet i städerna (A6-0199/2009, Gilles Savary)

8.34. Handlingsplan för intelligenta transportsystem (A6-0227/2009, Anne E. Jensen)

9. Röstförklaringar

Talmannen. – Mina damer och herrar! Jag har ett förslag: eftersom ett antal av er har begärt att få göra flera röstförklaringar, så var snälla att göra alla era röstförklaringar efter varandra i ett anförande när ni får ordet.

Muntliga röstförklaringar

- Betänkande: Paulo Casaca (A6-0184/2009)

Jim Allister (NI). – (EN) Herr talman! För varje dag som går finner fler och fler av mina väljare att det är nästan omöjligt att få det att gå ihop. Sedan läser jag ett betänkande som det här och upptäcker att 1,6 miljarder euro av de europeiska skattebetalarnas pengar har spenderats på den här byggnaden som är Europaparlamentet, att 9,3 miljoner euro har slösats på de politiska partierna i Europaparlamentet, och sedan ser jag efter och finner en bekräftelse på ett åtagande att minska koldioxidutsläppen med 30 procent till 2020 men inte ett ord om de mest skandalösa utsläppen av alla – de som sker till följd av de onödiga resorna hit tolv gånger om året. Det här betänkandet är motbjudande eftersom det visar hur parlamentet uppför sig.

Richard Corbett (PSE). – (EN) Herr talman! Låt mig sätta in Jim Allisters påpekanden i sitt sammanhang: Europaparlamentet kostar varje medborgare 1,74 pund sterling – brittiska pund, herr Allister – om året. Som jämförelse kostar det brittiska underhuset varje brittisk medborgare 5,75 pund sterling om året och överhuset 1,77 pund sterling. Med andra ord är det här parlamentet mycket billigare per medborgare.

Det betyder dock inte att vi ska vila på lagrarna. Självfallet bör vi vara vaksamma och naturligtvis bör vi sänka kostnaderna. Jim Allisters poäng att de tolv sammanträdesperioderna varje år kostar så mycket pengar i Strasbourg stämmer förstås. Men det är inte Europaparlamentets sak att fatta beslut om detta: det är en fråga för medlemsstaterna, som tyvärr – i Edinburgh, under ordförandeskap av John Major – gjorde det till en rättslig skyldighet för Europaparlamentet att komma hit tolv gånger om året. Jag uppmanar medlemsstaterna att se över det beslutet.

- Betänkande: Søren Bo Søndergaard (A6-0150/2009)

Richard Corbett (PSE). – (EN) Herr talman! Det här handlar om frågan om ansvarsfrihet för rådet. Det aktualiserar återigen den muntliga överenskommelse som gjordes innan vi hade direkta val, att parlamentet och rådet, som två delar av den lagstiftande myndigheten, ska ha hela ansvaret för sina egna budgetar utan att snegla på den andras budget eller kritisera den.

Jag tycker att det är dags att se över denna överenskommelse, inte minst eftersom rådets budget nu inte bara inkluderar dess administrativa budget som en institution, som en medlagstiftare med oss, utan också en budget som kan komma att växa i framtiden till följd av dess verkställande funktioner inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

Det var aldrig meningen att den muntliga överenskommelsen skulle tillämpas på verkställande funktioner. Det var aldrig meningen att dessa skulle undantas från parlamentets granskning, och jag tycker att det är hög tid att vi inleder samtal med rådet för att se över överenskommelsen.

- Betänkande: Paulo Casaca (A6-0184/2009)

Astrid Lulling (PPE-DE). – (FR) Herr talman! Jag lade ned min röst i omröstningen om ansvarsfrihet i fråga om Europaparlamentets budget för 2007 eftersom vissa punkter i detta betänkande bygger på den felaktiga information och de osanningar som publicerats i media, särskilt här, i fråga om ledamöternas frivilliga pensionsfond.

Daniel Cohn-Bendit kan sova gott eftersom han som skattebetalare inte kommer att ombes att garantera rättigheterna hos de fondmedlemmar som redan gått i pension, och inte heller rättigheterna hos deras änkor eller deras anhöriga, och inte heller rättigheterna hos de ledamöter som kommer att avsluta sitt arbete här den 14 juli.

Om han anser att de ledamöter som omfattas av den frivilliga pensionsfonden inte bör delta i omröstningen om ansvarsfrihet, borde han se till att ha sin egen rygg fri först. Dessutom deltar han gladeligen i omröstningen om de anslag från vår budget som används för att finansiera hans ersättning, trots att det just blivit känt på grund av öppenhetskraven, att han till exempel under fem års tid bara deltagit vid ett enda möte i ett utskott

där han är medlem. Hans legendariska arbetsamhet i fråga om parlamentets lagstiftningsarbete – det räcker inte att dravla och hålla presskonferenser – borde uppmuntra honom att vara mer diskret, men eftersom han är en relik från 68 kan man naturligtvis inte förvänta sig något annat av honom.

Dessutom kommer inga uttalanden, även om de kommer från gruppordförandena, att ändra någon del av parlamentets rättsliga skyldigheter, som är skrivna i sten.

- Betänkande: Christofer Fjellner (A6-0148/2009)

Daniel Hannan (NI). – (EN) Herr talman! Vi har just röstat igenom finansiering till en mängd EU-byråer och halvoffentliga organisationer – läkemedelsmyndigheten, gränsförvaltningsbyrån, byrån för luftfartssäkerhet och så vidare – och jag tycker att man kan ha invändningar mot dessa av tre skäl. Det finns ett euroskeptiskt argument mot dem, det finns ett rättsligt argument mot dem och det finns ett demokratiskt argument mot dem.

Jag förväntar mig inte att det euroskeptiska argumentet ska falla i så god jord här i kammaren. Det är den mycket självklara poängen att de här sakerna inte behöver göras på Brysselnivå. Jag förväntar mig inte heller att det rättsliga argumentet ska bita i någon större omfattning: det är att många av dessa byråer för närvarande inte har någon riktig rättslig grund, även om de skulle ha fått det genom Lissabonfördraget eller den europeiska konstitutionen. Det demokratiska argumentet tror jag dock att till och med mina federalistiska kolleger till viss del kan ta till sig. Det är följande: när ett parlament som detta lägger ut den dagliga administrationen av sin politik på organisationer som vi sällan besöker, som vi nästan aldrig ser till – vi har kanske ett eller annat utskottsbesök om året – och förväntar oss att de ska genomföra politiken och vi lydigt ska skriva på checkarna varje år så har vi urholkat vår demokrati.

Hayek sa att decentralisering av befogenheter till externa organ visserligen är någonting normalt, men ändå det första steget genom vilket en demokrati avhänder sig makt. De federalistiska och euroskeptiska kollegerna här bör vara medvetna om faran.

- Betänkande: Mathieu Grosch (A6-0215/2009)

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Jag har verkligen en hel del kommentarer. Jag har aldrig gjort röstförklaringar förut, men jag anser att det är viktigt att göra det i dag. Jag vill nämligen först tala om Mathieu Groschs betänkande som jag röstade för, och jag gav också mitt stöd till rekommendationerna från transportutskottet, eftersom jag anser att en omformulerad och uppdaterad förordning borde antas i stället för de två nuvarande förordningarna om busstjänster. Det skulle bidra till att garantera en tydlighet och till att minska byråkratin.

- Betänkande: Silvia-Adriana Țicău (A6-0210/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Vi ska nu rösta om Silvia-Adriana Țicăus betänkande, som jag också gett mitt stöd, eftersom betänkandet gör det möjligt att garantera ett ännu mer enhetligt genomförande av den nya förordningen om vägtransporter. Beträffande den internationella aspekten av detta område anser jag att vi borde planera att möjliggöra Europaomfattande kontroller mot register för att bättre skydda kunderna från otillbörlig konkurrens.

- Betänkande: Mathieu Grosch (A6-0211/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Också jag gav Mathieu Groschs betänkande mitt stöd, eftersom det handlar om transporter och bidrar till att förbättra effektiviteten och rättssäkerheten hos den inre marknaden för vägtransporter, minska de administrativa kostnaderna och tillåta mer rättvis konkurrens. Jag anser att vi inom ramen för integrationen av den gemensamma europeiska marknaden under de kommande åren också bör avskaffa restriktionerna i fråga om tillträdet till medlemsstaternas inre marknader.

- Betänkande: Silvia-Adriana Țicău (A6-0254/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Silvia-Adriana Țicăus andra betänkande om byggnaders energiprestanda fick mitt stöd, eftersom det kommer att bidra till att genomföra de utmaningar som Europa står inför på området för energiförsörjning och energiefterfrågan. Det innebär att betänkandet kommer att bidra till att spara 20 procent energikonsumtion genom ökad energieffektivitet. Investeringar i energieffektivitet kommer att bidra till att återuppliva dagens EU-ekonomi, eftersom det kommer att skapa nästan lika många arbetstillfällen, och kanske ännu fler, än investeringarna i traditionell infrastruktur. Att öka energieffektiviteten är det mest

effektiva sättet för EU att nå målet med att minska koldioxidutsläppen, skapa arbetstillfällen och minska EU:s allt större beroende av externa energileverantörer.

- Betänkande: Jean-Paul Gauzès (A6-0191/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Jean-Paul Gauzès betänkande – jag är inte säker på om jag uttalade hans namn korrekt – handlar om kreditvärderingsinstitut, och jag gav betänkandet mitt stöd eftersom bristerna hos och felaktigheterna i fråga om kreditvärderingen och dess övervakning har bidragit till uppkomsten av den nuvarande finanskrisen. Det faktum att det endast finns ett fåtal kreditvärderingsinstitut, att deras verksamhetsområde är globalt och att deras huvudkontor ofta ligger utanför EU får mig att undra hur effektiv EU-lagstiftningen kan vara på detta område. Jag håller med om att samarbetet mellan EU och tredjeländer måste öka för att detta problem ska kunna lösas och att det är det enda sättet att nå en harmoniserad lagstiftningsbas.

- Betänkande: Michel Teychenné (A6-0209/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Angående betänkandet om passagerares rättigheter vid resor till sjöss och på inre vattenvägar är reglering på detta område mycket välkommet, eftersom det också skulle bidra till att förbättra européernas rättigheter när de reser med dessa transportmedel och eftersom det garanterar våra konsumenter lika rättigheter när de använder andra transportmedel.

- Betänkande: Gabriele Albertini (A6-0250/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Gabriele Albertinis betänkande om passagerares rättigheter vid busstransporter har fått mitt stöd eftersom åtgärderna för att skydda busspassagerares rättigheter äntligen kommer att avskaffa den ojämlikhet som råder inom EU och garantera lika behandling av alla passagerare, vilket redan är fallet för passagerare som reser med flyg och järnväg. Eftersom denna rättsakt rör både transportoperatörer och passagerare och innehåller många nya skyldigheter för transportoperatörerna, är det rimligt att en något längre genomförandeperiod beviljas tjänsteleverantörerna för att nå ett bättre resultat.

- Betänkande: Anne E. Jensen (A6-0226/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Beträffande Anne E. Jensens betänkande om intelligenta transportsystem har deras genomförande bevisat att de är effektiva och gör transporter effektivare, säkrare och tryggare, samt bidrar till att nå det politiska målet med att göra transporter renare. Därför har jag röstat för betänkandet.

- Betänkande: Ulrich Stockmann (A6-0217/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Ulrich Stockmanns betänkande om Marco Polo II-programmet är värt att stödja eftersom det gör det möjligt att minska trafikstockningar på motorvägarna, förbättra miljöskyddsmetoderna inom transportsystemen och främja kombinerandet av transportmedel. Jag är dock oroad över att det varje år görs allt färre ansökningar om finansiellt stöd och därmed finns färre planerade projekt som skulle kunna finansieras inom ramen för detta program.

- Betänkande: Petr Duchoň (A6-0220/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Jag stödde Petr Duchoňs betänkande, eftersom järnvägstransporter spelar en mycket viktig roll för EU-transporterna, också i dag, trots den kontinuerliga minskningen av varutransporter. Jag gav också betänkandet mitt stöd eftersom jag håller med föredraganden om att denna rättsakt måste utarbetas på ett sådant sätt att järnvägsnätet i framtiden blir effektivt för alla användare.

- Betänkande: John Bowis (A6-0233/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) I dag har vi också diskuterat och precis röstat om vissa betänkanterna från hälso- och sjukvårdspaketet. Jag gav skyddet av patienters rättigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård mitt stöd, eftersom jag anser att de valda företrädarna i Europaparlamentet alltför länge har varit missnöjda med att jurister stiftar lagar på detta område – lagar bör stiftas av politiker, dvs. av parlamentsledamöter som valts av de europeiska väljarna. Detta är det sista tillfället att påverka och anta detta direktiv.

- Betänkande: Antonios Trakatellis (A6-0231/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Antonios Trakatellis betänkande om sällsynta sjukdomar utgör ett slags komplement till betänkandet om patienters rättigheter, vilket jag röstade för trots att jag inte stöder

rekommendation 15 i det betänkandet, eftersom den rekommendationen tillhör förra århundradet och eftersom politiker inte bör påverka den genetiska forskningen.

- Betänkande: Gilles Savary (A6-0199/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Betänkandet om stadstrafik och handlingsplanen på detta område fick mitt stöd, eftersom stadstrafiken spelar en mycket viktig roll för EU:s gods- och passagerartransporter. Därför är utarbetandet av en separat strategi för stadstrafik helt och hållet motiverat.

- Betänkande: Anne E. Jensen (A6-0227/2009)

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Till sist vill jag nämna Anne E. Jensens betänkande om handlingsplanen för intelligenta transportsystem, eftersom denna handlingsplan är inriktad på geografisk överensstämmelse.

- Betänkande: Jean-Paul Gauzès (A6-0191/2009)

Daniel Hannan (NI). - (EN) Den 23 april föddes den störste av alla engelsmän och kanske den störste dramatiker och författare som mänskligheten har frambringat. Det kännetecknande för Shakespeares verk är att oavsett vilka erfarenheter vi har med oss i bagaget så kastar pjäserna alltid mer ljus över erfarenheterna än tvärtom. I dag är det bästa jag kan göra att citera Johan of Gaunts dödstal i "Rikard II", som inte bara är en vacker beskrivning av våra budgetproblem i Storbritannien utan också av vår situation här i EU.

För det första om budgeten:

"Det dyra själars dyra, dyra land ...

Utpaktas nu – jag dör, då jag det säger – som ett arrendehemman, som ett torp:"

Men lyssna sedan på hans beskrivning av Lissabonfördraget eller den europeiska konstitutionen:

"Ja, England, bundet in i praktfullt haf,

Hvars klippers rand tillbakaslår hvart anfall

Af afundsjuka, fuktiga Neptun,

Är bundet in i smälek nu, i fläckar

Af bläck och multna pergamenters band;

Det England, som var vandt att andra kufva,

Har smädeligen kufvat nu sig sjelf:"

Jag har då inte hört någon bättre beskrivning!

Talmannen. – Jag kände inte till att ni hade en sådan talang för rapsodi. Ni reciterade detta mycket väl.

- Betänkande: Silvia-Adriana Țicău (A6-0254/2009)

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! När vi röstar om saker och ting i Europaparlamentet bör vi alltid se till att vara moraliska föredömen.

Vi gör helt rätt i att tala om energieffektivitet. Uppriktigt sagt har jag inga problem med det på EU-nivå, nationell nivå eller lokal nivå. Jag tror att man kan göra mer på lokal förvaltningsnivå, men det är bra att sprida bästa metoder och idéer på EU-nivå och nationell nivå.

För att kunna vara dessa föredömen måste vi dock visa prov på moraliskt ledarskap. Hur kan vi tala om byggnaders energieffektivitet när vi fortsätter att arbeta i två parlamentsbyggnader, en här i Strasbourg och en i Bryssel? Hur är det med koldioxidutsläppen från parlamentet i Strasbourg, när vi talar om koldioxidutsläpp på tio tusentals ton varje år? Det är dags att stoppa hyckleriet, visa ledarskap och stänga parlamentet i Strasbourg.

- Betänkande: John Bowis (A6-0233/2009)

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Låt mig börja med att ge min kollega John Bowis en eloge. Jag är säker på att vi alla önskar honom ett snabbt tillfrisknande. Gud ske lov kunde han utnyttja ett annat lands hälso- och sjukvårdssystem. Han, som är brittisk medborgare, kunde utnyttja den utmärkta hälso- och sjukvården i Belgien.

Detta är några små steg i rätt riktning för att medborgare i hela EU ska kunna fatta beslut om vart de ska bege sig för att få hälso- och sjukvård. Om patienterna får information om hur många som tillfrisknar efter olika sjukdomar i ett antal olika länder och får en valmöjlighet kan de välja i vilket land de tror sig ha de bästa chanserna. Att man kan utnyttja dessa hälso- och sjukvårdstjänster är ett positivt steg i rätt riktning.

Jag har ofta kritiserat initiativ som vi har diskuterat här, men det här tycker jag är någonting positivt. Vi ser fram emot att kunna erbjuda patienter i hela Europeiska unionen valfrihet och bättre service.

- Betänkande: Brian Crowley (A6-0070/2009)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Jag vill också göra en röstförklaring om Crowley-betänkandet om skyddstiden för upphovsrätt. Jag röstade mot betänkandet, som inte har tänkts igenom tillräckligt, men som förmodligen kommer att påverka det pris som konsumenterna måste betala för musik under de kommande 45 åren. Jag vill hjälpa vanliga artister och för att göra det behöver vi lagstiftning om reglering av avtalsvillkoren och kollektiv förvaltning och om inrättande av ett system för social omvårdnad, pensionssystem eller förändrade licensavgifter. Konsekvensanalyser visar att endast 2 procent av intäkterna delas mellan vanliga artister, och att resten går till skivbolagen och till de största artisterna. En senare omfördelning skulle skada lovande små artister, och konsumenterna och skattebetalarna skulle också få betala hundratals miljoner euro mer. Förslaget gör saker och ting komplicerade för bibliotek, arkiv, konstskolor och oberoende filmskapare. Det finns inga tydliga konsekvenser för audiovisuella konstnärer. Alla rättsliga myndigheter varnar för förslaget och jag har därför röstat mot det.

- Betänkande: Anne E. Jensen (A6-0226/2009)

Brigitte Fouré (PPE-DE). – (FR) Herr talman! Vad gäller Anne E. Jensens betänkande, det vill säga betänkandet om förslaget till direktiv om användningen av intelligenta transportsystem, röstade jag för betänkandet. Syftet med detta direktiv är att garantera interoperabiliteten hos den informations- och kommunikationsteknik som används inom transportsystemen.

Innovation på transportområdet måste uppmuntras, i synnerhet om fordonssäkerheten kan förbättras. Faktum är att innovationerna kommer att förlora sin nytta om vi inte garanterar att de kan tillämpas inom hela EU.

Detta direktiv bör göra det möjligt för oss att bidra till att minska antalet dödsfall på de europeiska vägarna, genom att minska såväl risken för kollisioner som allvarsgraden för eventuella olyckor. Jag vill påminna er om att EU har antagit ett mål att halvera antalet dödsfall på vägarna senast 2010 jämfört med 2000 års nivå.

I detta hänseende beklagar jag att direktivet om gränsöverskridande samarbete på området för vägsäkerhet, vilket vi antog för flera månader sedan vid det här laget, ännu inte har antagits av EU:s transportministrar, eftersom det också skulle göra det möjligt att rädda liv genom att underlätta påförandet av böter för bilister som bryter mot lagen i en annan medlemsstat än den där deras fordon är registrerat.

- Betänkande: Petr Duchoň (A6-0220/2009)

Brigitte Fouré (PPE-DE). – (FR) Vad gäller Petr Duchoň's betänkande om järnvägskorridorer för godstransporter, vill jag säga att Europaparlamentet precis har antagit detta betänkande om ett europeiskt järnvägsnät för konkurrenskraftig godstrafik. Jag röstade för detta betänkande, som torde tillåta fler och bättre godstransporter via järnväg.

Europeiska åtgärder på detta område var nödvändigt. Godstransporterna via järnväg fungerar faktiskt inte tillräckligt bra och erbjuder alltför få garantier i form av tillförlitliga tidtabeller för de företag som vill använda järnvägar för godstransporter.

Vi måste nu göra järnvägstransporter mer attraktiva för företagen, för om vissa varor börjar transporteras via järnväg i stället för på vägarna innebär det att färre växthusgaser släpps ut och att färre lastbilar fastnar i trafikstockningar på vägarna och motorvägarna.

Jag hoppas nu därför att medlemsstaternas transportministrar kommer att följa den väg som Europaparlamentet slagit in på mot ett bättre presterande europeiskt järnvägsnät för godstransporter.

- Betänkande: Antonios Trakatellis (A6-0231/2009)

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag röstade mot Antonios Trakatellis betänkande på grund av det skandalösa ändringsförslag 15, som blandar ihop botande av sjukdomar med mord av ofödda människor och som luktar arvshygien lång väg. Vi måste vara tydliga på den här punkten: människor har rätt till liv från den stunden då ägget och spermien förenas fram till deras naturliga död, och detta ändringsförslag ifrågasätter i grunden denna rätt till liv. En ofödd människa skulle inte längre ha rätt till liv, bara för att han eller hon bär på en sjukdom. Detta är läkekonstens raka motsats – det är mord.

Därför är Trakatellis-betänkandet oacceptabelt och detta ändringsförslag är en skandal som vanäras Europaparlamentet, som annars gång på gång har tjänat bioetiken och skyddet av det ofödda människolivet väl.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Herr talman! För första gången sedan jag blev ledamot av Europaparlamentet har jag i omröstningen om ansvarsfrihet röstat mot ansvarsfrihet för kommissionen och jag vill gärna förklara varför: min grundläggande oro är Europeiska kommissionens hantering av anslutningen av de två nya länderna, nämligen Rumänien och Bulgarien.

Vi har många problem att ta itu med i Rumänien och Bulgarien i form av utbredd korruption där mycket pengar, mycket EU-pengar har försvunnit. Europeiska kommissionen började inte frysa dessa medel förrän 2008. Vi förlorade en hel del pengar under 2007 och måste nu kämpa med knappt befintliga kontrollsystem eller kontrollsystem som endast fungerar emellanåt. I Rumänien har vi en utbredd korruption och problem med rättsväsendet att kämpa med. Allt detta måste skyllas på föranslutningsprocessen.

Jag vill ge ett tecken, och säga till Europeiska kommissionen att den i framtiden måste hantera anslutningar på ett annat sätt. Jag vill också säga till kommissionen att om den hade granskats i andra länder tidigare hade den kunnat göra större framsteg om den hade velat.

Jag vill uppmana kommissionen att hjälpa båda dessa länder att inrätta finansiella kontrollsystem som är värdiga att kallas kontrollsystem och att bidra till att avskaffa de systematiska bristerna i dessa båda länder. Annars kommer vi att få ett permanent problem här, en permanent plåga för hela Europa.

Skriftliga röstförklaringar

- Betänkande: Paulo Casaca (A6-0184/2009)

Alexander Alvaro (ALDE), skriftlig. – (DE) Europaparlamentet röstade i dag om Paulo Casacas betänkande om ansvarsfrihet i fråga om genomförandet av Europaparlamentets budget för budgetåret 2007. I betänkandet tas också frågan om Europaparlamentets pensionsfond upp.

Europaparlamentets pensionsfond är en frivillig pensionsfond. Pensionsfonden har nu hamnat i ekonomiska svårigheter och ett underskott har uppstått.

Det fria demokratiska partiet i Europaparlamentet motsätter sig användningen av skatteintäkter för att täcka underskottet. Det är oansvarigt att förvänta sig att de europeiska skattebetalarna ska betala för dessa förluster. Alla sådana planer bör avväjas. Det fria demokratiska partiet i Europaparlamentet röstade mot ansvarsfrihet i fråga om genomförandet av Europaparlamentets budget. Möjligheten att använda skatteintäkter för att täcka underskottet har inte helt uteslutits.

Richard James Ashworth (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De brittiska konservativa ledamöterna kunde inte tillstyrka ansvarsfrihet för avsnitt I, Europaparlamentet, i EU:s budget för 2007. Vi insisterar på att parlamentets budget ska ge de europeiska skattebetalarna valuta för pengarna och stöder därför större delen av föredragandens betänkande. Vi konstaterar särskilt att det har gjorts framsteg med genomförandet av parlamentets budget, vilket framgår av Europeiska revisionsrättens rapport för 2007. Vi stöder också det föredraganden säger om ledamöternas frivilliga pensionsfond. I linje med vår traditionella inställning kommer vi dock att fortsätta att rösta emot beviljande av ansvarsfrihet tills vi ser att det görs verkliga framsteg på vägen mot en ren revisionsförklaring från Europeiska revisionsrätten.

Monica Frassoni (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) I dag röstade De gröna för Casacabetänkandet om ansvarsfrihet för Europaparlamentet för 2007.

Vi vill understryka att nu när det här betänkandet har antagits vid plenarsammanträdet bör parlamentets presidium ta sitt ansvar och omedelbart agera i enlighet med den antagna texten när det gäller den frivilliga pensionsfonden. Det bör också fatta tydliga beslut om att den frivilliga pensionsfonden inte under några omständigheter kommer att räddas med extra pengar från parlamentets budget, vare sig direkt eller indirekt, och att förteckningen över dem som deltar i fonden ska offentliggöras utan ytterligare dröjsmål.

Det bör slås fast att eftersom parlamentet måste garantera ledamöternas pensionsrättigheter bör det också ha full kontroll över fonden och dess investeringspolicier. Vi förväntar oss att de här besluten fattas före utgången av april 2009.

Marian Harkin (ALDE), skriftlig. – (EN) Jag avstod eftersom jag är med i pensionsfonden.

Jens Holm och Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Vi röstade emot Casacabetänkandet om ansvarsfrihet för Europaparlamentet för 2007 av tre skäl. För det första vänder vi oss mot en situation där ledamöternas frivilliga pensionsfond finansieras med skattebetalarnas pengar. För det andra vänder vi oss mot en situation där skattebetalarnas pengar kan ges till en privat pensionsfond samtidigt som förteckningen över medlemmar och mottagare hålls hemlig och inte offentliggörs.

För det tredje är vi fullständigt emot att ännu mer av skattebetalarnas pengar används för att täcka pensionsfondens nuvarande underskott, som beror på spekulativa investeringar. Vi stöder dock punkterna 105 och 109 i Casacabetänkandet, som innebär att några av de problem vi har med ledamöternas frivilliga pensionsfond löses, men eftersom Casacabetänkandet inte förändrar dagens situation röstade vi emot ansvarsfrihet för genomförandet av Europaparlamentets budget för budgetåret 2007.

Kartika Tamara Liotard och Erik Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Vi röstade emot Casacabetänkandet om ansvarsfrihet för Europaparlamentet för 2007 av tre skäl. För det första vänder vi oss mot en situation där ledamöternas frivilliga pensionsfond finansieras med skattebetalarnas pengar. För det andra vänder vi oss mot en situation där skattebetalarnas pengar kan ges till en privat pensionsfond samtidigt som förteckningen över medlemmar och mottagare hålls hemlig och inte offentliggörs.

För det tredje är vi fullständigt emot att ännu mer av skattebetalarnas pengar används för att täcka pensionsfondens nuvarande underskott, som beror på spekulativa investeringar. Vi stöder dock punkterna 105 och 109 i Casacabetänkandet, som innebär att några av de problem vi har med ledamöternas frivilliga pensionsfond löses, men eftersom Casacabetänkandet inte förändrar dagens situation röstade vi emot ansvarsfrihet för genomförandet av Europaparlamentets budget för budgetåret 2007.

Toine Manders (ALDE), skriftlig. – (NL) Jag kunde tyvärr inte vara med i början av omröstningen, men jag samtycker helt till innehållet i betänkandena om ansvarsfrihet, och i synnerhet till Casacabetänkandet. Det vore oansvarigt om vi, särskilt i dessa tider, skulle täcka underskottet i pensionsfonden med skattepengar. Ett eventuellt underskott i fonden är en fråga för fonden och dess medlemmar, och inte för de europeiska skattebetalarna.

Parlamentsledamöterna framhålls som ett föredöme och måste vara försiktiga med hur de använder gemenskapsmedlen. Det gäller deras inkomster, deras pensioner och deras utgifter. Det gläder mig därför att parlamentet har godkänt detta betänkande.

Carl Schlyter (Verts/ALE), skriftlig. – Jag vägrar att bevilja ansvarsfrihet för en institution som öser mer än en miljard euro på en extra pensionsförsäkring som till två tredjedelar är finansierad genom offentliga pengar. Ledamöter av Europaparlamentet som är anslutna till denna extra pensionsfond måste acceptera en sänkning av dessa lyxpensioner, precis som låginkomsttagare har tvingats att acceptera en sänkning av sina pensioner. Ansvarsfriheten gäller 2007, men vi kan inte vänta ett år med att kritisera ett beslut från 2008 om extra utbetalningar till pensionsfonden.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Jag avstod från att rösta, eftersom jag den 21 april 2009 lämnade den frivilliga pensionsfonden och därför inte ville påverka röstresultatet.

Kathy Sinnott (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Det är meningen att vi som är parlamentsledamöter ska representera och tjäna EU-medborgarna. Alla våra väljare lider av följderna av den ekonomiska krisen, särskilt genom att de blir av med sina pensioner eller får dem sänkta. I min egen valkrets Munster i Irland går många anställda en mycket osäker ålderdom till mötes eftersom de pensionspengar de har betalat in har förlorat en hel del i värde. I en del fall har de helt blivit av med sina pensioner sedan deras företag har gått omkull.

I samband med omröstningen om det här betänkandet vill jag gärna, i enlighet med parlamentets regler, meddela att jag har ett egenintresse. Som ledamot betalar jag till en pensionsfond. Det betraktar jag emellertid inte som någon intressekonflikt.

Jag tycker att det är orimligt av parlamentsledamöter att förvänta sig immunitet, och vi bör bära bördan av den ekonomiska krisen tillsammans. Som parlamentsledamot sätter jag medborgarnas intressen före mina egna.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Jag röstade emot Casacabetänkandet om ansvarsfrihet för Europaparlamentet för 2007 av tre skäl. För det första vänder jag mig mot en situation där ledamöternas frivilliga pensionsfond finansieras med skattebetalarnas pengar. För det andra vänder jag mig mot en situation där skattebetalarnas pengar kan ges till en privat pensionsfond samtidigt som förteckningen över medlemmar och mottagare hålls hemlig och inte offentliggörs.

För det tredje är jag fullständigt emot att ännu mer av skattebetalarnas pengar används för att täcka pensionsfondens nuvarande underskott, som beror på spekulativa investeringar. Jag stöder dock punkterna 105 och 109 i Casacabetänkandet, som innebär att några av de problem jag har med ledamöternas frivilliga pensionsfond löses, men eftersom Casacabetänkandet inte förändrar dagens situation röstade jag emot ansvarsfrihet för genomförandet av Europaparlamentets budget för budgetåret 2007.

- Andrabehandlingsrekommendation: Silvia-Adriana Ticău (A6-0210/2009)

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Genom detta förslag förtydligas reglerna för hur man bedriver transporter på väg.

Nya regler föreslås som syftar till att öka säkerheten och kvaliteten hos vägtransporterna samt till att garantera gemensamma finansiella förvaltningskriterier för dessa företag.

Skyldigheterna att ha utbildade personer som ansvarar för driften av företagets transportverksamhet och att kunna styrka företagets ekonomiska resurser är tecken på den nya inställningen till denna verksamhet.

Andra viktiga inslag i denna text är frågorna om skydd av personuppgifter, inrättandet av ett register med offentliga och konfidentiella delar och också slutet för så kallade brevlådeföretag.

Kraven för att få bedriva denna verksamhet, nämligen gott anseende, ekonomiska resurser och yrkeskunnande, innebär ett klagande av denna verksamhet som vi hoppas ska göra det möjligt för den att utvecklas på ett mer öppet sätt, vilket skulle ge kunderna ett bättre skydd och större säkerhet.

- Andrabehandlingsrekommendation: Mathieu Grosch (A6-0211/2009)

Dirk Sterckx (ALDE), skriftlig. – (EN) Jag är emot kompromissen mellan föredraganden och rådet om regler för tillträde till den internationella marknaden för godstransporter på väg. Vi anser inte att nya gränser och nya begränsningar av cabotaget är ett bra sätt att lösa de problem som vägtransportsektorn har till följd av den ekonomiska krisen. Dessutom kan vi från miljösynpunkt inte acceptera restriktioner som kravet att hela lasten i inkommande internationella transporter måste lossas innan en cabotagetransport får utföras. Detta strider fullständigt mot realiteterna i vägtransportsektorn och gör att godstransporterna inte kan organiseras på ett effektivt sätt. Resultatet kommer att bli fler tomma lastbilar.

Däremot stöder jag med kraft en mycket strikt inställning i fråga om tillträdet till yrket vägtransportör. Om vi har hårda regler för tillträdet till yrket behöver vi inte vara rädda för en öppen europeisk transportmarknad.

- Betänkande: Silvia-Adriana Ticău (A6-0254/2009)

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag inser att byggnaders energieffektivitet behöver förbättras och jag är säker på att EU kan spela en positiv roll i det avseendet. Faktum är att jag inte anser att man i det här betänkandet tillräckligt uppmärksammar byggnaders energieffektivitet i ett större sammanhang där det gäller att komma till rätta med miljöproblem som klimatförändringar.

Det är relativt lätt att göra byggnader mer energieffektiva, det kostar relativt lite och det ger relativt positiva effekter. Mer energieffektiva byggnader skulle också ha en enormt stor positiv inverkan på koldioxidutsläppen i EU. Europeiska kommissionen har dock konsekvent undvikit att göra energieffektiviteten till sitt flaggskepp, för att i stället ge sig på bilindustrin. Jag är övertygad om att det är djupt felaktigt och kontraproduktivt att göra biltillverkarna till syndabockar för klimatförändringarna.

Tyvärr meddelade Nissan nyligen att arbetstillfällena kommer att gå förlorade och att tillverkningen ska minska i min valkrets i nordöstra England. Det vore naivt att nonchalera EU-bestämmelsernas roll i den kris som bilindustrin nu genomlever. Denna kris kunde till stor del ha avväjts med en mer balanserad miljöpolitik från EU:s sida, där byggnaders energieffektivitet åsätts den vikt den förtjänar.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Silvia-Adriana Țicău's betänkande eftersom jag anser att en förbättrad energiprestanda hos byggnader är avgörande för att skydda miljön samt för att minska de energiförluster som konsumenterna drabbats av.

Samtidigt får EU-medborgarna inte ensam bära alla kostnader för att förbättra byggnaders energiprestanda. EU och medlemsstaterna måste öronmärka de nödvändiga finansiella resurserna för detta ändamål. De måste senast 2014 inrätta en energieffektivitetsfond med finansiering från gemenskapsbudgeten, Europeiska investeringsbanken (EIB) och medlemsstaterna i syfte att främja offentliga och privata investeringar i projekt som syftar till att förbättra energieffektiviteten hos byggnader, tillämpa reducerade mervärdesskattesatser för varor och tjänster i fråga om energieffektivitet och förnybar energi, och utöka urvalskriterierna för finansiering från Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF) för förbättrad energiprestanda hos byggnader, och inte bara hos bostadshus. Andra instrument omfattar projekt för direkta offentliga utgifter, lånegarantier och bidrag, samt sociala bidrag.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Priset på och tillförlitligheten hos energiförsörjningen är kritiska faktorer för EU:s konkurrenskraft. Att öka energieffektiviteten är ett av de mest kostnadseffektiva sätten för EU att nå sina mål när det gäller koldioxidutsläpp och att skapa sysselsättning, minska företagets kostnader, ta itu med den sociala inverkan av de höjda energipriserna och minska EU:s allt större beroende av externa energileverantörer.

Byggnaders energiprestanda står för närvarande för ungefär 40 procent av energiförbrukningen och genom att omarbete detta direktiv kommer det att bli möjligt att förbättra den nuvarande situationen. Alla berörda aktörer måste göras medvetna om fördelarna med en förbättrad energiprestanda och måste ha tillgång till den relevanta informationen om hur detta ska genomföras. Det är därför avgörande att de finansiella instrumenten för att stödja en förbättrad energieffektivitet hos byggnader är tillgängliga för de lokala och regionala myndigheterna.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar initiativet att verka för energieffektiva byggnader. Det går helt klart att skapa en balans mellan behovet av åtgärder för att förbjuda koldioxidutsläpp när så är möjligt och ekonomiska kostnader. Avsikten att energicertifiera dessa byggnader är en av de nyckelfrågor som kan bidra till att påverka konsumtionen genom upplysning.

- Betänkande: Jean-Paul Gauzès (A6-0191/2009)

Jens Holm, Kartika Tamara Liotard, Erik Meijer och Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Vi är helt för hårdare regler för finansiell verksamhet och kreditvärderingsinstitut, men valde att rösta emot Gauzèsbetänkandet i dag. Det beror på att betänkandet är otillräckligt och att man inte tillräckligt betonar de viktigaste frågorna. Det finns ett stort behov av offentliga icke vinstdrivande kreditvärderingsinstitut, eftersom införandet av sådana är enda sättet att undvika intressekonflikter i värderingsprocessen. Den frågan behandlas inte på ett tillfredsställande sätt i betänkandet.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag stöder utan tvekan Jean-Paul Gauzès betänkande. Han har återigen visat sina kvaliteter som förhandlare. Det var tur att en kompromiss kunde nås snabbt om denna text.

Genom att inrätta ett regelverk för kreditvärderingsinstitut går EU i täten och visar vägen, medan USA fortfarande inte har vidtagit några praktiska åtgärder på detta område. En del av trovärdigheten hos och förtroendet för kapitalmarknaderna beror på de kreditvärderingar som görs och som offentliggörs av dessa institut.

Det regelverk som vi i dag inrättar bör kunna förbättra villkoren för hur dessa kreditvärderingar utförs, under förutsättning att de används inom en tillsynsram för reglerad verksamhet.

Det var dock viktigt att kompromissen inte utformades som lösningar som endast syftar till att förbjuda alla hänvisningar till kreditvärderingar i alla eventuella sammanhang, då sådana värderingar inte fastställts inom ramen för denna förordning. Förutom att det i viss mån skulle vara negativt för de viktigaste friheterna, som exempelvis yttrandefriheten och frihandeln, skulle en sådan strategi förmodligen ha gynnat de icke-europeiska

marknaderna, till skada för dem som bor i Europa, och skulle förmodligen också ha gynnat privata och hemliga finansiella transaktioner, till skada för offentliga transaktioner som omfattas av öppenhetsreglerna. Jag stöder därför helt och hållet den lösning som valts.

Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Situationen i världsekonomin är alltfjämt turbulent, och så sent som i går kunde IMF meddela att den finansiella krisen mycket väl kan komma att förvärras ytterligare framöver. Det borde knappast förvåna någon att detta är regleringsiverns och kontrollhysterins högtidsstund.

Att redan innan utredningarna är genomförda och analyserna färdigskrivna börja skissera på långtgående kontrollsystem för finansmarknadens funktion är emellertid ett förfärligt misstag. Flera viktiga aktörer, däribland Sveriges Riksbank, anser att kommissionen inte på ett trovärdigt sätt har lyckats bevisa ett marknadsmisslyckande som motiverar ytterligare reglering av kreditvärderingsinstituten.

Detta bekymrar uppenbarligen inte EU. I stället är lagstiftarna i Bryssel inställda på att turbulensen på världens finansmarknader ska ge EU anledning att flytta fram sina positioner. Om det finns något system i världen i dag som i ordets rätta bemärkelse är globalt så är det finansmarknaderna. Ytterligare kontroll av exempelvis kreditvärderingsinstituten bör därför, om och när så bedöms nödvändigt, initieras och planeras på global nivå. Eftersom man i denna kammare söker lösningar inom ramen för EU-samarbetet, har jag valt att rösta nej till betänkandet.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. – (EN) Jag är helt för hårdare regler för finansiell verksamhet och kreditvärderingsinstitut, men valde att rösta emot Gauzèsbetänkandet i dag. Det beror på att betänkandet är otillräckligt och att man inte tillräckligt betonar de viktigaste frågorna. Det finns ett stort behov av offentliga icke vinstdrivande kreditvärderingsinstitut, eftersom införandet av sådana är enda sättet att undvika intressekonflikter i värderingsprocessen. Den frågan har inte behandlats på ett tillfredsställande sätt i betänkandet. Detta är bara ett exempel på bristerna i det här betänkandet.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Vi avskaffar nu gråzonerna på finansmarknaderna och inför strängare krav, och det är inte en dag för sent. Men detta tar endast itu med symptomen och inte med orsakerna. Avregleringen under de senaste åren har möjliggjort uppkomsten av nya – och på grund av sin komplexitet, obskyra – penningmarknadsprodukter. I detta avseende röstade jag för en strängare finansiell tillsyn, även om det inte i sig kommer att räcka på långa vägar.

Om vi vill förhindra att sådana korthus byggs i framtiden är det enda sättet att förbjuda riskabla finansprodukter. En egen tillsynsmyndighet för EU skulle dock förmodligen skapa mer byråkrati, men det skulle inte införa mer ekonomiskt förnuft och inte sätta stopp för kasinomentaliteten.

John Purvis (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Kreditvärderingsinstituten måste visserligen ta på sig en del av skulden för den misslyckade värdepapperisering av bostadslån med hög kreditrisk som ledde till finanskrisen, men det var med ett visst beklagande som den brittiska konservativa delegationen röstade för planerna på att reglera kreditvärderingsinstituten i Gauzèsbetänkandet. Kreditvärderingsinstituten får inte betraktas som syndabockar, för den bank- och tillsynskultur som såg till att riskstrategierna utarbetades i lönnedom har en lika stor del av skulden.

Vi hoppas att EU, Förenta staterna och kreditvärderingsinstituten kan arbeta tillsammans för att skapa ett system som fungerar ordentligt. För att det ska bli möjligt måste den hårdhänta regleringsstrategin lämna plats för en strategi som innebär att man accepterar att det finns en viss risk med alla investeringar och kan acceptera värderingar som görs utanför räckvidden av det vi har antagit i dag. Framför allt måste vi vara tillräckligt flexibla för att kunna anpassa oss till nya omständigheter och låta marknaden andas.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – På grund av mina speciella kontakter med kreditvärderingsbranschen deltog jag inte i denna omröstning.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) I G20-gruppens rekommendationer till arbetsgruppen för finansiella tjänster efterlyser man utan tvivel större insyn i och mer reglering av kreditvärderingsinstitut. Det här betänkandet, som var ett svar från Europaparlamentet till G20, är välbalanserat. Det finns dock några återstående frågor om vilken kompetensnivå CESR ska visa upp för att kunna spela en central roll i ett sådant regelverk.

- Betänkande: Gabriele Albertini (A6-0250/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Tack, herr talman! Jag röstade för betänkandet.

Rådets förordningar (EG) nr 11/98 och nr 12/98 ledde till inrättandet av den gemensamma marknaden för internationella passagerartransporter med buss. Denna liberalisering har bidragit till den stadiga ökningen av mängden trafik inom sektorn, som har växt kontinuerligt från mitten av 1990-talet till i dag.

Denna positiva utveckling har dock inte åtföljts av något skydd och något upprätthållande av passagerarnas rättigheter: passagerarna har påtalat många problem, däribland inställda avgångar, överbokning, förluster av bagage och förseningar.

Till skillnad från passagerare som väljer att resa med andra transportmedel är busspassagerare fortfarande oskyddade på grund av en lucka i gemenskapslagstiftningen.

Jag välkomnar därför förslaget från utskottet för transport och turism, i vilket man strävar efter att fastställa busspassagerarnas rättigheter genom det dokument som vi ska rösta om. Förslaget är särskilt intressant eftersom det lägger ansvaret på transportföretagen vid dödsfall eller skada, inför ersättning och stöd vid inställda avgångar och förseningar, erkänner rättigheterna för människor med nedsatt rörlighet eller andra funktionshinder och inrättar organ som ansvarar för tillsynen av denna förordning och för hanteringen av klagomål.

Det är ett viktigt steg mot lika rättigheter för alla passagerare.

Brian Crowley (UEN), skriftlig. – (EN) Europeiska unionen har skapat en framgångsrik inre marknad med aldrig tidigare skådad rörlighet för kapital, tjänster och människor. Att skapa denna rörelsefrihet i sig räcker emellertid inte. Vi måste skydda medborgarna i EU-länderna när de reser inom unionen, och se till att tillgången till våra transporttjänster sker på lika villkor.

Vi har sett att EU:s politik för passagerares tillträde och rätt till ersättning inom luftfartssektorn har varit framgångsrik, och jag välkomnar varmt att EU har lagt fram liknande förslag för andra transportsektorer. Det är emellertid viktigt att vi i alla lägen respekterar alla olika transportsektors särdrag. Visserligen ska samma principer om rättigheter och rättvis tillgång och likvärdiga rättigheter gälla för alla former av transporter, men vi måste ta hänsyn till det specifika för alla transportslag. Annars hjälper vi vare sig passagerarna eller aktörerna.

Det gläder mig att Europaparlamentet i detta paket för passagerarrättigheter som omfattar transporter till sjöss, på inre vattenvägar och med buss, har utformat en lagstiftning som är rättvis och balanserad och som kommer att visa sig oerhört effektiv när det gäller att skydda och främja passagerarnas rättigheter i EU.

Timothy Kirkhope (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Vi konservativa välkomnar det övergripande syftet att utöka passagerarnas rättigheter, förbättra tillträdet för de funktionshindrade och skapa lika villkor för internationella busspassagerare, och därför röstade vi för det här betänkandet. Vi hade dock velat ha ett undantag för regionala linjer, eftersom Storbritannien har avreglerade marknader där entreprenadkontrakt har ersatts av öppen konkurrens. Dessutom tycks förslagsställarna inte inse att busslinjer i gränsområden är lokala till sin natur. Vi konservativa har också problem med det proportionella i vissa delar av förslaget till förordning, särskilt ansvarsbestämmelserna. Till skillnad mot järnvägen och flyget består bussektorn av ett stort antal små och medelstora företag med begränsade resurser.

Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Busspassagerare ska åtnjuta samma rättigheter som tåg- och flygpasagerare. Det är filosofin i detta betänkande.

I själva verket är det en principfråga att samtliga passagerare ska vara lika för lagen. Det finns dock många betänkligheter kring detta.

De uppstår på grund av sektorns själva natur, som domineras av mikroföretag och små och medelstora företag. Vi kan inte nöja oss med de åtgärder som exempelvis har föreslagits i plenum som, under förevändning av ökat skydd av passagerarnas rättigheter, endast inför svårhanterliga restriktioner för bussförare och oundvikliga avgiftshöjningar för passagerarna själva.

Varför ska vi förvänta oss att en förare, vars jobb det är att köra säkert, ska gå en specialkurs som gör att han eller hon kan ge stöd åt funktionshindrade personer och personer med nedsatt rörlighet?

Varför inte göra ett entydigt undantag från bestämmelserna i den nya EU-förordningen för vanlig stads- och förtortstrafik och regional trafik, som själva omfattas av offentliga tjänstekontrakt?

Varför ska vi försöka skapa rättigheter för att kompensera med upp till 200 procent av biljettpriset de fall när påstigning nekas på grund av överbokning?

I Frankrike har Fédération nationale des transporteurs de voyageurs föreslagit pragmatiska lösningar för alla dessa problem. Vissa har prövats. Andra inte alls. Det är synd.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Gabriele Albertinis betänkande syftar till att skapa villkor för en tydligare ram i samband med användning och drift av busstransporttjänsten. Genom att lösa frågor kopplade till personer med nedsatt rörlighet och också genom att fastställa tydligare regler för passagerare i händelse av dödsfall eller personskada, och även i händelse av förlorat eller skadat bagage, bidrar detta betänkande till att öka säkerheten för både passagerare och företag. Lösningar ges även för fall av ersättning och assistans vid inställda eller försenade resor eller avbrutna resor.

Därmed skapas villkor för att passagerarna ska kunna få uppdaterad information före, under och efter resan. Deras rättigheter förtydligas också, liksom busstransportföretagens skyldigheter, i syfte att göra dem mer konkurrenskraftiga och säkrare.

- Betänkande: Crowley (A6-0070/2009)

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Brian Crowleys betänkande om skyddstiden för upphovsrätt och vissa närstående rättigheter, eftersom det främjar EU:s utövande konstnärer och europeisk musik.

Europaparlamentets förslag innebär utökade fördelar för utövande konstnärer, som ska skyddas under hela sin livstid, införandet av lika lång skyddstid som i Förenta staterna och i linje med EU:s principer värderingen av kreativitet och kultur.

Jag anser att förlängandet av skyddstiden från 50 till 70 år kommer att främja investeringar i musikalisk innovation och leda till ett större urval för konsumenterna samt tillåta EU att förbli konkurrenskraftigt på världens ledande musikmarknader.

Vasco Graça Moura (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Portugisiska direktörer i denna sektor ser detta som en extremt viktig fråga för de europeiska och portugisiska musikindustrierna. De bekräftar att kommissionens förslag om att förlänga skyddstiden för utövande konstnärer och skivproducenter när det gäller inspelningar kommer att uppfylla ett behov och tillåta EU att förbli konkurrenskraftigt gentemot världens ledande musikmarknader.

Vi har ett tydligt stöd från utövande konstnärer och producenter, då nästan 40 000 utövande konstnärer och musiker har undertecknat en namnsamling som kräver att Europeiska unionen minskar de existerande skillnaderna mellan länder, som redan har längre skyddstid.

Man hoppas att den förlängda skyddstiden ska uppmuntra nyinvesteringar i de många olika typer av ny musik, vilket medför en ökad valfrihet för konsumenterna. Man bör också notera att skivindustrin bidrar på ett mycket betydande sätt till sysselsättning och skatteintäkter samt är en stor exportör av immateriell egendom.

Av dessa skäl, som tagits upp av de ovannämnda direktörerna, röstade jag för en omröstning av kompromisstexten i dag. Dess godkännande skulle leda till samförstånd mellan rådet och Europaparlamentet, vilket i sin tur skulle underlätta att direktivet antas av rådet.

Tunne Kelam (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för ändringsförslag 79 om att återförvisa förslaget att förlänga skyddstiden för framföranden på fonogram till mer än 50 år till utskottet.

Jag anser att kommissionens förslag behöver bli mer underbyggt och att parlamentet därför bör ta mer tid på sig för att fatta sitt beslut. I sin nuvarande form tycks kommissionens förslag skapa objektiva grunder för att etablera konstgjorda monopol på kulturella verk.

Jag håller helt med om att många konstnärer får för lite betalt för sitt arbete. Lösningen är dock inte att ge efter för produktionsbolagen ännu mer, utan att verkligen överflytta vinsterna från dem till konstnärer och utövare.

Arlene McCarthy (PSE), skriftlig. – (EN) Det är inte rättvist att de som komponerar musik eller de som designar cd-omslag får sina rättigheter skyddade under sin livstid plus 70 år medan skyddstiden för artisten bara är 50 år från utgivningen, som för närvarande. Skyddstiden har inte korrigerats med hänsyn till förväntad livslängd, vilket innebär att musikerna förlorar inkomsterna från sina verk just när de drar sig tillbaka och behöver dem som bäst. Begåvade musiker blir lurade av dagens system. 38 000 utövande konstnärer har bett om vårt stöd för att stoppa denna diskriminering. Det handlar om att ge vanliga arbetande musiker lika rättigheter.

Jag beklagar att det har förekommit så många falska påståenden om den här lagstiftningen. I tider av ekonomisk nedgång måste vi stödja våra kreativa industrier och artister som bidrar till vår BNP och skapar arbetstillfällen, tillväxt och global export. Den här lagen kommer verkligen att hjälpa fattiga musiker, som förtjänar likabehandling. Jag hoppas att rådet och kommissionen kan acceptera parlamentets beslut och lägga fram den här lagen innan valperioden är slut.

Ieke van den Burg (PSE), skriftlig. – (NL) Det nederländska arbetarpartiet (Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet) stöder det ändrade förslaget eftersom det innehåller ett betydande antal positiva delar för artisterna, till exempel skydd av artistens integritet och fonden för sessionsmusiker. Vi röstade för ändringsförslagen som syftar till att ge de utövande konstnärerna 100 procent av inkomsterna, vilket en förlängning av skyddstiden skulle innebära. Den uppnådda kompromissen är ett steg i rätt riktning men är ännu inte optimal.

Det nederländska arbetarpartiet är dock allvarligt oroat över mindre etablerade artisters ställning som, i utbyte mot att få spela in en skiva, måste avstå från all eventuell inkomst från inspelningar som överskrider deras förskottsbetalning. Vi hoppas därför att kommissionen snart kommer att lägga fram förslag som kan förbättra artisternas ställning i förhållande till skivbolagen, inklusive när det gäller kontrakten om de första 50 åren av upphovsrätt.

Thomas Wise (NI), skriftlig. – (EN) Jag stöder till fullo tanken på förlängd skyddstid, men det här förslaget tjänar inte längre sitt syfte. EU har visat sig oförmöget att ta itu med problemet på ett logiskt och effektivt sätt, och därför röstade jag emot det.

- Betänkande: Stockmann (A6-0217/2009)

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Inrättandet av det andra Marco Polo-programmet är ett viktigt steg, eftersom det garanterar det nödvändiga ekonomiska stödet för de åtgärder som syftar till att öka och förbättra godstransportsystemets miljöprestanda.

Detta förslag är en följd av utvärderingen av effektiviteten av det första Marco Polo-programmet, som visade att endast 64 procent av trafikomflyttningsmålen hittills har uppnåtts, vilket är långt ifrån uppsattningsmålen.

Man hoppas att det nya Marco Polo-programmet kommer att gynnas av de förbättrade ekonomiska villkoren för att eftersträva de uppställda målen, som nu även kommer att inkludera projekt rörande höghastighetsleder till sjöss men även projekt med åtgärder för att minska trafikstockningar.

Jag anser att detta program, som syftar till att uppmuntra och stödja projekt som ställer om godstransporter till transport via sjöfart, järnväg och inre vattenvägar måste kunna hjälpa till att minska trafikstockningar och föroreningar och garantera effektivare och mer miljömässigt hållbara transporter.

- Betänkande: Duchoň (A6-0220/2009)

Elisabeth Jeggle (PPE-DE), skriftlig. – (DE) I betänkandet från utskottet för transport och turism tas inte tillräcklig hänsyn till det verkliga intresset för järnvägstransporter som helhet när det gäller att främja en bättre användning av den tillgängliga kapaciteten.

Infrastrukturförvaltarna ska bevara denna reservkapacitet för ad hoc-ansökningar i sin årliga tågplan. Detta förhandskrav tillåter inte infrastrukturförvaltarna någon flexibilitet för att fatta beslut om sådana åtgärder i nutid. Kommissionens ursprungliga förslag har till och med skärpts, eftersom reservkapaciteter måste kunna garantera en tillfredsställande kvalitet på de internationella korridorerna för godstransporter.

I vilken omfattning som järnvägsföretagens begäran om korridorer faktiskt utnyttjas går inte att uppskatta ungefärligen av planeringsskäl. Dessa kapaciteter tas bort på förhand vid fastställande av tågplaner, vilket leder till att andra, senare korridoransökningar inte kan tillgodoses. Om den redan marginella nätkapaciteten inte används av gods-företagen, kommer de till sist att försvinna till nackdel för alla användare. Denna förordning skulle uppnå precis motsatsen till det faktiska målet, vilket är ett bättre utnyttjande av tillgänglig kapacitet.

För att begränsa den negativa inverkan på den efterfrågade passagerar- och godstrafiken på kort sikt, krävs det en förordning som tillåter infrastrukturförvaltarna att själva avgöra om en sådan åtgärd är lämplig, med hänsyn till kraven från passagerartrafiken eller hur man bättre kan tillgodose godstrafikens behov.

Erik Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Alltmer gränsöverskridande, långdistansgodstrafik ställs om från järnväg till väg. Viktiga anledningar till detta är att fler motorvägar byggs, direkta järnvägsanslutningar till affärsföretag överges och vägtransporter har relativt sett blivit allt billigare. Dessa orsaker glöms i allmänhet bort. All vår uppmärksamhet är riktad mot två andra orsaker. En är att samordningen mellan järnvägsföretagen i de olika medlemsstaterna är otillräcklig, till följd av vilken godsvagnar måste vänta i onödigt långa perioder innan de kopplas samman med ett lok som kan köra dem vidare. Det finns nu en lösning på detta problem i form av pendeltåg med en regelbunden tidtabell.

Den andra kritiska punkten är att godstransporterna är långsamma eftersom de måste vänta in passagerartåg, som har företräde. Petr Duchoň's betänkande syftade till att avskaffa passagerartransporternas företrädesrätt. På hårt trafikerade sträckor, kan det innebära att EU inför en förpliktelse om att reguljära tidtabeller åsidosätts genom att ett antal tåg tas bort. Väljare kommer snart att inse att denna försämring i service är EU:s ansvar. I stället för att begränsa passagerartransporter krävs en lösning för att ta itu med flaskhalsar och brister i järnvägskapaciteten. Det är bra att texten i detta avseende har tonats ned.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Godstrafik är i dagsläget mest koncentrerad till våra vägar och andelen godstrafik på järnväg och sjöfart eller luftfart fortsätter att minska. I dessa tider när alltmer krympande marginaler och extrem konkurrens, övertagningsmanövrer från lastbilsförare, förenat med övertrötthet hos förare och överbelastade fordon, blir till en dödlig riskblandning. Förutom olycksrisken är godstrafiken, som har en tendens att haverera, ohållbar när det gäller trafikstockningar, buller och miljöföroreningar.

Det är hög tid att ställa om godstrafiken till järnvägarna. Men för det kommer vi att behöva bättre tekniska lösningar och logistikmodeller för samordning och organisatoriska nätverk. Detta betänkande är ett steg i rätt riktning. Därför röstade jag för det.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Upprättandet av en inre marknad för järnvägstrafik är mycket viktigt för de EU-politiska målen för hållbar transport, eller med andra ord för EU:s och dess transportsektors framtid. Det är även viktigt när det gäller att tillåta denna sektor att bli en integrerad del av åtgärderna som ska se till att Lissabonstrategin blir till en framgång.

Godstrafiken på järnväg är också en väldigt viktig faktor inom de olika områdena för transporttjänster.

Skapandet av ett europeiskt järnvägsnät för konkurrenskraftig godstrafik, med smidiga och gränsöverskridande tågtransporter, kommer förhoppningsvis möjliggöra att förbättringar görs när det gäller infrastrukturanvändningen och att en mer konkurrenskraftig godstrafik främjas.

Jag anser att det är mycket viktigt att stödja åtgärder som syftar till att förbättra situationen inom sektorn för godstransporter på järnväg, med framtidsutsikten att denna sektor ska bli fullständigt integrerad och nödvändig för EU:s hela framtida transportnätverk.

Brian Simpson (PSE), skriftlig. – (EN) Jag gratulerar föredraganden och Europeiska kommissionen för deras modiga försök att prioritera järnvägstransporter av varor i hela EU.

Personligen hade jag velat ha ett radikalare förslag, ett som hade infört en strategi med företräde på vissa sträckningar och ett erkännande från den övriga järnvägsindustrin av att järnvägsfrakten är viktig, behöver utvecklas och måste stödjas.

Det finns två hinder för järnvägsfrakten i Europa. För det första den faktiska avsaknaden av driftskompatibilitet, särskilt i fråga om signaleringen, och för det andra järnvägsindustrin själv – i synnerhet de företag som transporterar passagerare och tillhandahåller infrastruktur och som spelar under täcket med varandra för att se till att järnvägsfrakten åsidosätts när sträckningar ska fördelas och tidtabeller upprättas.

Det här betänkandet är åtminstone en början till slutet på detta bekväma konvensäktenskap och ett försök att åtminstone ge transportföretagen en chans att utveckla sin verksamhet.

Om vi låter dagens situation bestå kommer det inte att finnas någon järnvägsfrakt kvar om tjugo år. Vi måste agera nu för att göra järnvägsfrakten funktionsduglig, attraktiv och konkurrenskraftig. Annars får vi aldrig bort något gods från vägarna.

- Betänkande: Bowis (A6-0233/2009)

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Min kollega John Bowis har gjort ett gott arbete med det här ärendet, som är en milstolpe för patienträttigheterna. Vi konservativa stöder patientrörlighet inom EU och anser att den är ett sätt att förbättra den offentliga hälso- och sjukvården.

Det är kanske belysande att den här frågan först kom upp på grund av ett fall för de brittiska statliga hälsovårdsmyndigheterna. En kvinna som valde att resa till Frankrike för en höftoperation när hennes lokala hälsovårdsmyndighet lät henne vänta för länge nekades ersättning när hon kom hem. Hon vände sig dock till EG-domstolen, som fastslog en viktig princip – att patienter har rätt att resa till andra EU-medlemsstater för att få vård och sedan få ersättning från de statliga hälsovårdsmyndigheterna i sina hemländer.

Jag är ingen anhängare av EG-domstolen, som till stor del ligger bakom att EU ständigt utökar sina befogenheter, men det här utslaget var oerhört betydelsefullt. Jag hoppas att många i min valkrets som har blivit grymt svikna av Labourregeringens vanskötsel av den offentliga hälso- och sjukvården kommer att kunna få nytta av tankegångarna i det här betänkandet.

Anne Ferreira (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade emot betänkandet om tillämpning av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård, eftersom det varken uppfyller EU-målet om en hög hälsoskyddsnivå, i enlighet med artikel 152 i fördraget, eller EU-medborgarnas krav på tillgång till en säker och högkvalitativ hälso- och sjukvård så nära sin bostadsort som möjligt.

I betänkandet görs inte förhandstillstånd till en regel för att få söka behandling i en annan EU-medlemsstat. Förhandstillstånd tillåter att den finansiella jämvikten i de sociala systemen förvaltas, samtidigt som patienterna får garanterade ersättningsvillkor och den information de behöver innan de får någon sjukhusvård utomlands.

Det är heller inte acceptabelt att förbättringar i hälso- och sjukvårdskvaliteten ska uppnås genom att behandlande institutioner ska konkurrera med varandra eller att hävda principen om den fria rörligheten för patienter. Den senare beror framför allt på deras hälsotillstånd.

De antagna ändringsförslagen är alldeles för vaga, vilket riskerar att problemen blir lösta i EG-domstolen.

Detta direktiv förstärker bara ojämlikheterna i hälso- och sjukvården för EU:s medborgare, då endast de som kan betala sjukvårdskostnaderna i förskott kommer att kunna välja högkvalitativa tjänster.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Det grundläggande problemet är att detta betänkande antogs utan att den rättsliga grunden från artikel 95 ändrades eller, med andra ord, att hälsa på den inre marknaden skulle betraktas som en produkt, vilket är oacceptabelt. Det skulle därför ha varit bättre att förkasta kommissionens förslag, vilket vi argumenterade för. Tyvärr höll dock majoriteten inte med oss i vår ståndpunkt.

Resultatet blir att patienternas rättigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård inte skyddas från medlemsstaternas exklusiva befogenhet när det gäller att besluta om hur de ska organisera och finansiera sina hälso- och sjukvårdssystem. Detta gäller även deras befogenheter vid inrättande av system för förhandstillstånd vid sjukhusvård utomlands.

Medborgarnas rättighet till hälso- och sjukvård, och även rättigheterna för dem som arbetar inom denna sektor, är inte garanterade. Vad vi behöver göra är att öka solidariteten och samordningen mellan socialförsäkringssystemen i de olika EU-medlemsstaterna, särskilt genom att tillämpa, förstärka och lämpligare tillgodose patienternas rättigheter.

Därför röstade vi emot betänkandet.

Christa Klauß (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för direktivet om tillämpning av patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård, eftersom det ger patienterna större rättssäkerhet. Särskilt i områden i EU som är nära gränser, till exempel som min hemstad i den stora regionen Tyskland, Belgien, Luxemburg och Frankrike, eller i landsbygdsregioner med en brist på sjukvård, är främjandet av patientrörligheten en viktig del när det gäller att förbättra och öka effektiviteten inom vården.

Den tyska hälso- och sjukvårdssektorn kommer att vinna på den gränsöverskridande patientrörligheten, om patienter från andra EU-medlemsstater i större utsträckning använder vår höga standard inom vården, till exempel inom rehabilitering. Medlemsstaternas suveränitet måste dock garanteras. Medlemsstaterna själva ansvarar för att tillhandahålla hälso- och sjukvård och för att organisera sina sjukvårdssystem. I överensstämmelse med subsidiaritetsprincipen bör direktivet endast reglera områden som gäller

gränsöverskridande patientrörlighet. Tysklands höga kvalitets- och säkerhetsnormer får inte äventyras. Etiska standarder, som medlemsstaterna av goda skäl följer, till exempel när det gäller artificiell insemination, DNA-analyser eller assisterat självmord, får inte ifrågasättas.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag välkomnar avsikterna i detta betänkande, som vill underlätta patienternas tillgång till hälso- och sjukvården i en medlemsstat annan än deras egen och för att klargöra ersättningförfaranden för efterbehandling som för närvarande saknas i gemenskapslagstiftningen. Säker, effektiv och högkvalitativ behandling bör därför bli tillgänglig för alla EU-medborgare via samarbetsmekanismer mellan medlemsstaterna.

Jag vill dock framhålla att medlemsstaterna är ensamt behöriga att organisera och finansiera hälso- och sjukvårdssystemen. Förhandstillstånd för sjukhusbehandlingar är nyckelinstrumentet när det gäller att använda dessa medel. Det säger sig självt att nyttjandet av denna rättighet måste göras inom ramen för principerna om proportionalitet, behov och icke-diskriminering.

När det gäller den rättsliga grunden vill jag förorda en dubbelrättslig grund för att kunna garantera respekten för nationella befogenheter. Kommissionens förslag innehöll i själva verket många försök att bakvägen inkräkta på detta område.

I den slutliga texten måste innehålla en medelväg mellan patienternas rättigheter och medlemsstaternas nationella befogenheter inom hälso- och sjukvårdssektorn.

Linda McAvan (PSE), skriftlig. – (EN) Som företrädare för den brittiska Labourdelegationen i Europaparlamentet välkomnar jag många av de positiva inslagen i parlamentets betänkande om förslaget till direktiv om gränsöverskridande hälso- och sjukvård. Vi stöder särskilt de ändringsförslag som slår fast att de nationella regeringarna ska behålla hela ansvaret för att organisera sina nationella hälso- och sjukvårdssystem och fastställa regler för vården.

Vi befarar dock att de föreslagna reglerna inte är tillräckligt tydliga. Patienter som reser till andra EU-länder för att få vård måste veta om de kommer att få ersättning och få all erforderlig information om vilket slags hälso- och sjukvård de kommer att få i värdlandet och kvaliteten på denna. Därför kräver Labourdelegationen att det ska framgå av direktivet att medlemsstaterna kan införa system för förhandstillstånd. Vi stöder också en dubbel rättslig grund för artiklarna 152 och 95 för att garantera att det är vårdfrågor och inte frågor om den inre marknaden som prioriteras. Labourdelegationen avstod i den slutliga omröstningen för att påtala att dessa två punkter måste tas upp i andrabehandlingen.

Arlene McCarthy (PSE), skriftlig. – (EN) Jag avstod i omröstningen om det här betänkandet eftersom det inte ger tillräckliga garantier för skyddet och finansieringen av National Health Service (NHS) i Storbritannien och inte kommer att leda till någon säkerhet eller klarhet för den minoritet av patienterna som har råd att resa för att få vård i en annan medlemsstat i EU.

Tories ledamöter i Europaparlamentet vill med sitt förslag återinföra sitt förkättrade system med vårdpeng genom den europeiska baddörren. Med deras förslag får ett fåtal rika rätt att ta ut NHS-pengar ur Storbritannien och använda dem för privat vård i övriga Europa. Människor som betalar sina skatter förväntar sig att deras pengar ska investeras i NHS för att betala för hälso- och sjukvård hemma, inte avledas till andra hälso- och sjukvårdssystem i EU. Det kom inte som någon överraskning när Toryparlamentsledamoten Dan Hannan helt nyligen förespråkade privatiseringar i hälso- och sjukvården.

I en debatt om gränsöverskridande vårdbetalningar mellan Storbritannien och Irland nyligen sa Tories skugghälsovårdsminister Andrew Lansley att NHS resurser alltid är värdefulla och vände sig mot att 180 miljoner pund sterling av NHS pengar skulle utbetalas till Irland. Tories har dock inte ställt sig bakom vårt förslag om ett tydligt system för förhandstillstånd, som är avgörande om man vill värna om värdefulla NHS-resurser och NHS-tjänster.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag röstade emot John Bowis betänkande och kommissionens förslag, eftersom deras rättsliga grund visar att ekonomiska intressen och en okontrollerad marknad går före patienternas rättigheter till en bättre och mer fullständig hälso- och sjukvård. I detta förslag förnekas förutsägelser om ett socialt Europa och solidaritet och kommer att ge upphov till situationer där endast de mest förmögna får tillgång till den uppreklamerade möjligheten till gränsöverskridande hälso- och sjukvård.

Det kommer att leda till en nedmontering av nationella hälso- och sjukvårdssystem och köra ut patienterna för att leta efter vård utomlands. Hälso- och sjukvården är och måste förbli medlemsstaternas ansvar. Att

hantera hälso- och sjukvården som en säljbar handelsvara i stället för en allmännyttig tjänst är oacceptabelt. Dessutom föreslås i förslaget till direktiv ett system för ersättning av kostnaderna för gränsöverskridande hälso- och sjukvård vilket är onödigt, med tanke på att ersättning för hälso- och sjukvårdskostnader infördes 1971 enligt förordningen om samarbete mellan de sociala trygghetssystemen.

Kathy Sinnott (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Jag avstod i omröstningen om det här betänkandet eftersom jag av hela mitt hjärta vill att människor ska få den vård de har ett trängande behov av. Frågan om förhandstillstånd bekymrar mig dock. Förhandstillståndet i det här direktivet innebär att patienterna förnekas sina rättigheter. Det var därför som patienterna vände sig till domstolen från början, och det är domstolens utslag som är skälet till att vi sitter här och röstar om gränsöverskridande vård i dag. Om vi tar med förhandstillstånd i det här direktivet är vi tillbaka där vi började. Regeln kommer även fortsättningsvis att vara att det är geografin som bestämmer över liv och död och patienterna kommer att stöta på samma hinder som nu när de söker tillstånd för vårdresor.

Jag beklagar också djupt att det här betänkandet inte innehåller någon rättslig grund som sätter patienternas hälsa i första rummet. I stället har ett tillfälle slösats bort, och patienternas hälsa används som en vara som kan ge vinst.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. – (EN) De viktiga ändringsförslagen om förhandstillstånd föll. Dessa ändringsförslag var avgörande för att NHS i Skottland och Storbritannien som helhet skulle kunna bevaras. Vi förlorade omröstningen om den dubbla rättsliga grunden, som skulle ha inneburit att folkhälsan togs med och att den inre marknaden inte var den enda rättsliga grunden. Eftersom vi förlorade båda dessa viktiga punkter och detta är förstahandlingen hade jag inget annat val än att avstå.

Marianne Thyssen (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Patientrörligheten är ett faktum, men den nödvändiga rättssäkerheten för patienter och vårdpersonal är ännu inte på plats. Därför är kommissionens förslag till direktiv en bra sak. Jag uppskattar även John Bowis försök att nå en kompromiss om detta förfärligt svåra ämne. Tack vare hans arbete har betydande förbättringar gjorts i kommissionens förslag. Trots detta kunde jag inte ställa mig bakom slutbetänkandet eftersom det fattades två punkter som gällde medlemsstaternas behörighet att organisera och finansiera sina hälso- och sjukvårdssystem.

Vi ville infoga en rättslig grund som tillåter medlemsstaterna att ta ut den verkliga kostnaden för utländska patienter och låta dem vara med och betala för den vård de fått i vårt land. Dessutom var vi alltid för att låta medlemsstaterna få vägra ta emot patienter under vissa omständigheter, till exempel där det förekommer väldigt långa väntetider. Detta är särskilt viktigt i Belgien, ett litet land med en relativt stor tillströmning av utländska patienter.

I texten som antogs i dag i plenum erbjuds inte tillräckliga garantier för detta. Därför lade jag ner min röst i slutomröstningen.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Europeiska unionens gräsrotshämmande politik och de borgerliga regeringarna sänker sina standarder för hälso- och sjukvårdstjänster, vilket leder till stress för patienterna, väntetider, en brist på vissa tjänster, höga skatter, en brist på skydd för oförsäkrade medborgare och invandrare och så vidare.

Den drastiska minskningen av sociala trygghetsförmåner, kommersialiseringen och den ytterligare privatiseringen av hälso- och sjukvårdssystemen och attacken mot försäkringsrättigheter gör det enklare för stora företagskonglomerat att ta hem enorma vinster från den lukrativa hälso- och sjukvårdssektorn.

Direktivet om "patientrörligheten" främjar en enda gemensam hälso- och sjukvårdsmarknad, tillämpningen av friheterna från Maastrichtfördraget samt rörligheten för patienter och sjukvårdspersonal i syfte att trygga kommersialiseringen av vården.

En återbetalning av delar av kostnaderna för vård utomlands är en fälla för att få gräsrotternas samtycke till en kommersialisering av sjukvården och till differentierad sjukvård samt ett klassamhälle när det gäller rätten att leva.

Patienternas rättigheter kan endast tryggas med ett helt oberoende offentligt hälso- och sjukvårdssystem som omfattar hela befolkningens vårdbehov (specialistvård och annat), oavsett deras ekonomiska eller försäkringsmässiga status. Endast ett sådant system, som kan utvecklas inom ramen för en ekonomi som styrs av gräsrotternas behov, kan tillfredsställa det kvantitativa kravet på och kvalitetsförbättringar för tjänster samt ett effektivt skydd för arbetstagares hälsa och liv.

- Betänkande: Sartori (A6-0239/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för.

Studier av sektorn har på ett heltäckande sätt visat hur 10–12 procent av patienterna som varje år tas in på sjukhus i EU för att få vård för sina sjukdomar drabbas av vårdrelaterade infektioner. När man omvandlar det till siffror blir dessa procentsatser ännu mer skrämmande: det beräknas att antalet sjukhuspatienter inom EU som har drabbats av vårdrelaterade infektioner är cirka 5 miljoner.

För att återknyta till vad min kollega Amalia Sartori just sa så kan säkerheten och effektiviteten i hälso- och sjukvården förbättras genom att vi fastställer ett program som framför allt beaktar följande grundläggande punkter: 1) att öka tillgången till sjuksköterskor som är specialiserade på infektionskontroll, 2) att främja utbildning och fortbildning för vårdpersonal och paramedicinsk personal, med särskild tonvikt på vårdrelaterade infektioner och på den antibiotikaresistens hos virus som orsakar dessa, samt 3) att stödja forskningen på området, med särskild inriktning på ny teknik.

Edite Estrela (PSE), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för förslaget om patientsäkerhet. Även om vårdkvaliteten i Europa har förbättrats ordentligt tack vare framstegen inom medicinsk vetenskap, kan den medicinska behandlingen i vissa fall orsaka skador på patienternas hälsa. Vissa negativa effekter framkallas av medicinska misstag som skulle kunna undvikas eller av infektioner som uppstår på vårdinrättningen.

Detta betänkande innehåller följande viktiga förslag: en förbättrad insamling av uppgifter på lokal och regional nivå, förbättrad information till patienterna, ökad tillgång till sjuksköterskor som är specialiserade på infektionskontroll, främjande av utbildning och fortbildning för vårdpersonal samt en ökad tonvikt på vårdrelaterade infektioner. Jag stöder fullständigt dessa åtgärder.

- Betänkande: Trakatellis (A6-0231/2009)

Liam Aylward (UEN), *skriftlig*. – (EN) Jag välkomnar det föreslagna initiativet för att förbättra hälso- och sjukvården för människor som lider av sällsynta sjukdomar. På grund av särdragen hos sjukdomar som sällsynta cancersjukdomar, autoimmuna sjukdomar, förgiftnings- och infektionssjukdomar finns det inte tillräcklig sakkunskap och resurser för dem, trots att 36 miljoner EU-medborgare är drabbade.

Ett naturligt sätt för Europeiska unionen att hjälpa sina medborgare är att öka samarbetet mellan specialister och forskningscentrum i EU samt att utbyta information och tjänster. Det är ett direkt sätt att skapa nytta. I det här förslaget uppmanas medlemsstaterna att inrätta nya centrum och utbildningar för att maximera de vetenskapliga resurserna om sällsynta sjukdomar och sammanföra befintliga forskningscentrum och nätverk för sjukdomsinformation. Jag stöder dessa åtgärder och efterlyser mer samarbete mellan medlemsstaterna, så att patienterna och experterna får större rörlighet och kan tjäna medborgarna.

Edite Estrela (PSE), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för betänkandet om förslaget till rådets rekommendation om en EU-satsning avseende sällsynta sjukdomar, eftersom jag anser att det verkligen krävs samlade åtgärder på området sällsynta sjukdomar på EU-nivå och på nationell nivå. Även om förekomsten för varje sällsynt sjukdom är väldigt låg så berörs miljontals människor i hela EU eftersom det handlar om tusentals olika sjukdomar.

Jag anser att det är mycket viktigt att stödja fristående organisationer, att ge tillgång till information om sällsynta sjukdomar, att inrätta expertcentrum i de olika medlemsstaterna, att införa särskilda utbildningar på de befintliga centrumen samt mobilisering av experter och yrkesmän. Tillräckliga resurser måste ges för att kunna garantera omedelbara åtgärder inom området sällsynta sjukdomar.

Glyn Ford (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jag kommer att rösta för Trakatellisbetänkandet. Jag är medveten om att det finns många sällsynta sjukdomar som forskningen har övergett eftersom de medicinska instituten ägnar sig åt ett slags behovsprövad prioritering. De nonchalerar de plågor som de som lider av sällsynta sjukdomar har, eftersom de vinster som dessa sjukdomar kan ge inte är lika stora som de potentiella vinsterna av vanliga sjukdomar.

Detta gäller särskilt sällsynta ärftliga genetiska sjukdomar. Jag anser att vi bör främja forskning på de här områdena genom att svara för en del av forskningskostnaderna. Jag ska också meddela att jag har ett egenintresse av detta, eftersom en av dessa sjukdomar finns i min familj.

Elisabeth Jeggle (PPE-DE), *skriftlig*. – (DE) Den uttryckliga uppmaningen i ändringsförslag 15 om att sällsynta sjukdomar ska utrotas genom genetisk rådgivning av patienter med dessa anlag och att friska

embryon för implantation ska väljas ut med hjälp av genetiska tester står inte bara i strid med nuvarande lagstiftning i Tyskland. Med tanke särskilt på Tysklands historia skulle det av ren princip vara oacceptabelt att kräva eller rekommendera utrotningen och avlägsnandet av funktionshindrade personer, även om de ännu inte har blivit födda.

Det är oroväckande att dessa förslag och formuleringar avslöjar en total brist på respekt för värdet i varje människoliv, oavsett om vi talar om sjuka eller friska människor. Det tillägg som lagts fram ersätter kravet på terapeutisk behandling av sällsynta sjukdomar med målet att förhindra att sjuka människor föds.

Detta är inte förenligt med andan och ordalydelsen i europeiska och internationella förklaringar om de mänskliga rättigheterna. Det faktiska målet i en övertygande EU-politik borde vara att hjälpa människor som drabbats eller som riskerar att drabbas av sjukdomar, inte deras tidiga avlägsnande på grundval av kvalitetskriterier.

Betänkandet och enskilda ändringsförslag, särskilt ändringsförslag 15, överensstämmer inte med mina kristna värderingar. Därför röstade jag emot betänkandet.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag stöder många av punkterna i den här resolutionen. Jag kunde dock inte stödja betänkandet som helhet eftersom man har tagit med frågor som enligt min mening och i själva verket faller under subsidiaritetsprincipen – det vill säga hör till medlemsstaternas befogenheter – och således inte är frågor som Europaparlamentet ska anta ståndpunkter om. Frågan om eugeniska förfaranden är en sådan fråga, som genom att ändringsförslag 15 antogs inkluderades i den här resolutionen. Jag stödde inte ändringsförslag 15. Det här är en fråga som faller under subsidiaritetsprincipen och inte ska avgöras av Europeiska unionen, som inte lagstiftar och inte ska lagstifta om eugeniska förfaranden. Så jag kunde inte stödja betänkandet som sådant.

- Betänkande: Audy (A6-0168/2009)

Richard James Ashworth (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De brittiska konservativa ledamöterna kunde inte tillstyrka ansvarsfrihet för avsnitt III, Europeiska kommissionen, i EU:s budget för 2007. Vi insisterar på att parlamentets budget ska ge de europeiska skattebetalarna valuta för pengarna och stöder därför föredragandens betänkande. Vi stöder särskilt föredragandens kritik mot att kommissionen inte lyckades se till att Bulgarien och Rumänien införde tillräckliga finansiella kontroller. Vi måste dock påpeka att Europeiska revisionsrätten inte på fjorton år i rad har kunnat utfärda någon ren revisionsförklaring för EU:s allmänna räkenskaper. Europeiska kommissionen har det slutliga ansvaret för redovisningen och därför kommer vi, i linje med vår traditionella inställning, att fortsätta att rösta emot beviljande av ansvarsfrihet tills vi ser att det görs verkliga framsteg på vägen mot en ren revisionsförklaring från Europeiska revisionsrätten.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade, liksom resten av den rumänska gruppen i PPE-DE-gruppen, emot Jean-Pierre Audys betänkande om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2007, eftersom ändringsförslag 13 inte beaktades. Revisionsrättens rapport för 2007 täcker bara projekt under 2000–2006 eftersom 2007 huvudsakligen var en förberedande fas för genomförandet av programmen 2007–2013. Därför kan effekterna av de nya regler som fastställts för programperioden 2007–2013, vilka är enklare och striktare än de som gällde fram till 2006, ännu inte utvärderas.

Jag vill betona att det finns anledning att underlätta förfarandena för genomförandet av strukturfonderna, särskilt förvaltnings- och kontrollsystemen. Systemens komplexitet är till viss grad orsaken till regelbrotten från medlemsstaternas sida. Jag vill också betona behovet av de förenklingsåtgärder som kommissionen föreslagit i sin översyn av förordningarna för strukturfonderna 2007–2013 som svar på den nuvarande finanskrisen. Sådana förenklade förfaranden är av avgörande betydelse för att minska de administrativa bördorna på nationell, regional och lokal nivå. Det är viktigt att se till att sådana förenklade förfaranden bidrar till att minska antalet fel i framtiden.

Jeanine Hennis-Plasschaert, Jules Maaten, Toine Manders och Jan Mulder (ALDE), skriftlig. – (NL) Det nederländska folkpartiet för frihet och demokrati (VVD) har röstat emot att bevilja Europeiska kommissionen ansvarsfrihet. VVD anser att kommissionen har gjort för få framsteg när det gäller att främja införandet av en nationell förklaring i medlemsstaterna. Hittills har endast fyra länder gjort det, ett av dem är Nederländerna. Dessutom anser VVD att EU-medlemsstaterna fortfarande gör för många misstag vad avser tilldelning av EU-medel, vilket syns i de kontroller som revisionsrätten genomfört. Revisionsrätten utfärdade ett revisionsuttalande med avvikande mening, bland annat när det gäller landsbygds-, sammanhållnings- och

strukturpolitik. VVD anser att kontrollsystemen inom dessa områden måste förbättras. Utvecklingen under de senaste fem åren har varit för svag.

Rumiana Jeleva (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Herr talman! Jag röstade för kommissionens ansvarsfrihet i samband med genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2007.

Samtidigt måste jag nämna att jag röstade emot delar i detta betänkande som var riktade till att införa sammanställandet av kvartalsrapporter om förvaltningen av medel från strukturfonderna och Sammanhållningsfonden, särskilt i Bulgariens och Rumäniens fall. Jag röstade emot detta eftersom det är min bestämda uppfattning att i fall där vi behöver mer kontroll är det en bra idé att genomföra det samtidigt och i samma grad för alla medlemsstater, i stället för i bara ett eller två av dem. Jag instämmer även i Europaparlamentets och föredragandens oro över att medel till Bulgarien som har blivit frysta eller återkallats av Europeiska kommissionen uppgår till nästan 1 miljard euro.

Som det påpekas i betänkandet infördes i princip dessa återkallanden och frysta EU-medel på grund av bland annat oriktigheter i anbudsförfarandena och utgifternas stödberättigande, avyttring av kapitalvaror och bristande administrativ kapacitet. Jag vill avsluta med att nämna att jag delar er oro om att bulgariska medborgare kommer att fråntas instrumenten för att främja en europeisk solidaritet och att de utan egen förskyllan kommer att få betala för sin regerings misstag.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för ansvarsfrihet för Europeiska kommissionen för 2007, men jag hade några reservationer.

För fem år sedan lovade ordförande Barroso att vi skulle vara fria från graverande omständigheter vad budgetkontroll och formella revisionsförklaringar beträffar när hans mandatperiod var över. Trots att en del framsteg har gjorts finns det fortfarande brister i den här processen.

Hittills har 22 länder skickat in årliga sammanfattningar och därmed uppfyllt de grundläggande minimikraven i budgetförordningen, men alla är inte tillfredsställande. Det är bara åtta länder som håller måttet och lämnar en mer formell analys eller revisionsförklaring, och tråkigt nog är inte Irland ett av dem. Vi måste se till att det görs betydligt större framsteg när vi kommer till frågan om ansvarsfrihet för 2008 års budget.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Rumänska demokratisk-liberala partiet (PD-L), som är en del av PPE-DE-gruppen, röstade emot betänkandet om ansvarsfrihet för genomförandet av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2007, som hänvisar till Rumäniens och Bulgariens hantering av EU-medel.

I betänkandet om ansvarsfrihet, som hänvisar till oriktigheter med tillgång till finansiering inom Phareprogrammet före 2007, behålls bestämmelsen om utarbetandet av en särskild rapport om läget avseende förvaltningen och kontrollen av alla EU-medel i Rumänien och om vilka åtgärder som vidtagits vad gäller korruptionsbekämpningen. Följaktligen röstade PD-L-gruppen i Europaparlamentet emot betänkandet.

Denna särskilda rapport kan inte motiveras i den mån det redan finns en samarbets- och kontrollmekanism tillgänglig, som antogs av Europeiska rådet i december 2006. Att utarbeta ytterligare en rapport försvagar trovärdigheten för samarbets- och kontrollmekanismen som redan trätt i kraft. Till och med Europeiska kommissionens reaktion, via dess talesman Mark Gray, bekräftar meningslösheten i en sådan åtgärd så länge det redan finns tillgängligt beprövade mekanismer för att upptäcka eventuella oriktigheter i förvaltningen av EU-medel.

- Betänkande: Søndergaard (A6-0153/2009)

Philip Claeys (NI), skriftlig. – (NL) Jag röstade emot beviljandet av ansvarsfrihet, eftersom ingen kan ta Regionkommittén i dess nuvarande form på allvar, bland annat på grund av den oklara definitionen av begreppet region. Regionkommittén är en oerhört heterogen enhet där, förutom EU-länderna, även tätorter företräds. Det är också väldigt underligt att regionerna på senare tid har organiserat sig i politiska grupper trots att de saknar demokratiskt mandat från väljarna att göra det.

- Betänkande: Fjellner (A6-0176/2009)

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De brittiska konservativa är emot Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Jag ifrågasätter att EU kan tilldela och reglera grundläggande rättigheter. Jag är också särskilt emot stadgan om de grundläggande rättigheterna eftersom EU har antagit den trots att ingen av de bärare som skulle ha funnits för genomförandet av stadgan – EU:s konstitution och Lissabonfördraget – har ratificerats.

Att inrätta ett organ med uppgift att granska stadgan om de grundläggande rättigheterna var ett kolossalt slöseri med skattebetalarnas pengar och en uppvisning i fåfänga. Detsamma kan man faktiskt säga om många av EU:s organ, som utför samma arbete som redan görs på nationell nivå och skamlöst främjar EU:s federalistiska agenda. Många i min valkrets betraktar de enorma summor som slösas bort på detta och andra organ som ett slag i ansiktet, särskilt i tider av ekonomisk kris när de avstår allt mer av sina pengar i skatter för att finansiera EU:s utsvävningar.

Philip Claeys (NI), *skriftlig*. – (NL) Jag röstade emot beviljandet av ansvarsfrihet med tanke på att Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter är en överflödigt institution, som dessutom är fientligt inställd till yttrandefriheten.

- Resolutionsförslag (B6-0191/2009)

Edite Estrela (PSE), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för förslaget till resolution om bekämpande av avskogning och skogsdegradering för att motverka klimatförändringen och minskningen av den biologiska mångfalden, eftersom jag anser att avskogning ger upphov till näst intill oåterkalleliga skador på miljön, exempelvis en varaktigt störning av de hydrologiska förhållandena, ökenspridning, klimatförändring och minskning av den biologiska mångfalden.

Det krävs en större samordning mellan arbetet för att bevara skogarna och politiken för hållbar förvaltning och annan EU-intern och EU-extern politik. Därför behöver vi en utvärdering av EU-politikens betydelse för skogarna, exempelvis inom områdena energi (särskilt biobränslen), jordbruk och handel.

Jag anser även att ekonomiskt stöd måste tilldelas utvecklingsländerna för att stoppa den tropiska avskogningen. En minskning av avskogningen kommer att spela en viktig roll, inte bara för att begränsa klimatförändringen, utan också för en anpassning till den.

- Betänkande: Savary (A6-0199/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), *skriftlig*. – (IT) Jag röstade för.

Att hantera transporter på grundval av medborgarnas behov och krav är en av de grundläggande punkterna att diskutera inom EU-politiken. Genom Civitasprogrammet (inlett 2002), som syftar till att främja storskaliga distributioner med transporter i städerna, och vitboken "Den gemensamma transportpolitiken fram till 2010: Vägval inför framtiden" (inledd 2001), med förslag om att skapa ett bättre system för stadstransporter, har kommissionen redan föreslagit en genuin handlingsplan för att optimera kvaliteten på EU:s transporter. Den har tänkt ut ett system för att gradvis separera den ökade efterfrågan på rörlighet på grund av ekonomisk tillväxt, för att mer eller mindre kunna begränsa miljöföroreningarna på ett effektivt sätt, samtidigt som man skyddar de europeiska produktionssystemen. Kommissionen, som har erkänt situationen, åtar sig därför att garantera ett transportnätverk för alla EU-medborgare, som är både effektivt och mycket säkert.

Det finns fyra punkter som vi behöver inrikta oss på: 1) att skydda passagerarnas rättigheter och skyldigheter, 2) att öka trafiksäkerheten, 3) att öka säkerheten, 4) att begränsa vägtransporterna för att förhindra trafikstockningar med landtransporter.

Luís Queiró (PPE-DE), *skriftlig*. – (PT) Den nuvarande snabba tillväxten i städerna, i kombination med koncentrationen av EU:s befolkning till tätbefolkade stadskärnor, är fakta som man i detta betänkande försöker analysera i syfte att bidra till den enorma arbetsinsats som krävs inom detta område.

Med tanke på respekten för subsidiaritets- och proportionalitetsprincipen läggs det i detta betänkande fram förslag som jag anser är viktiga.

Det viktigaste med den av Europaparlamentet antagna ståndpunkten är uppmärksamheten som den skapar om åtgärdernas spridning, som på grund av det kan sakna sammanhållning, inte bara som lagsamling utan särskilt när det gäller deras införande.

Jag håller med om behovet av en sammanhängande strategi, som inkluderar att främja en optimering av de olika transportsätten i tätbefolkade stadskärnor genom att förbättra planeringen av stadstransporterna. Dessutom stöder jag fortsatt forskning och innovation på detta specifika område, och att kommissionen samarbetar med medlemsstaterna och bidrar där det finns behov med utbyte av erfarenheter och bästa praxis som kan tillämpas i de olika medlemsstaterna. Slutligen vill jag understryka den europeiska industrins betydelse för utvecklingen av tekniker för hantering, säkerhet och energieffektivitet i stadstransporterna i europeiska städer.

- Betänkande: Jensen (A6-0227/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Tack herr talman! Jag röstade för Anne E. Jensens betänkande, som ger en omfattande politisk ram och slår fast åtgärder för en samordnad utbyggnad av intelligenta transportsystem på EU-nivå.

Trafikstockningar, ökade koldioxidutsläpp och vägolyckor med dödsfall anges som de största utmaningarna som europeiska transporter måste klara av och jag anser att intelligenta transportsystem är ett nyckelinstrument för att göra trafiksystemet mer energieffektivt, säkrare, tryggare och mer miljövänligt och att det på detta sätt bidrar till utvecklingen av en hållbar rörlighet för medborgarna och ekonomin.

Jag håller med om att intelligenta transportsystem kan förbättra levnadsvillkoren för EU-medborgare och även kan bidra till att förbättra trafiksäkerheten, minska skadliga utsläpp och miljöföroreningar. Det är min bestämda uppfattning att intelligenta transportsystem kommer att göra transporterna effektivare och därmed minska trafiken.

Även om flera tillämpningar har utvecklats eller införts för olika transportslag (järnväg, sjöfart och luftfart), finns ingen liknande sammanhängande ram för vägtransporter inom EU.

10. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 14.55 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

11. Klimatpaketet och paketet om sjötransport(undertecknande av rättsakter)

Talmannen. – Herr vice premiärminister och företrädare för Europeiska unionens ordförandeskap, herr Nečas, herr kommissionsledamot Rehn, ärade föredragande och utskottsordförande, mina damer och herrar!

I dag har vi nöjet att gemensamt underteckna två viktiga paket, klimat- och energipaketet samt paketet för en integrerad havspolitik för Europeiska unionen. Detta är höjdpunkten i det konsekventa arbete som vi har utfört tillsammans med rådet och kommissionen. Genom att anta dessa två lagstiftningsprojekt visar Europeiska unionen att vi kan agera beslutsamt i syfte att gemensamt övervinna utmaningarna i de centrala sektorerna av hållbar utveckling, miljöskydd och sjösäkerhet. Detta offentliga undertecknande kommer att betona vikten av gemenskapslagstiftningen för EU:s medborgare.

I klimat- och energipaketet har Europaparlamentet och rådet lagt grunden för att Europeiska unionen ska kunna uppnå sina klimatmål fram till år 2020 och fortsätta ha en ledande roll i kampen mot klimatförändringarna. Klimatpaketet innehåller även viktiga rättsliga ramar som till exempel kan bidra till att förbättra systemet för handel med utsläppsrättigheter eller medlemsstaternas insatser för att minska utsläppen av växthusgaser och även för att främja förnybar energi eller tekniker för lagring av koldioxid. Föredragandena Avril Doyle och Satu Hassi är här, eller så antog jag. Jag kan i alla fall se fru Hassi.

Detta paket kommer att ge Europeiska unionen den nödvändiga trovärdigheten inför den internationella klimatkonferensen som ska äga rum i Köpenhamn i december samt under förhandlingarna om ett omfattande och bindande avtal.

När det gäller sjötransporter kom Europaparlamentet och rådet överens om åtta ärenden under förlikningen. Det är resultatet av ett intensivt arbete som varat i över tre år.

Detta resultat är också bevis på den starka press som Europaparlamentet utövat för att förbättra sjösäkerheten och se till att sjökatastrofer, som till exempel olyckorna med *Erika* 1999 och *Prestige* 2002, inte inträffar i framtiden.

I dag ser vi att många av förslagen från det tillfälliga utskottet för sjösäkerhet som tillsattes av Europaparlamentet har blivit lag. Tack vare dessa specifikationer har inspektion och kontroll av fartyg, övervakningen av sjöfarten och försäkringar för fartygsägare förbättrats, obligatorisk försäkring har införts och utredningskrav och skadeståndsansvar vid olyckor har stärkts.

Det gläder mig att föredraganden Avril Doyle nu har anslutit sig till oss.

Avslutningsvis vill jag tacka det tjeckiska ordförandeskapet, kommissionen, ledamöterna från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, utskottet för industrifrågor, forskning och energi samt utskottet för transport och turism och, framför allt, dess ordförande och föredragande, som alla har arbetat intensivt med dessa viktiga rättsakter. Jag vill särskilt tacka er, ärade ledamöter, för att ni deltog vid undertecknandet i dag av dessa viktiga lagstiftningsprojekt. Det gläder mig särskilt att de två gruppordförandena har hedrat oss med sin närvaro här klockan tolv i dag. Tack för det.

Jag vill nu lämna över ordet till rådets ordförande.

Petr Nečas, rådets ordförande. – (CS) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill tacka för inbjudan till det här sammanträdet i Europaparlamentet med anledning av det högtidliga undertecknandet av klimat- och energipaketet och paketet om sjötransport, två viktiga åtgärder som EU-medlemsstaterna har gått med på med kommissionens, parlamentets och andra partners hjälp. Jag vill börja med att på Europeiska rådets vägnar säga några ord om klimat- och energipaketet.

Paketet visar att EU spelar en ledande roll i den globala kampen mot klimatförändringen och samtidigt respekterar varje medlemsstats faktiska möjligheter och ekonomiska villkor. Klimat- och energipaketet har ett viktigt symbolvärde eftersom det visar att företrädarna för en halv miljard medborgare, 500 miljoner människor, har lyckats komma överens om några mycket tydliga insatser, strategier och mål i den här viktiga och känsliga agendan, trots dagens svåra ekonomiska förhållanden. Det har också ett värde som ett föredöme för våra partner i världen. Jag vill ta tillfället i akt och särskilt tacka de fyra föredragandena för att ha utarbetat, förhandlat fram och formulerat denna samling tydliga åtgärder. Jag vill även tacka hela parlamentet för ett aktivt och positivt arbete, kommissionen för sitt stöd och sin beredning under hela godkännandeprocessen och det franska ordförandeskapet för sitt stora engagemang. Paketet utgör en möjlighet för oss, som européer, att förhandla fram globala överenskommelser om klimatförändringsstrategin som ska slutas i december i år vid konferensen i Köpenhamn. EU har länge haft en ledande roll på klimatskyddsområdet och denna roll bör inte kastas bort utan snarare omvandlas till någonting annat.

Jag vill nu säga några ord om det tredje sjösäkerhetspaketet, som utgör ett ytterligare och lika viktigt resultat av samarbetet mellan rådet och Europaparlamentet. Den europeiska allmänheten blev mycket oroad när oljetankern *Erika* gick mitt itu utanför Bretagnes kust 1999 med 20 000 ton olja ombord och orsakade stor miljöförstöring, och när tankern *Prestige* tre år senare läckte ut 120 ton olja utanför Galiciens kust i Spanien. Vi kommer alla ihåg de tragiska mediebilderna av de drabbade kustområdena där tusentals frivilliga som hjälpte till att sanera området maktlöst såg på när fåglar och andra djur och växter dog i den svarta oljan. Det var uppenbart att vi var tvungna att göra vårt yttersta för att förhindra att liknande naturkatastrofer av den här omfattningen upprepas. Det var uppenbart att vi måste agera tillsammans. Det var uppenbart att EU måste skicka en signal om att oförsäkrade fartyg i mycket dåligt skick som inte följer grundläggande säkerhetsbestämmelser inte var välkomna vid Europas kuster. I november 2005 svarade kommissionen med att lägga fram åtta ambitiösa lagstiftningsförslag, det så kallade tredje sjösäkerhetspaketet. Paketet kommer att medföra konkreta resultat för Europa. Sjöolyckor kommer i större utsträckning att kunna förhindras, det kommer att bli tätare kontroller och en tydlig ansvarsfördelning som är inriktad på fartygsoperatörer. Utöver de betydande effekterna på miljön – en tillgång som tillhör oss alla – kommer resultatet av denna gemenskapslagstiftning inte helt oväntat att uppskattas av såväl medborgare som företag i kuststaterna, men även av exportinriktade stater i inlandet, som mitt eget land, vars produktion till stor del transporteras från Europa till sjöss. Inlandsstaterna har ett viktigt gemensamt intresse av att se till att oljetankers som *Erika* eller *Prestige* inte längre seglar längs Europas kuster och att sjötransporten sker effektivt, säkert och miljövänligt.

Jag vill avsluta med att tacka Europaparlamentets föredragande, det franska ordförandeskapet och kommissionen för deras hårda arbete med paketet om sjötransport. Utan deras insatser och engagemang skulle vi aldrig ha fått ett sådant lyckat resultat, med tydliga fördelar för den europeiska allmänheten, företagen och miljön.

Talmannen. – Tack herr minister. Jag vill nu be er, kommissionsledamot Olli Rehn och föredragandena att komma fram till bordet där jag och minister Petr Nečas ska underteckna rättsakterna i er närvaro.

(Rättsakterna undertecknades.)

12. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

13. Slutsatser från G20-mötet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är uttalanden av rådet och kommissionen om slutsatserna från G20-mötet.

Petr Nečas, rådets ordförande. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Den 2 april 2009 träffades G20-ländernas stats- och regeringschefer i London för att diskutera hur man ska gå vidare med arbetet för att få den globala ekonomin att återhämta sig och för att förhindra att sådana omfattande kriser uppstår i framtiden. Vid mötet lovade stats- och regeringscheferna att göra allt som krävs för att åter bygga upp förtroendet, den ekonomiska tillväxten och sysselsättningen, ändra det finansiella systemet för att återställa kreditflödena, skärpa regelverket på finansmarknaderna, återskapa förtroendet på marknaden och finansiera och reformera våra internationella finansinstitut för att ge dem effektiva verktyg att klara av krisen och förhindra framtida kriser. Samtidigt åtog sig stats- och regeringscheferna att främja global handel och investeringar och att förhindra protektionism för att stimulera konjunkturen. De åtog sig även att förbereda ekonomin för en öppen, miljövänlig och hållbar tillväxt och återhämtning.

EU spelade en mycket viktig roll genom sina förslag och synpunkter. EU och de europeiska medlemmarna i G20 var på många områden, om inte de flesta, dem eller några av dem som främst drev på arbetet i beredningsgrupperna. De påverkade i stor utsträckning den breda överenskommelsen och de överenskomna förslagens slutgiltiga form. Så var fallet med regleringen och tillsynen av finansmarknaderna, öppenheten i det finansiella systemet och förkastandet av protektionismen. Så var fallet med påtryckningarna för att fullfölja utvecklingsrundan från Doha och strategin för ekonomisk återhämtning, bland annat när det gäller att betona behovet av att rensa ut i finanssektorn genom att ta bort värdelösa tillgångar och skapa en grund för en hållbar global ekonomi i framtiden. Sist men inte minst åtog sig EU-länderna att göra ett finansiellt tillskott till Internationella valutafonden (IMF), vilket inte bara påverkade andra länders vilja att göra liknande åtaganden, utan framför allt spelade en viktig om inte avgörande roll i beslutet att stabilisera ekonomier som inte klarade av att göra det på egen hand. Detta ska inte bara genomföras med tillfälliga lösningar och bilateralt bistånd, utan även genom att systematiskt använda de internationella institutioner som är avsedda för detta ändamål. På så sätt stärker vi institutionerna finansiellt och återuppbygger även deras respekt och auktoritet.

Jag vill därför ta ett steg tillbaka och titta på vad G20-mötet i London kan betyda för världsekonomin och framför allt för EU.

Jag börjar med en tillbakablick till år 1933. I juni 1933 träffades företrädare för 66 länder i London för att försöka upprätta en gemensam plan för att återställa världsekonomin mitt i en svår ekonomisk kris. Den monetära och ekonomiska konferensen i London, vars mål var att blåsa nytt liv i världshandeln, stabilisera priserna och återupprätta guldmyntfoten som grunden för det monetära systemet, anordnades av Nationernas förbund och ägde rum i en liknande global ekonomisk situation som den vi ser i dag. Inom en månad slutade konferensen dock i ett misslyckande med förlorat förtroende, ytterligare ekonomisk nedgång och en rad valutadevalveringar, varigenom länderna försökte stärka sina egna ekonomier på bekostnad av andras. De europeiska länderna vände sig inåt och den amerikanska ekonomin började bedriva en isoleringspolitik som skulle fortgå i många år. När recessionen ledde till en djup depression ökade arbetslösheten och de sociala spänningarna och de politiska konsekvenserna av detta ledde till andra världskriget. Under veckorna före toppmötet i London 2009 var det svårt att inte tänka på parallellerna med toppmötet i London 1933. Som tur är tycks världen ha dragit lärdom av sina erfarenheter, åtminstone i nuläget.

Efter många månader av frustrerade förhoppningar och förväntningar, ett lågt förtroende på marknaderna och en allt djupare recession var det nästan en politisk nödvändighet att G20-mötet skulle bli en framgång. Det var en mardrömslik uppgift med tanke på de olika gruppernas och ländernas vitt skilda förväntningar och med tanke på att vissa av dessa förväntningar inte var helt realistiska. Det är för tidigt att säga om G20-mötet blev en framgång. De veckor som har gått sedan toppmötet ger dock skäl till försiktig optimism om att det faktiskt var en vändpunkt i den globala recessionen och att det också kan bli en avgörande historisk händelse i det globala ekonomiska samarbetet. Det kanske till och med klarar tidens prövning och tillskrivs samma historiska betydelse som Bretton Woods-konferensen 1944 då man fastställde formerna för det globala ekonomiska samarbetet under ett kvarts sekel och som fortfarande påverkar det efter hela 60 år.

Den historiska betydelsen av de idéer som presenterades vid G20-mötet kommer dock först att stå klar när alla åtaganden vid toppmötet har uppfyllts, om de nu någonsin uppfylls. Trots denna nödvändiga försiktighet finns det fyra skäl till varför G20-mötet i London kan betraktas som en lyckad start på en ekonomisk återhämtning och på en ny och hållbarare form av global ekonomi och ekonomiskt beslutsfattande.

Det första skälet är att G20 faktiskt fick förtroendet för ekonomin och marknaden att öka. Hittills har det inte varit någon dramatisk ökning men det kommer naturligtvis att ta tid att återskapa förtroendet helt och hållet. G20-deltagarnas agerande var den viktigaste faktorn för att öka förtroendet. De stod inför en djup global kris men stod eniga och nådde en bred överenskommelse.

I denna osäkra tid var det också viktigt att G20-deltagarna bekräftade vissa grundläggande ekonomiska paradigmer: Kärnan i vår globala återhämtningsplan måste vara arbetstillfällen, behov och intressen hos människor som inte är rädda för att arbeta, och det gäller i hela världen, inte bara i de rika länderna utan även i de fattiga länderna. Kärnan i vår globala återhämtningsplan måste vara behov och intressen inte bara hos de människor som lever i dag utan även framtida generationer. Återhämtningen får inte ske på bekostnad av våra barn och barnbarn. Den enda pålitliga grunden för en hållbar globalisering och ett ökat välbefinnande är en öppen världsekonomi som bygger på marknadens principer, effektiv reglering och starka globala institutioner.

För det andra skickade man från G20-mötet en mycket tydlig signal – den tydligaste på 60 år – om att världen var på väg tillbaka till ett multilateralt ekonomiskt beslutsfattande i frågor som är av global betydelse. I slutsatserna från toppmötet bekräftade stats- och regeringscheferna på nytt sin övertygelse om att välbefinnande är odelbart och att länderna måste dela på den ekonomiska tillväxten om den ska bli hållbar. Om det är någon lärdom som ska dras av den rådande globala krisen så är det att vi alla har samma öde i ekonomiska termer. Vi sitter alla i samma båt, såväl stora som små länder, öppna som slutna länder. Sammanflätningen av våra ekonomier har inneburit enorma fördelar, särskilt de senaste 10–15 åren. Vi har haft en lång period utan större konflikter och av aldrig tidigare skådade ekonomiskt välbefinnande. Vi har haft den snabbaste globala ekonomiska tillväxten i mänsklighetens historia samt möjligheter för hundratals miljoner människor att ta sig ur extrem fattigdom. Det har inneburit större marknader för våra producenter, låg inflation och låg arbetslöshet. Vi får inte ge upp dessa fördelar till något pris. Det är därför helt nödvändigt att samordna vår politik, både i goda tider och i dåliga tider, och G20-mötet bekräftade detta.

För det tredje kom stats- och regeringscheferna överens om frågor där enighet tycktes nästan helt otänkbar för bara ett år sedan eller till och med för nio månader sedan. De åtaganden som gjordes i London var resultatet av tre månaders intensiva arbetsdiskussioner och betecknade ett verkligt genombrott. Om de uppfylls och genomförs kommer de definitivt att utgöra goda förutsättningar för att kunna förhindra att liknande destruktiva kriser uppstår igen under de kommande årtiondena.

För det fjärde innebar toppmötet att det skapades nya former för globalt ekonomiskt samarbete med en ny maktfördelning. De största och senaste tillväxtekonomiernas roll i den globala ekonomin fick ett fullvärdigt erkännande. Företrädare för de utvecklade länderna och de snabbt utvecklande ekonomierna insåg också gemensamt att stabiliteten och välbefinnandet i de fattiga länderna och de mest utsatta socialgrupperna överallt i världen ligger i allas intresse. Detta betecknar en strategiskt betydelsefull förändring. Det betyder att Europa kommer att behöva kämpa med en ny vision och med avancerad politik för att behålla sin ställning i det globala ekonomiska beslutsfattandet. EU:s stora ekonomi och historiska arv kommer i sig inte att räcka för att bevara Europas viktiga strategiska roll i det globala ekonomiska beslutsfattandet i framtiden.

Ur ett EU-perspektiv var resultatet av toppmötet i London dock en tveklös framgång. Deltagarna vid toppmötet ställde sig bakom alla de prioriteringar som EU-medlemsstaternas ledare kommit överens om i Europeiska rådets slutsatser av den 19–20 mars 2009. Vid G20-mötet i London avvisade man protektionism, åtog sig att bedriva en ansvarsfull och hållbar ekonomisk politik, stödde multilateralism och ställde sig bakom alla de prioriteringar om regleringen av finanssektorn som EU-medlemsstaterna gemensamt har konstaterat vara viktiga. Som redan har sagts var EU-medlemmarna dem eller några av dem som främst drev förhandlingarna framåt i en rad frågor. Det finns dock ett antal frågor som inte löstes vid G20-mötet.

För det första finns det, trots de enorma framstegen de senaste månaderna, fortfarande ett antal olösta frågor om regleringen och tillsynen av finansmarknaderna som man fortfarande arbetar med. På EU-nivå finns det naturligtvis en tydlig färd- och tidsplan för de kommande två månaderna och en rollfördelning mellan kommissionen, Europeiska centralbanken, Europaparlamentets utskott för ekonomi och monetära frågor, Ekofinrådet och Europeiska rådet i juni. Programmet omfattar bland annat den omedelbara uppgiften att vidta kraftfulla åtgärder för att upprätta redovisningsstandarder som skulle göra det möjligt för de europeiska bankerna att verka på konkurrenskraftiga villkor som är jämförbara med dem som gäller för amerikanska banker.

För det andra bekräftade G20-ländernas ledare i London sitt tidigare åtagande från mötet i Washington att inte skapa några nya hinder för världshandeln. Vid G20-mötet bekräftade deltagarna också åtagandet att fullborda utvecklingsagendan från Doha ”med ett ambitiöst och balanserat resultat”. Detta åtagande hade

dock redan antagits vid G20-mötet i november förra året då stats- och regeringscheferna till och med lovade att man skulle nå en överenskommelse om utvecklingsagendan från Doha före utgången av 2008. Det återstår därför att se hur allvarligt åtagandet är den här gången. G20-ledarna i London förklarade dock på nytt att de från och med nu personligen skulle ägna sig åt utvecklingsagendan från Doha. De garanterade också att Doha kommer att uppmärksammas politiskt vid alla kommande internationella sammanträden som är relevanta i det hänseendet. Det måste vara en av EU:s högsta prioriteringar att trycka på för att fullborda dessa överenskommelser.

För det tredje åtog sig G20-deltagarna att skjuta till 1,1 biljoner US-dollar till Internationella valutafonden och multilaterala utvecklingsbanker för att bidra till att återställa kreditflödena, den ekonomiska tillväxten och sysselsättningen i världsekonomin. Allt som återstår är att klargöra och komma överens om detaljerna i detta åtagande. Åtagandet omfattar åtgärder på kort sikt, på medellång sikt och på lång sikt. De kortsiktiga åtgärderna omfattar bland annat de 75 miljarder euro som EU-länderna har lovat IMF för att återställa betalningsbalansen för länder i akut behov av sådant stöd. Detaljerna i åtagandet måste fortfarande fastställas och finansministrarna i våra länder måste arbeta med formen och mekanismerna i åtagandet.

Åtagandena på medellång och lång sikt för att stärka de multilaterala institutionerna omfattar bland annat ett åtagande att ge IMF ett exemplöst stort multilateralt lån på 500 miljarder US-dollar. Utöver detta mynnade London-toppmötet ut i ett åtagande om att G20-länderna ska stödja en ny emission av särskilda dragningsrätter, med andra ord en emission i IMF:s egen valuta som kan användas av fondens medlemsstater för ömsesidiga betalningar. Åtagandet är på 250 miljarder US-dollar i särskilda dragningsrätter. I likhet med multilaterala krediter består särskilda dragningsrätter av relativt komplicerade tekniska mekanismer, bland annat godkännanden från officiella IMF-organ, förhandlingar med deltagande länder och de nationella parlamentens ratificering av överenskommelser. Allt detta kan ta flera år och det är därför nödvändigt att ha bestämda men realistiska förväntningar.

Ovannämnda åtaganden omfattar även en överenskommelse om att G20-länderna ska göra allt i sin makt för att se till att reformerna av IMF:s beslutsfattande från april 2008 genomförs snarast. Dessa är i nuläget försenade på grund av en långsam ratificering i de nationella parlamenten. G20-länderna bad även IMF att påskynda nästa reform av medlemsandelar och rösträttigheter så att den är färdig i januari 2011. EU-länderna måste ägna tillräcklig uppmärksamhet åt denna kommande reform, eftersom den kan leda till att många EU-medlemsstater, såväl stora som små, går miste om möjligheten att låta sina nationella företrädare delta direkt och indirekt i IMF:s beslutsfattande och förlora den direkta tillgången till information. Det kommer även att bli en reform för att stärka IMF:s roll i det globala ekonomiska beslutsfattandet. Många EU-medlemsstater har hittills inte varit särskilt intresserade av frågan men under de kommande månaderna måste de vara djupt koncentrerade på den.

För det fjärde finns det fortfarande ett område där det krävs allvarlig och noggrann diskussion och en lösning. Det handlar om globala orättvisor och frågan om hela det globala valutasystemet i framtiden. Dessa frågor hade avsiktligt utelämnats från dagordningen vid London-toppmötet och det står därför kvar på listan över områden som måste behandlas i framtiden. Här är det värt att nämna att det var just oförmågan att komma överens om en global valutaordning som stälpte London-toppmötet 1933. Frågan har inte blivit enklare i dag än den var då. EU måste ägna vederbörlig uppmärksamhet åt frågan, eftersom det fortfarande är viktigt att hitta en lösning för att kunna åstadkomma en ekonomisk återhämtning och för att förhindra förödande globala kriser.

Avslutningsvis vill jag tacka Storbritannien, G20:s ordförandeland, för att det anordnat toppmötet och framför allt för att det anordnat hela diskussions- och förhandlingsprocessen under arbetet veckorna och månaderna före toppmötet. Arrangörerna gjorde ett utmärkt arbete och de förtjänar en applåd eftersom de verkligen bidrog till framstegen och till den breda slutliga enigheten.

Det finns hopp om att G20-mötet i London kommer att bli början på en ny och framgångsrik era av globalt ekonomiskt samarbete. Jag är övertygad om att det finns en hygglig chans att det blir så. Slutsatserna från G20-mötet är en utmärkt utgångspunkt för att så snabbt som möjligt få slut på den globala ekonomiska krisen. Det har också öppnat sig en möjlighet att ändra den framtida sammanflätade globala ekonomins form för att vara bättre förberedd på en långsiktig hållbar produktion och ett samordnat ekonomiskt beslutsfattande. Många olösta frågor återstår och det finns många åtaganden som måste uppfyllas. De kommande månaderna och åren får utvisa i vilken mån London-toppmötet förtjänar en plats i historieböckerna. I vilket fall som helst innebar G20-mötet en förskjutning av strategiska positioner i den globala ekonomin. Det är viktigt att EU går in i den nya eran med en tydlig och realistisk vision och med en

politik som gör att EU i framtiden kan behålla samma strategiska roll som tidigare och som dess 500 miljoner medborgare förtjänar.

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Herr talman! Jag är väl medveten om att vi inte kan gå emot rådet, men vårt arbete har ändå blivit kraftigt försenat.

Vi har en agenda full av viktiga diskussioner. Fem minuter hade avsatts för rådet och så talar dess företrädare i 20 minuter. Jag tycker att det tyder på en bristande respekt för Europaparlamentets ledamöter.

Talmannen. – Ni känner till arbetsordningen lika väl som jag, fru Berès. Jag kan använda ordförandeklubban för alla ledamöterna men jag kan bara be kommissionen och rådet att vara koncisa, vilket ni också har varit.

Herr kommissionsledamot! Jag ber er. Ni har ingen tidsgräns men tänk på att jag har ett paper framför mig där det står att fem minuter vore lämpligt.

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! G20-mötet i London gav betydelsefulla resultat. De sänder ut ett tydligt budskap om global enighet om att vi ska arbeta tillsammans för att ta världsekonomin ur dagens kris och komma tillbaka till ekonomisk tillväxt och nya arbetstillfällen.

G20-gruppen inriktade sig på tre breda handlingslinjer, och jag är här i dag som ersättare för min kollega Joaquín Almunia, som går vidare med dessa handlingslinjer vid ett stort IMF-möte i Washington i dag och därför inte kan delta i detta sammanträde.

Låt mig ge er kommissionens kortfattade bedömning av resultatet och av de åtgärder som sedermera har vidtagits inom ramen för dessa tre breda handlingslinjer.

För det första kom ledarna självfallet överens om att göra vad som krävs för att återställa tillväxten, och för dagen är den allra högst prioriterade frågan att återställa kanalerna för kreditflödena. I det avseendet måste man hantera de nedskrivna, giftiga tillgångarna, och på så sätt stödja de principer som finansministrarna i G20-gruppen antog i mars och som helt ligger i linje med Europeiska unionens synsätt.

Man kom också överens om att genomföra de utannonserade ekonomiska stimulansåtgärderna utan dröjsmål, och EU:s samordnade skattestimulanser på över 3 procent – kanske närmare 4 procent – av BNP är väsentliga för Europa och ger ett viktigt bidrag till G20-gruppens kortsiktiga makroekonomiska svar på krisen.

Resultatet av G20-gruppens möte bör leda till en god balans mellan en expansiv finanspolitik på kort sikt, som naturligtvis behövs, och en finanspolitisk hållbarhet på lång sikt, som förutsätter att stimulansåtgärderna tas bort i god ordning när tiden är inne. Också här bidrog den europeiska samsynen om behovet av att värna om finanspolitisk hållbarhet på medellång sikt till att en balanserad linje antogs i London.

Handelsprotektionism är ett potentiellt hot i alla globala lågkonjunkturer. Därför var det viktigt att G20-gruppen bekräftade sitt åtagande att hålla handeln och investeringarna öppna och motverka protektionism av alla slag.

Den andra handelslinjen är en ambitiös plan för att omforma det globala finansiella regelverket, och man kom överens om att bestämmelserna i framtiden måste gälla alla banker, överallt, alltid. G20-gruppen tog ett stort steg mot den globala samordning av bestämmelserna som EU länge har efterlyst.

Vi lyckades få igenom följande mål: höjda krav på bankkapital och likviditetsbuffertar samt åtgärder för att begränsa uppkomsten av hävstångseffekter, reglering av hedgefonder och privata kapitalpools, en överenskommelse om bättre reglering av och tillsyn över marknaderna för kreditderivat, ambitiösare reglering av kreditvärderingsinstitut, införande av globala tillsynskollegier för alla stora transnationella banker och stöd för organets för finansiell stabilitet nya principer om löner och bonusar till finansinstitutens ledningar. Det beslutades också att kraftfulla åtgärder ska vidtas mot icke-samarbetsvilliga skatteparadis. I framtiden ska det alltså inte finnas någonstans för skattesmitare att gömma sig i världen. Vi välkomnar särskilt hänvisningen till stopp för banksekretessen.

Vi välkomnar också att många länder den senaste tiden har meddelat att de har för avsikt att närma sig OECD:s normer för informationsutbyte för skatteändamål. När det gäller regleringen av finansmarknaderna gjordes det överlag större framsteg nu än under hela förra decenniet.

För det tredje kom man överens om att reformera de internationella finansiella institutionerna för att se till att den globala ekonomin har starka institutioner och att tillväxt- och utvecklingsländerna blir representerade. Man beslutade att ge IMF betydligt större resurser, och det är EU och dess medlemsstater som har lett processen och visat vägen i det avseendet. En del länder har följt EU och Japan i spåren och utlovat resurser till IMF, men det behövs fler utfästelser, i synnerhet från Förenta staterna och Kina.

Nu är det viktigt att de beslut som G20-gruppen fattade genomförs snabbt. Vi måste också tänka på att bygga upp en mer balanserad världsekonomi och undvika att upprepa våra misstag. En grundläggande korrigerande av den globala tillväxtmodellen – jag tänker på USA:s enorma budgetunderskott och Kinas stora handelsöverskott – kan behöva göras för att den globala ekonomin ska återgå till hållbar tillväxt.

Ledarna kom överens om att träffas igen före årets slut, förmodligen i september. Det kommer att krävas en effektiv samordning för att EU ska kunna fortsätta att styra G20-processen, vilket bör vara vårt ständiga mål.

Avslutningsvis fordras det både effektiva och samordnade finanspolitiska stimulanser och reformer av både regleringen av finansmarknaderna och de internationella institutionerna för att komma till rätta med dagens kris.

Låt oss komma ihåg att den här krisen uppstod till följd av excesser och girighet på finansmarknaderna, särskilt på Wall Street. För EU handlar det om att återgå till de grundläggande värdena i den europeiska modellen, och då måste vi kombinera entreprenörsinitiativ, respekt för produktivt arbete och en strävan efter solidaritet. Med andra ord är vår gemensamma utmaning nu att rädda den europeiska sociala marknadsekonomi från den finansiella kapitalismens systemfel.

Joseph Daul, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr Nečas, herr Rehn, mina damer och herrar! Vi har för första gången någonsin drabbats av en världsomfattande recession. Denna recession kräver samordnade åtgärder på internationell nivå. Det är enda sättet att ta oss ur den.

Överenskommelsen vid G20-mötet kommer att hjälpa oss att hitta rätt väg till tillväxt och sysselsättning. I London beslutade världsledarna att tilldela tre gånger så mycket pengar till IMF och bevilja utvecklingsbankerna extra kredit. De förnyade också sitt stöd för fri internationell handel. Programmet som syftar till att återställa krediterna, tillväxten och sysselsättningen bör ge oss den tid som vi behöver för att stabilisera marknaderna och framför allt för att återskapa förtroendet för den globala ekonomin.

Vi måste dock vara vaksamma och inte låta oss lockas av enkla lösningar. Vi måste definitivt sluta vara protektionistiska. Om vi stänger våra gränser för handel och utbyte kommer vi bara att upprepa de misstag som våra föregångare gjorde under krisen 1929.

I dag, mer än någonsin tidigare, behöver vi mer handel, inte mindre. Om vi kan skapa en verklig transatlantisk ekonomi utan gränser med vår främsta handelspartner, Förenta staterna, skulle bara det innebära en tillväxt på 3,5 procent. Det är det vi bör arbeta med.

Vi måste stimulera tillväxten, inte bara för att skydda befintliga arbetstillfällen, utan även, och framför allt, för att skapa nya. Mina kolleger till vänster kräver ökade sociala utgifter och ökad social trygghet. De vill skydda arbetstillfällen genom att stänga våra ekonomier. En öppen ekonomi som låter varje person ge uttryck för sin talang är en innovativ och hållbar ekonomi. Det vi behöver är en social marknadsekonomi.

Vi måste dra lärdom av våra misstag de senaste månaderna och ett av de största problemen i finanssektorn var bristen på reglering och tillsyn. Faktum är att vi inte kommer att kunna återvinna medborgarnas förtroende för ekonomin förrän vi har återvunnit förtroendet för våra finansiella system.

För att göra det måste vi låta regleringen och tillsynen omfatta alla finansinstitut och alla instrument, även hedgefonder. Vi måste bekämpa skatteparadisen, slopa banksekretessen och öka tillsynen av kreditvärderingsinstitutet.

I en global ekonomi där marknaderna aldrig sover är öppenhet vårt enda försvar. Investeringarna måste veta att samma normer gäller i hela världen.

Slutligen har vi också ett ansvar gentemot utvecklingsländerna. Krisen får inte förstöra allt det arbete vi lagt ned på den här frågan under åren. Därför måste vi fortsätta utöva påtryckningar så att Världshandelsorganisationen snabbt anpassar sig till utvecklingen och till de nya reglerna.

De fattigaste länderna i världen behöver hjälp att bli verkliga aktörer i den globala ekonomin. På så sätt kommer den globala ekonomin att kunna växa med 150 miljarder US-dollar per år. Utvecklingsländerna kommer att få det mesta av dessa pengar.

Därför stöder vi G20-ländernas åtagande att satsa ytterligare 850 miljarder US-dollar på att främja tillväxten på tillväxtmarknaderna och i utvecklingsländerna.

Vi kommer bara att kunna ta oss ur den ekonomiska och finansiella krisen genom förändring. Vi måste förändra de internationella styrelseformerna och ändra vår toleranta inställning till dem som inte följer reglerna.

Poul Nyrup Rasmussen, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Den grundläggande frågan är förstas vad vi ska göra nu. Vad ska EU komma med när G20-gruppen möts igen i september?

Jag har IMF:s allra senaste prognos här. Tyvärr måste jag berätta för kommissionsledamot Rehn att den visar att till och med om man tar med allt vi har gjort kommer den ekonomiska tillväxten i euroområdet att minska med 4,2 procent i år. Bara i Tyskland blir minskningen 5,6 procent. Vi har överfört detta till våra makroekonomiska kalkyler, och jag kan berätta för er, kära kolleger, att detta betyder att vi kommer att ha 27 miljoner arbetslösa i Europeiska unionen våren 2010. Det betyder i grund och botten att arbetslösheten kommer att ha ökat med 10 miljoner förlorade jobb i Europeiska unionen på två år.

Nu måste vi agera snabbt, på ett samordnat och effektivt sätt, precis som Olli Rehn sa. Slutsatsen från G20-mötet i London var att om det behöver göras mer så ska vi göra det. Jag kan inte annat än upprepa siffran 27 miljoner arbetslösa människor. Behövs det fler argument för att göra mer?

Jag föreslår att vi gör fyra saker inför G20-gruppens möte i september: för det första att vi gör ett nytt, samordnat försök att minska hotet om massarbetslöshet, för det andra att vi genomför de Larosièregruppens två förslag – att tillsätta ett tillsynsråd och att ge de så kallade CSR-organisationerna utökade befogenheter, för det tredje att vi inför effektiva regleringar av finansmarknaderna som omfattar hedgefonder och privatkapital och för det fjärde att vi förbereder oss för att EU ska bidra till att främja en ny global överenskommelse, också för de utvecklingsländer som har drabbats hårdast av denna ekonomiska kris.

Herr kommissionsledamot! Var snäll och säg inte en gång till att ni har infört finanspolitiska stimulanser på 4 procent, inklusive automatiska stabilisatorer. Nästa gång blir det 5 procent, när arbetslösheten ökar till 27 miljoner. Låt oss vara rättvisa och låt oss skapa arbetstillfällen. Vi kan göra det tillsammans.

Margarita Starkevičiūtė, för ALDE-gruppen. – (LT) Jag vill också välkomna den överenskommelse som nåddes i London. Samtidigt vill jag dock understryka att det behövs global styrning av den globala ekonomin. EU kan åta sig ledarrollen av två skäl. EU har visat att man har kunnat bygga upp sina ekonomier på kort tid, både efter kriget och efter Sovjetunionens fall. Vi har stor erfarenhet av att hantera sådana komplicerade processer.

De måste bygga på strukturreformer. Vi måste ge plats åt nya initiativ. Om vi koncentrerar oss på tekniska detaljer, till exempel skärpt reglering, som uppenbarligen behövs, kommer vi att förlora initiativet och handlingsutrymmet. Det krävs strukturförändringar för att åstadkomma rörlighet och nya arbetstillfällen. Vilka strukturförändringar kan EU erbjuda världen?

Framför allt måste vi modernisera styrelseformerna, modernisera EU:s finansmarknader, förlita oss på EU:s gemensamma marknad och inte isolera oss i våra små nationella hörn. Om vi kan arbeta tillsammans på EU:s gemensamma marknad kommer vi att bli en bra förebild. Vi kommer att kunna visa världen att vi inte behöver vara protektionistiska utan att det är just öppenhet, samarbete, rörlighet för kapital och makroekonomiska balanser, baserat på gemensamma överenskommelser, som kommer att bidra till att upprätthålla stabiliteten och blåsa nytt liv i ekonomin. Europas erfarenhet på området är ovärderlig.

Jag tycker alltid att det är svårt att förstå varför vi inte gör det här. Kanske ägnar vi för mycket uppmärksamhet åt hedgefonderna och för lite åt människors liv.

Roberts Zīle, för UEN-gruppen. – (LV) Tack, herr talman! I vårt förslag till resolution om G20-mötet skriver vi för det första att olika EU-länder har mottagit stöd från Internationella valutafonden för att lösa problemen med betalningsbalansen och för det andra att olika länder i euroområdet, tack vare euron, har kunnat undvika trycket på valutan i den här situationen. Tyvärr kan EU:s nya medlemsstater inte minska denna valutarisk eftersom de inte kan ansluta sig till euroområdet. Samtidigt har ekonomin överhettats i flera nya EU-länder som en direkt följd av att många europeiska banker skjutit till mycket stora belopp när de kämpar för att

bygga upp en marknad i dessa stater. Nu är det låntagarna som får bära hela valutarisken. Jag vädjar därför till er att fundera över om detta inte innebär att framför allt EU:s nya medlemsstater, som har anslutit sig till växelkursmekanismen och har en fast växelkurs som gör det möjligt att betala tillbaka stora delar av dessa lån till europeiska banker, också skulle hjälpas av ett snabbare införande av euron. Det här är särskilt viktigt eftersom solidariteten är oerhört viktig i svåra tider. I verkligheten sitter vi alla i samma båt – särskilt nu när till och med de länder som redan har infört euron i ärlighetens namn inte kan uppfylla Maastricht-kriterierna med budgetunderskott på över 10 procent. Eftersom vi sitter i samma båt bör vi tänka på samma sätt! Tack.

Caroline Lucas, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! G20-mötet blev ett i hög grad försummat tillfälle att ta itu med både miljökrisen och finanskrisen på samma gång – med andra ord, för att introducera det vi kallar en grön "New Deal". Detta möte skulle ha blivit ett tillfälle för exempelvis massiva investeringar i förnybar energi och energieffektivitet, inte bara för att vi är tvungna att brådska ta itu med klimatförändringens utmaningar utan också för att investeringar i grön teknik är ett av de bästa sätten att få människor i sysselsättning.

Grön energi är exempelvis ett område där mycket fler arbetstillfällen skulle kunna skapas än investeringar i vanlig företagsverksamhet. Ändå kommer det paket som G20-länderna enats om i själva verket att låsa in världens länder i en ekonomi med höga koldioxidutsläpp just vid den tidpunkt då vi borde gå över till en mycket annorlunda och koldioxidsnål hållbar ekonomi. Miljarder euro mobiliserades till IMF och Världsbanken, men för att åstadkomma denna livsviktiga övergång till en miljövänlig ekonomi fanns inga betydande summor på bordet, utan bara vaga ambitioner och prat om förhandlingar.

Kommunikéns ord om klimatförändring och koldioxidsnål ekonomi inskränktes till endast två stycken i slutet av kommunikén, utan några egentliga åtaganden. I det ögonblick då det ekonomiska systemet och den globala miljön befinner sig på kollisionskurs är det en tragedi att gå miste om detta avgörande tillfälle att ändra inriktning och ta itu med båda dessa kriser, samt se till att människor kommer i sysselsättning.

Francis Wurtz, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag anser att den bedömning av resultaten från G20-mötet som vi precis har hört – en framgångssaga, en vändpunkt i krisen, en enorm framgång för EU och så vidare – väcker två frågor.

Den första handlar om analysen av den rådande situationen i det globala finanssystemet, som Europa, som vi har sett, är nära sammanflätat med. Vi bör vara tydliga med att G20-ländernas ledare till varje pris vill skicka ett uppmuntrande budskap till marknaden, och till allmänheten för den delen, vilket fick dem att tona ned den rådande situationen.

I verkligheten visar prognoserna att bankernas beräknade, men fortfarande till stor del dolda, förluster ökar från en månad till nästa. Det värsta ligger inte bakom oss, det ligger framför oss. För tre månader sedan talades det om förluster på 2 000 miljarder US-dollar och det var astronomiska siffror redan då. Nu menar IMF att siffran ligger på 4 000 miljarder US-dollar.

Kommissionen har å sin sida precis förklarat att de medel som medlemsstaterna under olika förevändningar har lagt undan för att rädda bankerna uppgår till 3 000 miljarder euro, med andra ord en fjärdedel av deras BNP. Det är priset man får betala när man är dum nog att låta girigheten styra.

Denna bistra verklighet visar hur viktig min andra fråga är. Vilka konkreta framsteg i fråga om reglering har kommit av G20-mötet i London?

När Joseph Stiglitz som, som ni vet, utsågs av FN att leda en oberoende expertkommitté om finanskrisen, fick frågan om han höll med nationalekonomen Simon Johnson om att tillsynsaspekten av G20 i stort sett är obefintlig svarade Stiglitz att han höll med om det.

Bläcket i uttalandet från London hade inte ens hunnit torka när den viktigaste medlemsstaten i G20, Förenta staterna, använde spekulativa medel i tryggt förvar i skatteparadisen för att billigt köpa de giftiga tillgångar som blockerar de amerikanska bankernas balansräkningar. Vi höjer verkligen kapitalismens etiska normer.

I själva verket gjorde G20-länderna ingenting för att stoppa den liberala globaliseringen. Man ignorerade huvudfrågan om omorganiseringen av det internationella monetära systemet. Man främjade IMF utan att fundera över att förändra det. Man undvek att tala om de enorma sociala utmaningarna till följd av krisen. Man föreskrev homeopatiska botemedel där det uppenbarligen behövs omfattande kirurgi.

Jag anser att Europa måste gå mycket längre än G20. Båten sjunker. Hör ni de arga ropen från våra samhällen? De vill inte ha lugnande ord utan kräver kraftfulla, praktiska åtgärder, nu!

Jana Bobošíková (NI). – (CS) Mina damer och herrar! Beslutet vid G20-mötet att strö miljarder dollar över IMF för att bekämpa krisen är enligt min mening kontraproduktivt och skadligt. Det finns tre direkta skäl till det. För det första tvingar åtagandet de kreditgivande länderna att antingen använda sina utländska valutareserverer eller skuldsätta sig.

För det andra innebär åtagandet till och med att stater som har fått bestående skador av IMF:s inkompetenta analyser måste bidra till fonden. Tjeckien, vars medborgare jag företräder här, är ett exempel på detta. Även om IMF:s prognoser för mitt land är helt verklighetsfrämmande bidrar de tjeckiska medborgarna med 1,4 miljarder US-dollar till fonden.

För det tredje kommer IMF att låna ut pengar till stater enligt mycket mjukare regler än hittills och man kommer inte att kräva att staterna utarbetar realistiska åtgärder för att lösa låntagarnas ekonomiska problem för att få lån.

Jag är övertygad om att det här kommer att leda till en förvrängning av den internationella kreditmarknaden på skattebetalarnas bekostnad.

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Toppmötet var en politisk framgång och deltagarna skickade ett tydligt budskap, nämligen att världen sluter leden och att det finns en politisk vilja att gemensamt hitta och tillämpa globala lösningar på kriser och utmaningar. Trots det vill jag klart och tydligt säga att vi inte bör överdriva toppmötets betydelse. Vid toppmöten gör man bara avsiktsförklaringar, man fattar inga beslut, stiftar inga lagar. Toppmöten har ingen rättslig grund.

Det ställs flera krav på EU. Vi måste ha ambitionen att gå i spetsen för att bygga en global finansiell och ekonomisk ordning. Vi kan dock endast gå i spetsen om vi har europeiska regler och kan erbjuda förebilder. Vi är inne på rätt väg med vår modell av en social marknadsekonomi, med insättningsgarantier och med den förordning om kreditvärderingsinstitut som antogs i dag. Det jag saknar i resultatet från toppmötet är dock en tydlig överenskommelse om att undanröja de procykliska effekterna av de befintliga reglerna på europeisk och global nivå, med Basel II som ledord.

Det finns fortfarande mycket kvar att göra: hedgefonder, förvaltarnas löner, bankdirektivet och europeisk tillsyn för att bara nämna några saker. Vi är via kommissionen talesmän för vår kontinent. Trots det är nationalstaterna också representerade. Gemenskapens intressen står sida vid sida med nationella intressen på världssenen. Det kan vara en möjlighet men det kan också vara en svaghet. Det är därför samordning är så viktigt. Om våra företrädare inte alla drar åt samma håll kommer vi att få en svagare ställning på den globala arenan.

Till sist vill jag säga att frågan om vi kommer att lyckas eller inte beror på det juridiska genomförandet av politiska avsiktsförklaringar, genomförandet av dem och den tids- och innehållsmässiga samordningen av det globala genomförandet. Toppmötet visar bara riktningen. Vi ska fortfarande åstadkomma resultatet.

Elisa Ferreira (PSE). – (PT) Herr talman! G20-mötet var viktigt, särskilt eftersom det gav tillfälle till multilateral dialog och fick människor att inse att vi inte kan lösa krisen utan denna multilateralism. Det var dock en utgångspunkt, inte en slutpunkt. EU:s roll i det här måste stärkas och klargöras och EU måste vara pådrivande. Hittills har vi inte sett några tecken på att det kommer att ske.

Vi har en oerhört viktig vägledning, nämligen de Larosièr-rapporten, men kommissionen har varit sen med att genomföra den och sen med att agera. Ta till exempel åtgärderna för att ta itu med hedgefonderna. Under tiden visar realekonomin i Europa fortfarande inga tecken på återhämtning och den avvaktande politik som man har bedrivit innebär att man väntar på sämre siffror och en allt allvarligare situation. Se på de senaste prognoserna från IMF och Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) om 27 miljoner arbetslösa, vilket är ett enormt problem.

Kommissionen är också skyldig parlamentet en förklaring om vad den tänker göra, vad dess initiativ faktiskt innebär och hur det går med politiken för att samordna medlemsstaternas initiativ. Vi har väntat länge nog. Det bör redan finnas en politisk vilja att agera.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! G20 är verkligen rätt väg att gå. Med tiden kommer G8 att ersättas av G20. Då kommer vi att få ett toppmöte mindre. Européerna har misslyckats. EU med sina 27 medlemsstater är verkligen rätt forum att organisera om finansmarknaden.

Hittills har det varit mycket prat om det här men inga tydliga lösningar. Vi har hört en hel del om att rensa ut i skatteparadisen, kontrollera hedgefonderna och få slut på bedrägerierna på finansmarknaden. Om

européerna hade åkt till London med en politisk ståndpunkt, vem skulle då ha kunnat sätta sig upp mot dem? Som min vän Caroline Lucas sa är det fruktansvärt irriterande att man vid London-toppmötet bara ajournerade klimatkrisen och energitrygghetskrisen. Det har inte bara skadat klimatet och energitryggheten utan har även inneburit att man har slösat bort en möjlighet till tusentals nya arbetstillfällen.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Herr talman! Jag kan spinna vidare på samma ämne. Det är tragiskt att det på den här kontinenten inte går att få en majoritet för det som min kollega Caroline Lucas hänvisade till. Om det hade gått skulle vi ha befunnit oss i ett betydligt bättre läge och skulle kunna se framtida generationer i ögonen. Som saker och ting är nu kan vi inte det.

En kritisk synpunkt som jag vill framföra är att en stor del av debatten om finanskrisen och sättet hur den begynnande eller redan inträffade klimatkatastrofen skjuts åt sidan påminner mig om tyska Bundestag efter andra världskriget. Många parlamentsledamöter och många politiker i Bundestag var inte längre intresserade av vad som hade hänt fram till 1945. De fick konfronteras med det långsamt. Utgångspunkten är att man inte kan komma vidare om man inte övervinner det förflutna, granskar sina misstag och blickar framåt. EU och framför allt de politiska aktörerna misslyckades dramatiskt i finanskrisen. De måste dra slutsatser av detta och först ta reda på vad de gjorde för fel.

Jean-Paul Gauzès (PPE-DE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! I den resolution som parlamentet kommer att anta i morgon välkomnar parlamentet de ställningstaganden man gjort i fråga om kreditvärderingsinstitut som syftar till att öka insynen och fördjupa samarbetet mellan de nationella tillsynsmyndigheterna.

I det avseendet har EU i dag visat vägen framåt. I förmiddags antog Ständiga representanternas kommitté en kompromiss mellan medlemsstaterna, kommissionen och parlamentet. Vid tolvtiden i dag antog parlamentet i sin tur kompromissen med en överväldigande majoritet på 569 röster mot 47. Den förordning som föreslagits av kommissionen och ändrats av parlamentet kommer därför att snabbt träda i kraft.

Jag vill betona att den här förordningen lägger grunden för en europeisk tillsyn i enlighet med andan i förslagen i de Larosière-rapporten. Europeiska värdepapperstillsynskommittén (EVTK) kommer att vara en central myndighet för registreringsorgan och kommer inledningsvis att ha en samordnande roll.

Kommissionen har åtagit sig att inom de kommande månaderna lägga fram ett lagstiftningsinitiativ som gör det möjligt att lägga sista handen vid ett helt europeiskt tillsynssystem.

Innan jag slutar vill jag understryka att det uppenbarligen krävs bättre lagstiftning, särskilt för det finansiella systemet, för att kunna återskapa förtroendet, som är det verkliga målet med alla vidtagna åtgärder.

Vi måste dock även beakta våra medborgares farhågor och agera utifrån dem. Vi bör ge dem realistiska hoppfulla budskap. Om vi inte ökar medborgarnas kampvilja kommer vi inte att kunna återskapa konsumenternas förtroende. Utan det kommer vi inte att se någon ekonomisk återhämtning. Vi måste ge medborgarna balanserad och ärlig information och inte uppmuntra defaitism genom att dölja återhämtningsplanens framsteg, framgångar och praktiska konsekvenser, samtidigt som vi beaktar den tid som behövs för att de ska ge effekt.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Herr talman! Nu har Joseph Daul gått, annars hade jag velat säga till honom att det är häpnadsväckande att se hur de konservativa anklagar oss socialdemokrater för att vilja öka de sociala utgifterna när deras huvudargument för att förkasta återhämtningsplanerna är att Europa har de berömda automatiska stabilisatorerna. Vad är dessa om inte arbetslöshetsersättning, som vi högljutt har försvarat?

Jag har framför allt en kritisk synpunkt på G20: De har antagit Barroso-metoden som består av att lägga ihop de planer som redan finns och anta att det utgör en återhämtningsplan. Det är inte någon återhämtningsplan. Hur kan någon, om vi ser på de siffror som OECD presenterade i går, dem som IMF presenterade i dag eller dem som kommissionen presenterar i morgon, tro att vi i Europa kan vara nöjda med det här?

Det krävs en europeisk återhämtning och den enda metod som ni har för att åstadkomma detta, herr kommissionsledamot, är finansiering genom ett europeiskt lån. Det är dags att ni sätter i gång, även om Europaparlamentet inte längre kommer att vara här och stödja er i detta.

Slutligen konstaterar jag att G20 hade en uppgift, efter ett meddelande från Dominique Strauss-Kahn kvällen för mötet. Han skrev att systemet inte kommer att återhämta sig förrän frågan om giftiga tillgångar har lösts. I det avseendet var G20 uppenbarligen ett misslyckande. Allting återstår att göra.

Två punkter: I slutsatserna från G20-mötet beräknas fördelarna med Doharundan uppgå till 150 miljarder US-dollar. Var kommer den siffran ifrån? Hur kan den motiveras? Vi uppmanar er, herr kommissionsledamot, att förklara.

Slutligen i fråga om tillsyn måste EU snarast genomföra de Larosière-gruppens förslag om EU vill välja rätt väg.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). - (ES) Herr talman! G20 har sänt ett värdefullt budskap: Västland är odelbart och enda sättet att åstadkomma en hållbar återhämtning är att göra det gemensamt och öppet.

Det vi måste göra nu är att förverkliga det. Vi måste fortsätta i samma riktning. G20-länderna bekräftade gemensamma prioriteringar och kom överens om att skjuta till resurser till Internationella valutafonden, utvecklingsbankerna och handelsfrämjande åtgärder. Man har reformerat det globala finansiella styrsystemet, genomfört ambitiösa planer för reglering och tillsyn och har gjort framsteg för att bekämpa skatteparadis.

Utän G20 hade situationen varit desperat och sjukdomen i världsekonomin hade kunnat bli kronisk.

Det viktigaste är dock att inse att G20-initiativet inte är en händelse utan en process. EU är det viktigaste, mest integrerade och balanserade ekonomiska området i världen. EU måste därför gå i täten, eftersom det har stor potential och kan berika den globala agendan med insikten om att vi inte bara befinner oss mitt i en cyklisk kris utan faktiskt står inför en kris med mycket djupare rötter som kräver EU:s politiska initiativ.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) En av de åtgärder som Internationella valutafonden föreslog i sitt uttalande var att införandet av euron skulle ge EU:s central- och östeuropeiska länder en möjlighet att snabbare ta sig ur krisen. Förslaget gäller länder som har sedelfonder. I Litauen har litan varit knuten till euron till samma kurs i fyra år, vilket är dubbelt så lång tid som krävs enligt växelkursmekanismen. Vi borde även korta ned den tid som andra länder utanför euroområdet måste vara anslutna till växelkursmekanismen till ett år. Den ekonomiska nedgången i EU och i hela världen kräver nya, snabba och kreativa beslut och kompromisser. Detta gäller särskilt eftersom inget av euroländerna har genomfört alla euroområdets kriterier och krav, Maastricht-kriterierna, under de tio år som euron har funnits.

Bart Staes (Verts/ALE). - (NL) Jag vill ta tillfället i akt och fördöma lite av hyckleriet kring G20-mötet. Toppmötet lanserades som en historisk överenskommelse, som någonting ofattbart, som ett framsteg, till exempel i kampen mot skattebedrägerier och skatteparadis. Det upprättades även en svart, en grå och en vit lista.

EU:s hyckleri ligger i att vi – för att bara ge ett exempel – knappt en och en halv vecka före G20-mötet slöt ett ekonomiskt partnerskapsavtal med de västindiska länderna. Åtta av de fjorton länderna är skatteparadis och ändå undertecknade vi ett frihandelsavtal med dessa länder. Avtalet innebär att vi inför fri handel och avreglerar finansiella tjänster, vilket i sin tur kommer att innebära att giftiga krediter och olagliga pengar fritt kan flöda från dessa skatteparadis in i EU.

Jag vill därför ta tillfället i akt och klaga över hyckleriet med att sätta upp en fin medieshow, G20-mötet, där man påstår sig vilja ta itu med skatteparadisen medan man i praktiken för en politik som är diametralt motsatt det man sagt. Det var det jag ville säga.

Petr Nečas, rådets ordförande. - (CS) Mina damer och herrar! Tack så mycket för diskussionen. Jag vill tydligt förklara att jag håller med Joseph Daul, som konstaterade att det är viktigt att undvika protektionism. Protektionism är som cancer och kan förstöra vår ekonomi helt och hållet, vilket drabbar EU:s medborgare och leder till en förvärrad ekonomisk kris och en lägre levnadsstandard. Jag håller också med Joseph Daul när han kräver en öppen ekonomi med effektiv och förnuftig reglering och naturligtvis starkare globala finansinstitut.

Poul Nyrup Rasmussen och Margarita Starkevičiūtė talade om att ösa pengar över ekonomin. Här måste jag betona att vi inte öser pengar över ekonomin för att stödja finansinstituten. I den mån vi gör det är syftet att främja sysselsättningen och att hjälpa människor att behålla sina arbeten. Vi är alla överens om att det värdigaste sättet för EU:s medborgare att säkerställa sin försörjning är genom eget arbete. Samtidigt får vi inte bara tänka på oss själva utan även på våra barn och barnbarn när vi genomför dessa finansiella stimulansåtgärder för ekonomin. Åtgärderna får med andra ord inte leda till något dramatiskt långsiktigt hot mot stabiliteten i de offentliga finanserna. Våra insatser måste vara inriktade på att skydda sysselsättningen. Därför kommer kommissionen i samarbete med ordförandeskapet att anordna ett toppmöte om sysselsättningen där den högsta prioriteringen kommer att vara åtgärder på sysselsättningsområdet.

Jag vill säga att jag inte håller med Caroline Lucas. Jag håller helt och hållet med om att G20-mötet var en förlorad möjlighet men jag måste uppmana oss alla att visa lite politisk realism. Vår ekonomi är sjuk. Den behöver ett botemedel, den behöver första hjälpen, den behöver långtidsvård och den behöver tid för att tillfriskna. Vi får inte räkna med att vi plötsligt kommer att se positiva resultat de närmaste tre eller fyra månaderna. De problem som drabbar den globala ekonomin – och därför även den europeiska ekonomin – är djupt rotade och långvariga. Behandlingen måste därför också vara långsiktig och det kräver tålamod. Jag är fast övertygad om att G20-mötet ur det perspektivet är ett positivt steg.

Francis Wurtz kritiserade överenskommelserna om finansmarknaderna för att vara ytliga. Jag håller med om att EU i många avseenden måste gå djupare och jag är också fast övertygad om att det sker. Vi får inte bara se på stats- och regeringschefernas åtgärder, utan även finansministrarnas, som väldigt ofta återfinns i bilagor till olika dokument. Jag vill också betona att kommissionen redan har diskuterat ytterligare specifika åtgärder den här veckan. Jag vill dock återigen uppmana till realism. Vi kan inte räkna med att hitta mirakelkurer inom de kommande tre eller fyra månaderna. Världsekonomin har problem och lösningen kommer att vara mycket långsiktig. Det är viktigt att understryka att vi även inom EU måste fortsätta att vidta samordnade åtgärder. Ingen av oss befinner sig i ett vakuum. Det krävs samordnade åtgärder för att lyckas övervinna effekterna av den globala ekonomiska krisen.

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka er för en mycket seriös och konstruktiv debatt. Jag kommer givetvis att redogöra för debatten till kommissionen, ordförande José Manuel Barroso och till min kollega Joaquín Almunia.

Jag har två eller tre kommentarer, för det första när det gäller den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa. I likhet med Poul Nyrup Rasmussen har jag givetvis noga granskat den senaste ekonomiska bedömningen från IMF, som förvisso är en mycket dystert läsning. Samtidigt är det viktigt att påpeka att vi redan har fattat mycket konkreta och betydelsefulla politiska beslut för att stimulera både EU:s ekonomi och världsekonomin. Detta har redan, på det hela taget, bidragit till att hejda den finansiella kollapsen. Men det är förvisso bara ärligt att säga att vi fortfarande har att vänta dåliga nyheter från den reala ekonomin under en tid, särskilt när det gäller den växande arbetslösheten. Därför måste vi vara mycket uppmärksamma och påpassliga. Vi måste ständigt utvärdera hur det går med det ekonomiska återhämtningspaketet, den finanspolitiska stimulansen och de ekonomiska reformerna, och vilka resultat de skapar. Om nödvändigt kommer vi att bli tvungna att vidta fler och bättre åtgärder under de kommande månaderna.

Vi gör vår hemläxa när det gäller finansmarknadsreformen, som svar till flera kolleger. På kommissionens dagordning under nästa vecka finns till exempel ett omfattande lagstiftningspaket om finansmarknaderna, i synnerhet vad avser chefslöner, samt en rekommendation om lönepolitiken inom sektorn för finansiella tjänster. Detta är en mycket viktig del av finansmarknadsreformerna.

Även om, slutligen, reformen av budgetförordningen i EU och i världen globalt definitivt är nödvändig för att korrigera den finansiella kapitalismens systemfel är det samtidigt viktigt att vi inte kastar ut barnet med badvattnet när det gäller marknadsekonomin som sådan. Vi är med andra ord tvungna att bevara den inre marknaden – som har varit motorn i EU:s välfärd – och vi är också tvungna att arbeta för ett nytt världshandelsavtal inom ramen för Världshandelsorganisationen. Som Joseph Daul sa behöver vi mer, inte mindre, handel. Detta är särskilt viktigt för utvecklingsländerna, som har drabbats särskilt hårt på grund av den nuvarande konjunkturedgången och den minskade världshandeln.

Som ersättare för Louis Michel nästa månad är jag också inblandad i detta till följd av mitt ansvarsområde. Utvecklingsländerna är definitivt bland dem som lider mest av denna ekonomiska nedgång. Vi får därför inte tappa fart när det gäller att snabbt nå ett ambitiöst resultat när det gäller utvecklingsrundan från Doha. Under de rådande ekonomiska förhållandena har värdet av att avsluta Doha-rundan ökat väsentligt. Doha-rundan skulle främja världsekonomin och hindra protektionismen från att dyka upp på nytt. Därför bör samtliga G20-länder blicka längre än till de egna inrikespolitiska domänerna och visa ett verkligt åtagande för att utan dröjsmål gå vidare med utvecklingsrundan från Doha. Jag anser att det också är viktigt att, från utvecklingssynpunkt, påpeka att ledarna för G20-länderna även enades om ett handelsfinansieringspaket till ett värde av 250 miljarder US-dollar under två års tid för att stödja globala handelsflöden, till vilket EU kommer att bidra stort.

Talmannen. – Jag vill påpeka att jag har mottagit sex resolutionsförslag⁽¹⁾, som ingetts av de sex största grupperna i parlamentet i slutet av debatten i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

(1) Se protokollet.

Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum fredagen den 24 april 2009.

14. Stöd till Special Olympics-tävlingarna i Europeiska unionen (skriftlig förklaring): se protokollet

15. Situationen i Republiken Moldavien (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett uttalande från rådet och kommissionen om situationen i Republiken Moldavien. Först av allt tror jag att Graham Watson vill göra parlamentet uppmärksamt på att vi har besök av framstående offentliga personer från Moldavien.

Graham Watson (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill göra kollegerna uppmärksamma på att ledarna från de tre oppositionspartier som finns representerade i Moldaviens parlament finns med oss på åhörarläktaren i dag, och de är här för denna debatt: Dorin Chirtoacă (borgmästare i Chisinau och vice ordförande för Moldaviens liberala parti), Vladimir Filat (ordförande för det liberaldemokratiska partiet) och Serafim Urechean (ordförande för alliansen "Vårt Moldavien").

(Applåder)

Petr Nečas, rådets ordförande. – (CS) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Både rådet och parlamentet följer med stor oro händelseutvecklingen i Moldavien i samband med parlamentsvalet den 5 april. En stor politisk kris har uppstått i vår omedelbara närhet som utgör en stor utmaning för EU:s politik gentemot Moldavien och hela regionen. Det här är särskilt oroande, eftersom EU för närvarande håller på att förbereda lanseringen av det östliga partnerskapet. Det ligger i allas intresse att se till att situationen i Moldavien inte undergräver genomförandet av det östliga partnerskapet. Vi måste dra en tydlig skiljelinje mellan president Vladimir Voronins uttalanden och de politiska representanternas agerande å ena sidan och de moldaviska medborgarnas intressen å andra sidan.

Direkt efter det att våldsamma protester utbröt i Chisinau den 7 april skickade EU sin särskilda representant Kalman Mizsei till Moldavien. Sedan dess har Kalman Mizsei försökt att inleda politiska samtal mellan de olika moldaviska partierna. De partier som får en plats i det nya parlamentet måste gå med på en realistisk lösning och respektera demokratiska principer. Under hela krisen har den särskilda representanten haft nära kontakt med ordförandeskapet och med EU:s höge representant Javier Solana.

Som ni kanske vet besökte den tjeckiske premiärministern Mirek Topolánek också Chisinau i går. Han uppmanade eftertryckligen de moldaviska myndigheterna och oppositionen att inleda en politisk dialog. Han träffade president Vladimir Voronin, premiärminister Zinaida Greceanii och företrädare för oppositionen. Ordförandeskapets huvudbudskap överensstämde helt och hållet med Kalman Mizseis långsiktiga insatser. De medborgerliga rättigheterna måste stärkas i det moldaviska samhället. Regeringen måste skapa förutsättningar för det civila samhället att fungera och den måste garantera yttrandefriheten och andra grundläggande mänskliga rättigheter. Dessutom är det viktigt att den moldaviska oppositionen får tillträde till de stora medierna för att kunna framföra sina åsikter och delta i politiska debatter på lika villkor. Å andra sidan måste företrädarna för oppositionen samarbeta konstruktivt med det styrande partiet och respektera valresultatet. Rådets ordförande, premiärminister Mirek Topolánek, betonade för alla representanterna hur viktigt det är att alltid ha ett europeiskt perspektiv i åtanke. Moldavien får inte avvika från vägen mot demokrati. Deltagandet i det östliga partnerskapsprojektet bör hjälpa Moldavien på vägen.

Jag vill påminna er om att det officiella valresultatet, som kungjordes den 8 april, var en seger för det moldaviska kommunistpartiet, som fick nästan 50 procent av rösterna. De resterande rösterna var uppdelade mellan de tre oppositionspartierna. Utifrån detta skulle kommunisterna få 60 av de 101 platserna i det nya parlamentet. De internationella valobservatörernas preliminära bedömning var att valet var giltigt, även om man hänvisade till flera problem som inträffade under valkampanjen.

Oppositionen och ett antal icke-statliga organisationer förklarade dock att valet hade kantats av fusk. Förra veckan räknade den centrala valmyndigheten om rösterna och konstaterade att det styrande kommunistpartiet faktiskt hade vunnit 60 av de 101 platserna i parlamentet, vilket därmed bekräftade resultatet av den första rösträkningen. Oppositionen menade att det största problemet inte låg i rösträkningen utan i röstlängderna som de påstår innehåller flera hundratusen avlidna personer eller personer som inte finns. Oppositionen kontrollerar röstlängderna för att hitta bevis för påståendet. Enligt en talesman för valmyndigheten upptäcktes

inga tecken på fusk vid omräkningen. Oppositionen pekade också på att regeringspartiet utnyttjat stora administrativa resurser under valkampanjen. De internationella valobservatörerna kritiserade de moldaviska myndigheterna för detta. EU hade varnat myndigheterna för det här problemet flera gånger före valet. Man hänvisade framför allt till bristen på pressfrihet och till repressiva myndigheters förföljelse av oppositionen.

Efter protesterna ökade trycket kraftigt på de oberoende medierna. Journalister greps och förföljdes. En del utländska journalister utvisades eller hindrades från att resa in i landet. Det finns ytterligare ett allvarligt skäl till oro. Under krisen begick de moldaviska myndigheterna allvarliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Nästan 250 människor rapporteras ha gripits efter de våldsamma protesterna den 7 april. Många av dem, främst ungdomar, misshandlades av polisen, utsattes för omänsklig behandling och tortyr, nekades rättslig hjälp och fick inte informera sina familjer. Tre unga demonstranter dog.

Vi gjorde det mycket klart för de moldaviska myndigheterna att sådana kränkningar av de mänskliga rättigheterna och pressfriheten är oacceptabla i EU. De våldsamheter som ägde rum i Chisinau rättfärdigar inte de statliga myndigheternas grymma åtgärder. Moldavien har antagit europeiska normer och värden genom åtgärder som handlingsplanen EU–Moldavien. EU har uppmanat de moldaviska myndigheterna att omedelbart följa principerna om mänskliga rättigheter och grundläggande friheter.

Den 15 april tog Moldaviens president Vladimir Voronin ett steg i rätt riktning när han beviljade amnesti för alla personer som greps under protesterna, med undantag för dem som sedan tidigare fanns med i belastningsregistret. Han krävde även en öppen och ordentlig utredning av händelserna. Utredningen måste bedrivas i samarbete med berörda europeiska och internationella institutioner. EU, Europarådet, OSSE och FN övervakar också de mänskliga rättigheterna på plats. Det är viktigt att samordna verksamheten. Internationella representanter måste delta i utredningen i Moldavien om den ska anses tillförlitlig och rättvis. De skarpa konflikterna och det misstroende som har präglat det moldaviska samhället de senaste veckorna kan endast överbryggas genom en öppen process.

Det är viktigt att hitta en politisk lösning på krisen. Moldavien har allvarliga ekonomiska problem till följd av den globala finanskrisen. Fortsatt politisk turbulens skulle göra det omöjligt för landet att ta itu med dessa ekonomiska problem. Det finns ett trängande behov av en fungerande regering. Det kommer också att behövas extern hjälp, bland annat från IMF. I det här läget är det mycket viktigt att söka en framtid bortom de omedelbara konsekvenserna av den rådande krisen och fundera över vilken politik vi bör bedriva gentemot Moldavien. Krisen har tydligt visat att det behövs konsekventa och ambitiösa åtgärder för att stärka de demokratiska normerna och institutionerna i Moldavien. Det kommer att krävas ett ökat stöd från EU. Detta måste inriktas på institutionsbyggande genom att reformera polis och rättssystem och garantera pressfrihet och mångfald. Överenskommelsen mellan de moldaviska politiska partierna om att övervinna den rådande krisen bör omfatta ett åtagande om genomgripande reformer på nämnda områden.

Jag vill avsluta med att betona att Moldavien i många år har varit ett av de mest framstående länderna i Östeuropa när det gäller landets beslutsamhet att upprätthålla demokratiska normer och vilja att närma sig EU. Det ligger i vårt intresse att hjälpa Moldavien att övervinna den rådande krisen och fortsätta i denna riktning. Det östliga partnerskapet kommer att innebära en ny och ambitiös ram för att främja EU:s stöd till politiska och ekonomiska reformer i Moldavien och andra länder i regionen. Det ligger i allas intresse att se till att demokratin stärks i Moldavien och att Moldavien fortsätter att närma sig EU.

ORDFÖRANDESKAP: ROTHE

Vice talman

Olli Rehn, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Fru talman! Med hänvisning till Graham Watsons meddelande vill jag först och främst varmt välkomna våra gäster från Moldavien.

Situationen i Republiken Moldavien är definitivt oroande. Vi följer utvecklingen på nära håll och söker vägar för att främja dialog och förlikning mellan landets olika politiska krafter.

När det gäller genomförandet av det senaste valet välkomnade min kollega Benita Ferrero-Waldner den preliminära bedömningen från den OSSE-ledda internationella valobservatörsdelegationen. Delegationen kom fram till att valet hade ägt rum i en pluralistisk miljö, att ett tydligt politiskt alternativ hade erbjudits väljarna och att ett antal internationella standarder för demokratiska val hade uppfyllts.

Betydande brister kunde emellertid fastställas, vilket har vållat allvarlig oro. Dessa brister påtalade kommissionen emellertid redan långt före valet. Det handlar om olämplig administrativ inblandning, otillräcklig respekt för yttrandefriheten och alla partiers tillträde till medierna, samt en övergripande brist

på förtroende för den demokratiska valprocessen från allmänhetens sida. Dessa brister måste åtgärdas som ett brådskande ärende, och i synnerhet efter händelserna den 7 april.

Desto mer oroande är rapporterna om de grova människorättsbrott som ägt rum i kölvattnet av demonstrationerna efter valdagen. Efter det kaos som följde på demonstrationerna den 7 april fördömde kommissionen kraftfullt den omåttliga maktutövningen, och uppmanade alla inblandade att upphöra med den provocerande retoriken och våldet.

Vi fortsätter att observera denna fråga mycket noga. Respekten för de mänskliga rättigheterna förblir en nyckelförutsättning för att våra förbindelser med Moldavien ska kunna utvecklas ytterligare. Det är avgörande att påståendena om säkerhetsstyrkornas allvarliga brott mot de mänskliga rättigheterna utreds grundligt och snabbt. I de fall där påståendena kan styrkas måste myndigheterna agera för att se till att de som är skyldiga till dessa brott verkligen ställs inför rätta.

President Vladimir Voronins löfte om att besöka Europarådets kommissarie för mänskliga rättigheter, Thomas Hammarberg, och om ett samarbete med EU:s särskilde representant i dessa frågor, är välkommet. Likaledes är det moldaviska intresset i ett eventuellt undersökningssupdrag från EU positivt.

Även om dessa uppdrag inte kan ersätta statens ansvar att utreda och beivra brott mot de mänskliga rättigheterna bör de bidra till att sprida ljus över det senaste valet och dess efterdyningar. De bör också i någon mån bidra till att underlätta politisk dialog för att återupprätta allmänhetens förtroende.

Dagens situation i Moldavien är mycket bräcklig. Landet har konsekvent uttryckt en önskan om att fördjupa förbindelserna med EU. Den nuvarande krisen är en prövning av Moldaviens beslut i detta avseende.

Vi välkomnar att Rumänien har avstått från att vidta motåtgärder till följd av att man återinfört viseringskrav för rumänska medborgare och förklarat Rumäniens ambassadör för *persona non grata*. Vi bör uppmuntra alla parter att gå vidare med stor försiktighet och att hela tiden betänka det övergripande målet om att stabilisera landet.

Den nuvarande situationen är mycket oroande, men vi får inte förlora oss i det allmänna perspektivet. Nyckeln till framtida stabilitet och välstånd för Moldavien är fördjupade förbindelser med EU. Strax före inledningen av det östliga partnerskapet bör vi visa att vi verkligen är redo att hjälpa Moldavien med att övervinna de nuvarande svårigheterna, i synnerhet genom att lösa upp spända förhållanden, främja dialog och stärka förbindelserna med oss.

Moldavien är vårt grannland. Vi har arbetat nära och haft ett förtroendefullt förhållande med de moldaviska invånarna under de senaste 15 åren. Vi är fullständigt medvetna om Moldaviens europeiska strävanden. Det är avgörande att vi fortsätter att engagera oss för det moldaviska folket i dag, och att vi tillsammans strävar efter att övervinna inte bara de utmaningar som har uppkommit under valperioden, utan också de som har dykt upp till följd av den globala finansiella och ekonomiska nedgången. Med andra ord bryr vi oss om Moldavien och dess invånare.

Marian-Jean Marinescu, för PPE-DE-gruppen. – (RO) Republiken Moldavien har internationella skyldigheter och åtaganden som innebär att landet har åtagit sig ett ansvar att respektera demokratin, rättssäkerheten och mänskliga rättigheter. De senaste händelserna har dock visat hur man kraftigt avvikit från alla dessa åtaganden. Godtyckliga gripanden, människorov, försvinnanden, uppenbara kränkningar av de gripnas rättigheter, inhuman och förnedrande behandling, terrorisering av medborgare och vapenhot är beklagansvärda handlingar som äventyrar landets framtid i EU.

Den kampanj som inletts mot representanter för massmedierna och oppositionspartierna, samt gripanden och utvisningar av journalister är allvarliga, bedrövliga handlingar. Jag fördömer trakasserier, de allvarliga kränkningarna av mänskliga rättigheter och de olagliga åtgärder som vidtagits av Republiken Moldaviens regering.

EU:s planerade stöd under 2007–2010 för att främja den demokratiska utvecklingen och en god samhällsstyrning i Moldavien uppgår till över 50 miljoner euro. Jag hoppas att pengarna inte har använts för att utbilda polisen i hur man använder våld mot befolkningen. Jag vill be kommissionen att lägga fram en rapport för Europaparlamentet om hur alla EU-medlen har använts i Republiken Moldavien.

Rumänien bedriver och kommer att fortsätta att bedriva en proaktiv politik för att stödja Moldaviens integrering i europeiska strukturer. Skälet till detta är inte bara de historiska banden till medborgarna i Moldavien utan framför allt den fasta övertygelsen om att Moldaviens framtid ligger i Europa, som en modern,

demokratisk stat som bygger på respekt för mänskliga rättigheter och grundläggande friheter. De moldaviska myndigheternas anklagelser mot Rumänien är struntprat. Införandet av visumkrav för rumänska medborgare är också en otillbörlig och oacceptabel åtgärd. Statschefen ändras men medborgarna är desamma.

Jag anser att det ligger i EU:s intresse att Republiken Moldavien följer Europas väg i enlighet med medborgarnas strävan att leva i en stabil och säker demokratisk stat. I det avseendet är det östliga partnerskapet ett effektivt instrument och ett utlopp för de moldaviska medborgarnas strävan mot Europa.

Marianne Mikko, för PSE-gruppen. – (ET) Mina damer och herrar! Jag har alltid varit en stark försvarare av Moldavien men den nuvarande krisen gör mig mycket oroad. Även om Moldavien är ett litet land som är beroende av utländskt stöd kan vi inte se mellan fingrarna när rättsstatsprinciperna överträds.

Förbindelserna mellan EU och Moldavien är fortfarande mycket viktiga för oss. Man ska dock inte hoppas för mycket på att EU består av bläögdna, naiva personer som tror på allt som de moldaviska myndigheterna säger. Europaparlamentets kommande tillfälliga uppdrag i Moldavien är mycket viktigt. Ingen fråga kommer att vara tabu. Vi vill veta hur polisen behandlade demonstranterna efter valet. Det är oerhört viktigt för EU och för folkets direktvalda representanter att iaktta de mänskliga rättigheterna, inte bara i ord utan även i handling. Tyvärr visade Republiken Moldavien vid gårdagens möte mellan utrikesutskottet och den moldaviska delegationen att EU måste vara berett på monologer i Chisinau. Det kan vi inte acceptera, eftersom europeisk integration betyder öppen dialog. Partner diskuterar således allt. Jag tror på det östliga partnerskapet och även på möjligheten till demokrati i Moldavien. Låt oss därför hjälpa Moldavien.

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Den moldaviska staten återuppväcker miserabla minnen från Europas olyckliga förflutna: en kommunistisk regering som förklarar seger på sina egna villkor, motståndare som blir misshandlade och dödade, anklagelser om att grannländer iscensätter oroligheter. Om det finns några verkliga bevis för att den rumänska säkerhetstjänsten har underblåst våld bör detta i så fall granskas av Världssamfundet.

Parlamentets delegation i nästa vecka måste söka belägg för påståendena om att 200 000 extra röstsedlar skulle ha tryckts upp, att 400 000 väljare skulle ha registrerat sig på valdagen med oriktiga id-handlingar, och att en stor mängd väljare i Transnistrien skulle ha berövats rösträtten. Tills dessa påståenden har undersökts och OSSE avgett rapport kommer många människor helt enkelt att tvivla på resultatet, oavsett vad de moldaviska domstolarna kommer fram till. Det kan hända att kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldners instinktiva optimism visar sig vara missriktad.

President Vladimir Voronin bör också fördöma interneringen, misshandeln och det utomrättsliga dödandet av de unga människor som slumpmässigt ringats in efter protesterna. Inga fler hinder för advokater eller icke-statliga organisationer, inga fler undanhållanden av namn och nummer på dem som internerats. Jag vill att kommissionen bekräftar huruvida Moldaviens utvisning av Rumäniens ambassadör och viseringskravet för resenärer bryter mot de avtal EU har med Moldavien. Om så är fallet, vilka åtgärder tänker kommissionen vidta?

President Traian Băsescu tillkännagivande om pass har också ökat spänningarna. Vi måste visa oss mottagliga för bilaterala förbindelser, men inte desto mindre kräva att överenskommelser infrias.

Våra moldaviska besökare har i dag beskrivit ett land där frihet och demokrati i flera avseenden förvägras, där Internet på ett mystiskt sätt krånglar, där TV-kanaler försvinner från etern, där det statliga TV-bolaget hellre sänder magdans än rapporterar om våldet på gatorna.

Även om EU bör ge akt på geopolitiken måste vi förstå Moldaviens politik, att dess folk är angeläget om att få utöva demokrati och valfrihet, att landet till övervägande del handlar med länderna i väst, och att Moldavien är förbundet med EU:s medlemsstater genom sin geografi, historia och kultur. Nästa månad, då våra ledare samlas för toppmötet om det östliga partnerskapet, bör de se till att bygga partnerskapet på demokratins och de mänskliga rättigheternas grundvalar. President Vladimir Voronin och hans kamrater måste förbinda sig till detta. Det måste EU kräva.

Bastiaan Belder (IND/DEM). – (NL) Den internationella rapporteringen av oroligheterna i Moldavien i början av april och konsekvenserna av dessa väcker en lång rad frågor, frågor som EU-institutionerna måste ställa till de moldaviska och rumänska myndigheterna.

Till att börja med Chisinau. Planerar den moldaviska regeringen verkligen att i krissituationer hädanefter öppna eld mot demonstranterna? Jag hänvisar ledamöterna till premiärministerns uttalande i den statliga televisionen. Hur förklarar den moldaviska regeringen de nationella säkerhetsorganens radikala kovändning

i sin attityd mot demonstranter och andra motståndare? Det här var en kovändning från en ofattbar passivitet inför vandalisering, mordbrand och plundring av regeringsbyggnader till brutalt fysiskt våld mot obehäpnade medborgare som lett till tre misstänkta dödsfall.

Hur kan Republiken Moldavien framför allt friskriva sig från ansvar för dessa överträdelser av de mest grundläggande rättigheterna? Fru talman! För att få svar på den sista och avgörande frågan måste vi definitivt beakta det öppna brev med nio rekommendationer som fjorton moldaviska försvarare av det civila samhället i går överlämnade till det tjeckiska ordförandeskapet. Jag hoppas att EU-institutionerna, kommissionsledamot Olli Rehn och det tjeckiska ordförandeskapet noterar brevet. Framstående personer i det moldaviska samhället kräver en förklaring. Vi måste konfrontera de moldaviska myndigheterna.

Dessutom måste Bryssel åtminstone be Bukarest om en förklaring när det gäller förslaget att i massiv skala öppna för att ge moldaviska medborgare med rumänska far- och morföräldrar rumänskt medborgarskap. Det är onekligen rimligt med ett europeiskt samråd om de långtgående konsekvenserna av ett sådant förhastat beslut.

Adrian Severin (PSE). – (EN) Herr talman! Våldet i Moldavien var inte en revolution utan ett uppror, som utspelades i revolutionär anda i ett delat land. Detta våld skulle också kunna ses som framprovocerat för att användas som del i en strategi med målet att ändra gränserna mellan EU och Eurasien.

Därför är detta ett europeiskt problem som vi är tvungna att lösa. Det är inte bara ett internt eller en enskild medlemsstats problem. Lösningen på detta problem bör emellertid inte vara repressalier, utan snarare en ökning av insatser för att leda in Moldavien på en europeisk väg. Inte heller är lösningen att uppmuntra den moldaviska eliten att, som innehavare av utländska pass, lämna landet.

Därför bör vi stärka uppdraget för EU:s sändebud till Moldavien, både vad gäller befogenheter och resurser, samt påskynda förhandlingarna med Moldavien om förenkling av viseringsförfaranden, och fördjupa samarbetet när det gäller att förbättra den allmänna ordningen och respekten för de mänskliga rättigheterna. Vi måste samarbeta med myndigheterna, oppositionen och det civila samhället, men också med Ryssland, som har en betydelsefull närvaro i regionen. Vi bör undvika att dessa händelser tas som en ursäkt för en ensidig lösning av frågan om Transnistrien.

Anna Ibrisagic (PPE-DE). - Fru talman! Det finns både de som anser att vi borde och de som anser att vi inte borde ha en resolution om Moldavien. De som inte vill se denna resolution säger ofta att OSSE har godkänt själva valet. Låt mig då säga att OSSE:s rapport inte var helt okritisk. Tvärtom innehöll den en hel del kritik. Resolutionen handlar emellertid inte bara om valet utan även om det som hände efter valet och det som nu har pågått i Moldavien ett bra tag.

Mänskliga rättigheter måste respekteras. Media måste få frihet. Misshandel av fredligt demonstrerande människor får aldrig accepteras. Att godkänna denna resolution skulle innebära att vi skickar en stark signal till människor i Moldavien att de inte är ensamma, att vi ser vad som händer där och att vi inte accepterar det. Därför uppmanar jag alla att stödja resolutionen.

Victor Boștinaru (PSE). – (RO) Händelserna i Republiken Moldavien hade varit på gång länge. Jagsyftar då på att man 2008 i dialogen mellan EU och Republiken Moldavien tog upp minst tre viktiga frågor: a) fritt tillträde för oppositionen till de offentliga massmedierna, något som Vladimir Voronins regim systematiskt vägrat och institutionaliserat, b) underlåtenheten att följa uppmaningen i Venedigkommissionen om att inte ändra lagstiftningen om parlamentsval, något som regimen i Chisinau och dess allierade blankt vägrade, c) oppositionens deltagande i viktiga beslut om landets politik, särskilt politiken om europeisk integration, något som de också blankt vägrade.

Våra partner i Chisinau har ignorerat eller systematiskt avvisat dessa tre viktiga frågor, vilket faktiskt visar att Moldavien blankt har avvisat EU i frågor som är avgörande för landets framtid. Händelserna på valdagen var ett väntat slut på en händelseutveckling som EU och Europaparlamentet kanske hade viss skuld i.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Fru talman, mina damer och herrar! Vi har tre typer av allvarliga problem med Republiken Moldavien. Utifrån dessa kan vi tänka oss tre tillvägagångssätt. Den första typen handlar om mänskliga rättigheter. Vi har hundratals ungdomar som har häktats, ibland till och med torterats. Nästa typ handlar om pressfrihet. Vi har journalister som har hotats och gripits på öppen gata mitt på ljusa dagen. Den sista typen handlar om hur valet genomfördes. Vi har mängder av specifika uppgifter som tyder på valfusk. Vi måste också vara lika tydliga när vi tar ställning till den sista aspekten. Oppositionspartierna menar att valfusket har påverkat resultatet med 10–15 procent. Republiken Moldaviens medborgare ser

fortfarande mycket hoppfullt på våra beslut och våra åtgärder. Det är deras enda utväg ur denna tragiska situation som nästan saknar motstycke i Europa och som de har varit tvungna att uthärda.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Fru talman! I Chisinau har man numera rätt att tåga, man har rätt att göra vad man blir tillsagd och man har rätt att betala skatt till en elit som inte svarar inför någon. Man har även rätt att emigrera, rätta in sig i ledet och vid behov hata på beställning. Man har inte någon yttrandefrihet eller föreningsfrihet. Man har inte rätt att delta i den offentliga debatten och man har inte ens rätt att bestämma över sin egen identitet. Herr kommissionsledamot! Detta är förutsättningarna för att stabilisera Republiken Moldavien men de utgör inte några skäl till optimism.

När man nu har slagit in på den här vägen är Moldaviens enda öde, i bästa fall, att hamna i samma situation som Vitryssland. Långt före valet lyckades kommunistpartiet skaffa sig och befästa fullkomlig kontroll över alla massmediernas kanaler. Dessa åtgärder har gjort den demokratiska processen innehållslös och tvingat en fjärdedel av landets befolkning att emigrera. Mot bakgrund av detta hade valet inte kunnat äga rum utan tvivel. Myndigheternas tvångsåtgärder har nu blivit ett sätt att kommunicera med befolkningen.

Hädanefter har EU därför inte råd att ha en släpphänt, ambivalent attityd till regimen i Chisinau. Hädanefter kommer vår tystnad eller dessa ambivalenta uttalanden att tolkas som om vi godkänner och deltar i föraktet av grundläggande friheter och det demokratiska rättssystemet, samt i våldshandlingar och förtryck. Sist men inte minst visar krisen i Chisinau att vi måste förbättra våra metoder för att observera och övervaka val och se över den ständige representantens roll där.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Moldavien fortsätter att vara ett av Europas fattigaste länder, med en bräcklig demokrati ledd av president Vladimir Voronin, som är en reaktionär *Homo Sovieticus*, och som fortfarande stolt kallar sig själv kommunist. Tyvärr är han dessutom kluven gentemot EU, till och med när det gäller det östliga partnerskapet.

Han behåller inte desto mindre sin popularitet, i synnerhet på landsbygden och bland den äldre generationen som i denna osäkra ekonomiska tid längtar tillbaka till Sovjetunionens trygghet.

OSSE:s trojka, som omfattade vår egen delegation från Europaparlamentet, har i grunden godkänt hans seger, så vi är tvungna att acceptera detta faktum. Vi bör emellertid protestera kraftfullt mot de repressiva kraftåtgärder som vidtagits mot oppositionens demonstranter som anklagat regeringen för att ha monopoliserat medierna under valkampanjen, använt sig av ett föråldrat och opålitligt väljarregister – däribland många människor som antas vara döda – och berövat rösträtten för en stor diaspora utomlands som inte har haft möjlighet att rösta.

Just nu måste vi koncentrera oss på brotten mot de mänskliga rättigheterna, som till fullo måste utredas av en EU-delegation om Moldavien vill fortsätta ta emot stöd inom ramen för landets europeisk-atlantiska strävanden.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag är ytterst tacksam över dagens debatt, eftersom den visar att ett EU med 27 medlemsstater och 500 miljoner medborgare faktiskt har stort inflytande utanför EU:s gränser. Många medborgare i Moldavien har insett hur viktigt det är att ha en maktfördelning, utveckla en grundläggande demokratisk förståelse och kämpa för det.

I dag är det inte självklart att människor kan försvara demokratin eller att människor kan säga sina åsikter offentligt eller att de inte fängslas eller förtrycks för att de gör det. Därför anser jag – och jag stöder kommissionsledamoten helt och hållet här – att vi i Europa nu bör göra allt vi kan för att hjälpa enskilda medborgares kamp för frihet, för pressfrihet och för en väletablerad demokrati.

Petr Nečas, rådets ordförande. – (CS) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Situationen i Moldavien är fortfarande bräcklig och EU måste fortsätta sina intensiva insatser för att föra parterna till förhandlingsbordet. EU måste också arbeta med dem för att hitta en gemensam lösning som är heltäckande, balanserad och realistisk och som bidrar till att stärka den demokratiska processen och de demokratiska institutionerna i Moldavien. Jag håller helt och hållet med Graham Watson om att Vladimir Voronin måste följa de demokratiska principerna och att han måste fördöma tortyren och våldet mot demonstranterna. Jag tycker att alla också bör fördöma gripandet av journalister och de massiva kränkningarna av yttrandefriheten. I det avseendet är det också viktigt att helt och hållet stödja EU:s särskilda representant i Moldavien.

Det borde inte råda några tvivel om att EU och rådet är mycket oroade över kränkningarna av de mänskliga rättigheterna i Moldavien under krisen. Vi uppmanar de moldaviska myndigheterna att inleda en öppen process i samarbete med berörda europeiska och internationella institutioner och utreda och fördöma

kränkningarna av de mänskliga rättigheterna. Krisen har visat att EU behöver öka sitt stöd till fortsatta politiska och ekonomiska reformer i Moldavien för att öka landets engagemang för demokratiska normer och värden och i enlighet med EU:s stöd i frågan om Moldaviens självständighet och territoriella integritet. EU är berett att samarbeta och föra Moldavien närmare EU. Detta förutsätter dock ett demokratiskt Moldavien, ett Moldavien där mänskliga rättigheter respekteras, där det råder yttrandefrihet och där grundläggande demokratiska institutioner fungerar.

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill använda min talartid till att svara på några av era frågor och kommentarer från den, enligt min mening, mycket grundliga diskussion som vi haft i dag.

Jag ska börja med Graham Watsons yttrande om visum och mänskliga rättigheter, men först måste jag kommentera hans anmärkningar beträffande min kollega Benita Ferrero-Waldner, som är ansvarig för våra förbindelser med Moldavien. Ni sa att Benita är en instinktiv optimist. Jag vill försvara hennes och kommissionens ståndpunkt genom att, för det första, påpeka att denna ståndpunkt är mycket realistisk och balanserad. För det andra måste man vara en professionell optimist för att vara en europeisk kommissionsledamot, åtminstone om man är ansvarig för EU:s utvidgning och förbindelserna med sydöstra Europa.

När det gäller frågan om visum är vi verkligen upprörda över Moldaviens beslut att införa ett visumkrav för rumänska medborgare. Det är inte acceptabelt. Vi håller på att undersöka huruvida denna åtgärd är laglig eller inte. Vi kommer att gå vidare med denna fråga den 30 april, dagen före Arbetarrörelsens dag den 1 maj, tillsammans med de moldaviska myndigheterna inom ramen för den gemensamma förvaltningskommitté mellan kommissionen och Moldavien som har inrättats i enlighet med avtalet om förenkling av viseringsförfaranden.

På det hela taget när det gäller valet, dess efterdyningar och brotten mot de mänskliga rättigheterna fördömer kommissionen kraftfullt det våld som utbröt på gatorna i Chisinau den 7 april, samt den massiva och överdrivna våldsanvändning som utövades av de brottsbekämpande myndigheternas styrkor och, enligt vad som påstås, av privat milis i dess efterdyningar. Rapporterna om vittomfattande brott mot de mänskliga rättigheterna gentemot de internerade, samt om bortföranden, är mycket oroande.

Vi anser att det, realistiskt sett, är av största betydelse för Moldavien att leva upp till sina europeiska strävanden, att påståendena om brott mot de mänskliga rättigheterna utreds grundligt och objektivt under medverkan av samtliga politiska krafter och, vederbörligen, under internationell översyn. Misstankarna mot dem som har begått kriminella handlingar, däribland människorättsbrott, måste utredas och de som anklagas för sådana handlingar bör erbjudas rätten till en regelmässig rättegång.

Slutligen, när det gäller de troliga konsekvenserna av valets efterdyningar för förbindelserna mellan EU och Moldavien, har detta medfört förnyad uppmärksamhet på Moldaviens oavslutade interna reformer, i synnerhet vad gäller rättssäkerheten och respekten för grundläggande friheter. Vi förväntar oss att alla berörda parter i Moldavien, såväl de officiella myndigheterna som den politiska oppositionen och det civila samhället kommer att enas kring, och gå vidare mot, en lösning på den nuvarande krisen som kommer att medföra mer, och inte mindre, demokrati och frihet för det moldaviska folket.

Historien om det som har blivit Europeiska unionen är ett konkret bevis på att dialog, samarbete och rättsäkerhet kan åstadkomma en sammanhängande och hållbar blandning av respekt för grundläggande friheter, politisk stabilitet och ekonomiskt välstånd.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen om eventuella resolutionsförslag kommer att äga rum under nästa sammanträdesperiod.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Corina Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Vid en tidpunkt då de kommunistiska myndigheterna i Chisinau fortfarande håller sig fast vid makten genom bedrägeri och tortyr nöjer sig premiärministern för EU:s ordförandeland med att beskriva krisen vid EU:s gränser som "oroande". Inte ens bevisen på terror och den aggressiva hållningen mot en EU-medlemsstat har gett upphov till en sådan reaktion som förvrängningen av Rumäniens legitima beslut att påskynda processen för att låta dem som under tragiska historiska omständigheter, som västländerna bär en del av ansvaret för, ofrivilligt förlorade sitt rumänska medborgarskap återfå detta.

Jag kan inte låta bli att nämna hyckleriet bland de politiker som nu sprider panik om den miljon moldavier som är beredda att invadera västländerna, på samma sätt som de fram till 2007 pratade om ett våldsamt angrepp från rumänerna.

Vi kommer att ha möjlighet att diskutera föraktet för demokratin och de grundläggande friheterna med Aleksandr Lukasjenko och Vladimir Voronin efter lanseringen av det östliga partnerskapet. Om vi inte lyckas använda denna samarbetsmekanism för att genomföra demokratiska reformer i de inbjudna före detta Sovjetstaterna så kommer vi ingen vart med den.

Jag kan inte låta bli att dra den hårda slutsatsen att för vissa européer är Tibet närmare än Moldavien. Det sker förmodligen när vägen till Chisinau går via Moskva.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Valet den 6 april 2009 i Republiken Moldavien följdes av demonstrationer. Tyvärr fick pressen problem när de rapporterade om händelseutvecklingen. Jag anser att pressfriheten, yttrandefriheten, respekten för de mänskliga rättigheterna och rättsstatsprincipen är principer som vi alla följer, främjar och försvarar.

Jag anser att situationen i Republiken Moldavien är oerhört allvarig. Jag anser framför allt att EU måste hantera situationen seriöst och diplomatiskt. Jag anser att de anklagelser som riktas mot Rumänien också riktas mot EU. Det är dock oacceptabelt av Republiken Moldavien att förklara Rumäniens ambassadör i Chisinau *persona non grata* liksom att plötsligt och ensidigt införa visumkrav för rumänska medborgare.

Republiken Moldavien är ett europeiskt land av historiska och geografiska skäl. Landet är ett av EU:s grannländer och förbindelserna mellan EU och Republiken Moldavien måste fortsätta bygga på goda grannförbindelser. Den region som jag kommer ifrån gränsar till Republiken Moldavien och Ukraina. Vi deltar i många gemensamma utvecklingsprogram och jag anser att Rumänien och EU måste fortsätta att stödja den ekonomiska och sociala utvecklingen i Republiken Moldavien genom ett partnerskap som inte bara bygger på ett gott samarbete utan framför allt på ömsesidig respekt.

16. Befästande av stabilitet och välstånd på västra Balkan - Situationen i Bosnien-Hercegovina (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om betänkandet av Anna Ibrisagic, för utskottet för utrikesfrågor, om stärkt stabilitet och välstånd på västra Balkan (2008/2200(INI)) (A6-0212/2009) och rådets och kommissionens uttalanden om situationen i Bosnien och Hercegovina.

Anna Ibrisagic, föredragande. – Fru talman! Det är nu nästan 15 år sedan kriget i Bosnien tog slut och ganska exakt 10 år sedan Natos bombkampanj tvingade serbiska styrkor att lämna Kosovo. Det kommer i december även att vara 17 år sedan jag själv kom till Sverige som flykting från det krig som hade satt mitt forna hemland i brand och gjort bittra fiender av de bosniaker, kroater och serber som tidigare hade levt tillsammans som grannar. Att vare sig Bosnien, Kosovo eller något av de andra länderna på västra Balkan har fallit tillbaka i krig sedan dess har vi helt och hållet EU och Nato att tacka för. Men även om vapnen har tystnat, lever arvet från kriget vidare i politiken och i samhället i regionen. Den enda möjligheten som finns för människorna i dessa länder att överkomma sitt förflutna är att fortsätta vandra vägen mot EU-medlemskap. Endast den morot och den piska som utgör den centrala dynamiken i anslutningsprocessen kan få ländernas regeringar att inrikta sig på att genomföra det arbete och de reformer som en gång för alla kan cementera stabilitet och välstånd på västra Balkan.

I det betänkande som jag har skrivit på detta tema, och som Europaparlamentet nu ska rösta om i morgon, går jag igenom de olika initiativ och projekt som EU och dess medlemsstater på ett eller annat sätt är inblandade i för att försöka bygga upp samhällen som är redo att möta EU-medlemskapets hårda krav. Jag tänker inte gå in på detaljerna i betänkandet här, men det finns två saker som jag särskilt vill lyfta fram.

Det första är att det finns en grundläggande skillnad mellan länderna i den pågående utvidgningsprocessen och de länder som anslöts 2004 eller 2007. Länderna på västra Balkan härjades för bara lite mer än ett årtionde sedan av fullskaligt krig och etnisk rensning. Detsamma kan lyckligtvis inte sägas om Ungern, Estland eller Rumänien. Men det innebär även att EU inte bara kan kopiera manualen från tidigare utvidgningar och tillämpa den på Balkan. Ett exempel på detta som jag tar upp i mitt betänkande rör förbuden mot att utvisa misstänkta brottslingar åtalade i andra länder. Sådana förbud finns i dag i alla länder på Balkan, men EU ställer i dagsläget inga krav på att detta ska avskaffas. Detta gör man med motiveringen att några liknande krav inte ställdes på till exempel Slovakien eller Polen. Det borde vara uppenbart varför denna analogi inte

håller. Jag skulle tro att det är ytterst få misstänkta krigsförbrytare som sitter och gömmer sig undan rättvisan i Slovakien, men jag kan tala om att det är betydligt fler i Serbien eller Bosnien. Rättvisa är grunden på vilken försoning kan byggas. Straffrihet för krigsförbrytare är fullständigt oacceptabelt, och jag vill därför uppmana kommissionen och medlemsstaterna att återigen lyfta frågan om möjligheten att få länderna i regionen att arbeta mot ett gemensamt avskaffande av dessa förbud.

Det andra är att anslutningsprocessen som sagt är väldigt tuff och krävande, vilket den ska vara. Ställer man inte hårda krav och insisterar på att de uppfylls fullt ut, uppnår man inte heller några verkliga resultat. När kraven redan är så hårda och svåra att uppfylla, är det absolut sista vi kan göra att sätta nya käppar i hjulen för länderna som önskar bli medlemmar, käppar som inte har med ländernas förmåga att uppfylla EU:s medlemskriterier att göra.

Jag tänker även på dem som hävdar att EU redan är fullt och inom överskådlig framtid inte kan ta emot fler medlemmar. Men som jag påpekar i mitt betänkande går det tekniskt sett utmärkt att fortsätta att ta emot nya medlemsstater även om Lissabonfördraget inte skulle träda i kraft. För detta behövs det dock politisk vilja, och det är det som är mitt och mina kollegers här i parlamentet uppdrag att skapa.

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Jag är tacksam mot Europaparlamentet för att det anordnar den här viktiga debatten i eftermiddag. Jag läste med stort intresse betänkandet av Anna Ibrisagic om framtida stabilitet och välbefinnande på Balkan, och resolutionsförslaget om Bosnien och Hercegovina som utarbetats av Doris Pack. Rådet instämmer med mycket av det som sägs i betänkandet, och vi delar många av de åsikter och farhågor som uttrycks om situationen i Bosnien och Hercegovina.

Jag vill inrikta mina inledande synpunkter direkt på Bosnien och Hercegovina, eftersom stabiliteten där är avgörande för västra Balkans framtid som helhet, och även därför att den nuvarande situationen fortsätter att vara en källa till oro. Rådet har deltagit både i att utforma och genomföra en strategi som stöder Bosniens och Hercegovinas säkerhet och integritet. Rådet har även stött de nödvändiga reformerna för att säkra en fredlig framtid i välbefinnande. Därför håller jag inte med om att rådet inte skulle ägna tillräcklig uppmärksamhet åt Bosnien och Hercegovina.

Vi vet alla att vi fortfarande lever i efterdyningarna av de tragiska händelserna under 1990-talet, vilket Anna Ibrisagic också nämnde här. Bosnien och Hercegovina, som under årtionden stod som symbol för nationernas, kulturernas och religionernas fredliga samexistens, förvandlades till en förödande konflikthärd. Sedan dess har EU:s politik bestått i att arbeta för stabilitet och försoning med utgångspunkt från löftet om en europeisk framtid för hela Balkanregionen. Trots detta möter vi fortfarande hätsk nationalistisk retorik inriktad på att fördjupa de nationella skillnaderna i Bosnien och Hercegovina och förhindra nationell försoning. Med tidens gång har dessa konflikter ännu inte lösts, och inte heller har sårerna läkts mellan de tre nationer som utgör Bosnien och Hercegovina.

Inte desto mindre är det överraskande att den nationalistiska retoriken och åsikterna går ihop med det gemensamma intresset hos alla folkgrupper på Balkan och deras politiska representanter inom ramen för en europeisk framtid för Bosnien och Hercegovina. Invånarna i Bosnien och Hercegovina strävar helt enkelt efter ett tryggare liv och välbefinnande. De vill gå framåt och litar på att landet integreras i europeiska och andra strukturer som en garanti för framtida stabilitet. Även om lokala politiska ledare talar en hel del om Bosnien och Hercegovinas framtid i EU, är det svårt att se något verkligt engagemang i deras handlingar för denna dagordning. Konflikten mellan intresset för en starkare europeisk orientering och nationalismen leder till en verklig risk att Bosnien och Hercegovina på grund av sina inre konflikter halkar efter, samtidigt som resten av regionen västra Balkan fortsätter utvecklas.

Oron över en dylik framtida utveckling i Bosnien och Hercegovina har inneburit att landet står kvar högst upp på vår åtgärdslista och är föremål för ständig uppmärksamhet. Bosnien och Hercegovina har varit och fortsätter vara ämne för intensiva förhandlingar på alla nivåer i rådet. Kommissionen och rådets sekretariat utvecklar sina kontakter med partner i landet i ett försök att föra den politiska processen vidare och hjälpa Bosnien och Hercegovina hålla takten med resten av regionen. Medlemsstaterna kompletterar den europeiska dagordningen genom sina egna insatser på bilateral nivå. Vi uppskattar även i hög grad den uppmärksamhet som detta parlament ägnar Bosnien och Hercegovina. Jag vill uttrycka min tacksamhet till de många närvarande parlamentsledamöter som har stött alla åtgärder för stabilitet och politisk mognad i Bosnien och Hercegovina.

EU fortsätter främja en europeisk framtid för hela regionen, inräknat Bosnien och Hercegovina. Det krävs dock avsevärda insatser för att uppfylla kriterierna för EU-inträde. Det innebär att man utvecklar en

samförståndsstrategi och att man är redo att göra omfattande förändringar. Detta kan inte åstadkommas över en natt. Det betyder inget mindre än en fullständig politisk, ekonomisk och social omvandling.

Bosnien och Hercegovina måste genomföra betydande förändringar av sina inre strukturer och beslutsprocesser. Vi är besvikna över bristen på framsteg inom ramen för det bosniska ministerrådet och parlamentsförsamlingen. De uppfyller inte på långa vägar kraven. De nationella organen behöver snabbt stärkas och förbättras på operativ nivå så att verkliga resultat uppnås, inklusive reella framsteg inom EU-relaterade program. Detta är avgörande, eftersom EU endast kan förhandla med Bosnien och Hercegovina som helhet, inte med dess enskilda delar. Prioriteringarna i det europeiska partnerskapet är också klara. Unionen är alltid redo att bidra, men den kan inte och vill inte ta på sig uppgifter som politikerna i Bosnien och Hercegovina ska ta hand om.

Trots de fortsatta nationalistiska politiska programmen inser vi att kompromiss och överenskommelse är möjliga i Bosnien och Hercegovina. Vi bevittnade exempelvis detta tidigare i samband med antagandet av de två polislagen som beredde väg för undertecknandet av stabiliserings- och associeringsavtalet, eller vid lösningen av Brčko-frågan, vilken innebar att ett av de viktigaste målen fastställda av det fredsgenomförande rådet uppnåddes. Men även i dessa fall uppnåddes framstegen och undertecknades avtalen alltid efter avsevärda påtryckningar från världssamfundet.

Det krävs en mycket mognare inställning. Det är av yttersta vikt att lokala politiska ledare agerar ansvarsfullt, tar initiativ och är medvetna om vem Bosnien och Hercegovina verkligen tillhör och vem som verkligen är ansvarig för landets framtid. Befolkningen i Bosnien och Hercegovina förtjänar ett bättre resultat av rösterna de lade i valurnorna. Detta är en aspekt som ni som politiker mer än någon annan kan hjälpa till att stödja. En sådan utveckling skulle leda till betydande framsteg när det gäller världssamfundets närvaro i Bosnien och Hercegovina. Förändring är nödvändig. Så många år har gått sedan fredsavtalet undertecknades. Bosnien och Hercegovina måste nu stå på egna ben, överge sitt "protektoratiska" sätt att tänka och bli en trovärdig och mogen stat. I syfte att uppnå detta utarbetade det fredsgenomförande rådet för världssamfundets räkning en lista med fem mål och två villkor som Bosnien och Hercegovina måste uppfylla innan förändring kan sägas ha uppnåtts. Detta utgör ett verkligt mogenhetstest och stöds helhjärtat av EU.

Fem plus två-listan är inte bara ytterligare en uppräkningslista av tilläggsvillkor och förutsättningar. Det är en noggrant sammanställd förteckning över krav som är grundläggande om Bosnien och Hercegovina ska kunna omvandlas till en modern och mogen stat, vilket skulle göra det möjligt att dra tillbaka den höge representantens kansli. Varje modern stat behöver ett väl fungerande rättssystem, effektiva skattemyndigheter, att alla frågor kopplade till statlig egendom har lösts samt tillgång till en konstitutionell domstol på lika villkor för alla medborgare.

Vi har redan många gånger välkomnat uttalandet i Prud av de tre politiska ledarna förra november, där de åtog sig att samarbeta för att gynna utvecklingen i Bosnien och Hercegovina. Vi stöder de avtal som har uppnåtts och uppmanar de politiska representanterna att fortsätta sitt arbete med tanke på det kommande mötet i ledningsgruppen för det fredsgenomförande rådet i slutet av juni. Jag är helt övertygad om att de olösta frågorna kopplade till statlig egendom kan lösas och inte bör förhindra en lösning. Men initiativ på politisk nivå kräver mer allmänt stöd. Av det skälet vill jag uppmana samhället i dess helhet i Bosnien och Hercegovina att ta del av reformarbetet. Särskilt mediernas roll bör vara mer konstruktiv.

EU:s uppdrag är tydligt. Det är av yttersta vikt att det politiska ledarskapet i Bosnien och Hercegovina samarbetar ännu mer för att överbrygga historiska skillnader och leda landet mot större integration med Europa. EU kommer alltid att vara redo att hjälpa till i denna strävan, som är avgörande inte bara för Bosnien och Hercegovina i sig utan även för stabiliteten och säkerheten i regionen i stort. Jag vet att vi i denna process kan räkna med stödet från ledamöterna i detta parlament. Jag är tacksam för detta stöd.

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Det gläder mig att västra Balkan är tillbaka på Europaparlamentets dagordning under denna vecka. Under de senaste åren har en stabilisering ägt rum i regionen, inte minst tack vare regionens europeiska perspektiv, med EU-medlemskap som slutgiltigt mål så fort villkoren har uppfyllts i varje land. Kroatens förhandlingar har nått rätt långt. F.d. jugoslaviska republiken Makedonien är en kandidat som ser fram emot att inleda sina förhandlingar, och vi har ett nätverk av stabiliserings- och associeringsavtal. Stabiliteten i Kosovo har upprätthållits under förra årets viktiga utvecklingsprocesser.

Vi får dock inte riskera dessa framgångar genom att slå oss till ro eller låta oss distraheras av andra – ibland kanske mer brådskande – frågor. Många kommer att ha frågor om EU:s utvidgning mitt i den ekonomiska krisen, och diskussionerna kommer att intensifieras i takt med att vi närmar oss nästa val till detta parlament.

Detta är förståeligt, och för egen del känner jag av våra medborgares oro för framtiden, jobben och välfärden. Samtidigt får vi nu inte göra EU:s utvidgning till syndabock för något som den inte bär ansvar för. Vi bör inte göra den till syndabock för våra egna inhemska ekonomiska och sociala problem. Därför krävs det en allmän debatt med välinformerade deltagare för att få oss alla att bli engagerade och göra framsteg i denna viktiga region.

Det har förekommit krav på en konsolidering av EU. Detta är just vad vi har gjort under de senaste åren sedan det förnyade samförståndet om utvidgningen som antogs av Europeiska rådet och stöddes av Europaparlamentet i december 2006. Nyckeln till detta förnyade samförstånd är att inte ta på sig fler åtaganden utan i stället hålla sig till de befintliga åtagandena och respektera dem. Med andra ord: om länderna på västra Balkan uppfyller de fastställda villkoren kan de röra sig i riktning mot ett EU-medlemskap.

I detta sammanhang välkomnar jag varmt Anna Ibrisagics betänkande. I betänkandet betonas med rätta att det är av grundläggande vikt att västra Balkan erbjuder en europeisk framtid. Det är den huvudsakliga drivkraften för välbehövliga reformer och en större stabilitet på västra Balkan. Tio år efter de fruktansvärda händelserna i Kosovo bör vi påminna oss själva om vilken kraft ett EU-perspektiv har. Det bidrar än i dag till att befästa stabiliteten och freden i en region som i praktiken utgör vår egen gårdsplan snarare än vår bakgård.

Vi kan inte ta ledigt från vårt arbete för fred och stabilitet på kontinenten. Samtidigt som EU genomför sin egen institutionella reform måste vi fortsätta arbeta parallellt med en omsorgsfullt hanterad anslutningsprocess i flera steg på västra Balkan som stärker både institutionerna och det civila samhället där.

Anslutningsförhandlingarna med Kroatien har hittills gått bra. Därför har kommissionen i november 2008 föreslagit en vägledande färdplan för att nå det sista steget i anslutningsförhandlingarna före slutet av 2009, förutsatt att Kroatien uppfyller villkoren. Det finns fortfarande mycket arbete kvar att göra, och många reformer måste påskyndas av Kroatien. Tyvärr blockeras nu förhandlingarna på grund av gränstvisten mellan Kroatien och Slovenien. Detta är en bilateral fråga som i praktiken har blivit ett europeiskt problem.

Sedan januari har jag i nära samarbete med det tjeckiska ordförandeskapet och en trio bestående av de tjeckiska, franska och svenska regeringarna tagit ett initiativ för att underlätta en lösning. Syftet är att finna en lösning på gränsfrågan och göra det möjligt för Kroatiens förhandlingar om EU-anslutning att fortsätta. Detta är fortfarande ett pågående arbete, och vi har behövt mycket tålamod och beslutsamhet för att hålla farten uppe och göra framsteg. I går ägnade vi hela dagen åt samtal med Sloveniens och Kroatiens utrikesministrar, samt de tjeckiska, franska och svenska utrikesministrarna. Jag vill tro att vi inte är så långt ifrån att hitta en väg framåt och övervinna dessa hinder så att vi kan fortsätta med Kroatiens anslutningsförhandlingar inom kort.

När det gäller f.d. jugoslaviska republiken Makedonien välkomnar jag det i stort sett tillfredsställande genomförandet av president- och kommunalvalen. Under de senaste månaderna har vi betonat betydelsen av dessa val för landets europeiska framtid. Landet har svarat positivt på vårt budskap och därmed bekräftat sin vilja att gå vidare i anslutningsprocessen. De viktigaste prioriteringarna för reformerna bör dock inte glömmas bort. Det har verkligen blivit dags att öka arbetet med att leva upp till de riktmärken som har fastställts för inledande av anslutningsförhandlingar.

Jag vill tacka Doris Pack för hennes förslag och välkomna möjligheten att diskutera Bosnien och Hercegovina med er i dag, i detta mycket avgörande ögonblick. Förra året gjorde Bosnien och Hercegovina framsteg på vägen mot en europeisk integration, särskilt genom undertecknandet av stabiliserings- och associeringsavtalet och ikraftträdandet av interimsavtalet. Det har skett en positiv utveckling även under de senaste månaderna, till exempel genom Prud-avtalet och framgångar i Brcko-frågan samt de steg som har tagits på vägen mot en folkräkning 2011. Genomförandet av SAA-interimsavtalet går också i stort sett enligt planerna.

Samtidigt som vi måste vara mycket bestämda på att "5+2"-villkoren ska uppfyllas för att den höge representantens kansli ska stängas finns det nu en möjlighet att de skulle kunna uppfyllas under de kommande månaderna. De åtgärder som nyligen vidtagits för upprättande av en förteckning över statlig egendom är också positiva i detta avseende.

Här finns det dock, liksom för resten av regionen, inget utrymme för självbelåtenhet. Överlag har reformerna gått långsamt, även EU:s viktigaste prioriteringar, och det finns fortfarande en del utmaningar kvar. Nationalistisk retorik gör sig fortfarande gällande, vilket skapar onödiga politiska spänningar. Detta måste förändras om Bosnien och Hercegovina vill fortsätta på sin väg mot EU och undvika att hamna efter sina grannländer.

Den serbiska regeringen fortsätter att engagera sig för att gå vidare i sin europeiska dagordning, med en hel del positiv utveckling under senare tid. I takt med att landet allt mer känner av de negativa effekterna av den globala finansiella krisen kommer det dock att bli mycket viktigt att inte viktiga reformåtgärder försummas. Den strukturella anpassningen måste fortsätta och landet måste fullgöra sina åtaganden, särskilt när det gäller domstolarna och rättsstatsprincipen.

För närvarande undersöker vi sätt att lindra verkningarna av den finansiella krisen, i nära samarbete med min kollega Joaquín Almunia. Till exempel tittar vi på vårt IPA-program, där vi överväger att omvandla en del av det nationella anslaget för 2009 till direkt budgetstöd, även med stöd av de internationella finansinstituten.

Vi uppskattar parlamentets uthålliga stöd för EU:s insatser i Kosovo, som fortfarande är en europeisk prioritering och avgörande för den regionala stabiliteten. Europeiska rådet har flera gånger bekräftat att Kosovo delar ett europeiskt perspektiv med resten av västra Balkan. Rådet har bett kommissionen att använda gemenskapsinstrument för att främja ekonomisk och politisk utveckling samt att föreslå åtgärder för att framsteg ska kunna ske i den riktningen.

I höst kommer kommissionen att lägga fram en undersökning om detta. Vi kommer att undersöka hur Kosovo som en del av den större regionen kan göra framsteg mot en integration med EU inom ramen för stabiliserings- och associeringsprocessen.

Om vi till sist ser på 2009 allmänt sett och västra Balkan som helhet har det gjorts ganska stora framsteg när det gäller avregleringen av viseringssystemet, vilket bevisar att länderna kan svara med effektiva reformer om incitamenten är de rätta. Detta är troligen det politikområde inom EU som betyder mest för vanliga människor – vanliga medborgare – på västra Balkan. Innan det tjeckiska ordförandeskapet avslutas hoppas vi kunna lägga fram ett förslag om visumfritt resande för de länder som har nått längst på detta område och uppfyller de fastställda villkoren. Detta skulle kunna göra det möjligt för rådet att fatta beslut om visumfritt resande för de länder som har nått längst före utgången av 2009.

Kära vänner! Jag räknar med ert stöd i denna avgörande fråga om visum och, mer allmänt, när det gäller västra Balkans EU-perspektiv.

Bastiaan Belder, *föredragande för yttrandet från utskottet för internationell handel.* – (NL) I sitt yttrande om det berömvärda betänkandet av Anna Ibrisagic understryker utskottet för internationell handel betydelsen av verkliga utsikter till EU-medlemskap för den politiska och ekonomiska utvecklingen i staterna på västra Balkan.

Med hänsyn till att man kan observera en monopolistisk marknadskraft inom viktiga ekonomiska sektorer i regionen skapas ett dubbelt hinder, särskilt när detta åtföljs av partipolitiska band. Den inre utvecklingen stagnerar och europeiska företag håller sig borta. Det främsta exemplet på detta är den obehindrade uppgången för Delta Holding i Serbien, med dess inflytelserike direktör Miroslav Mišković som "bläckfisk" i toppen. Kommissionsledamoten träffade honom i oktober.

Jag frågar kommissionen: vilka motåtgärder har ni vidtagit gentemot Belgrad? I en läckt rapport från den lokala amerikanska ambassaden, efterlystes i maj 2007 ett skyndsamt slut på Delta Holdings monopol, både i Serbiens eget intresse och med tanke på landets europeiska integration. Kommissionsledamoten talade om en motor för utvecklingen. Jag måste säga att det finns en hel del grus i denna serbiska motor.

Doris Pack, *för PPE-DE-gruppen.* – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Efter det så kallade Prud-avtalet på hösten förra året mellan företrädarna för de tre största politiska partierna i Bosnien och Hercegovina, om gemensamma politiska åtgärder på olika politikområden, gav vi upp allt hopp om verklig förändring i det politiska livet. Var befinner vi oss i dag? Det var i huvudsak tomma löften som vid närmare granskning gick upp i rök. Den etniska klyftan i Bosnien och Hercegovina har fördjupats. Bristen på förtroende har ökat. Befolkningen manipuleras genom oansvarig politik baserad på rent etniska kriterier, i stället för att de verkliga problemen åtgärdas. Alla i Bosnien och Hercegovina behöver få möjlighet till bra utbildning, alla behöver ett fungerande rättssystem, de behöver jobb. Kort sagt behöver de kunna hoppas på en bättre framtid.

EU har hjälpt landet i årtal med en hel del pengar och personal, men de behöver uppenbarligen också statliga förvaltningsstrukturer som kan tillgodogöra sig och använda dem. Jag vill ta upp tre viktiga punkter. Frågan om statlig egendom måste lösas. Konstitutionella reformer måste hanteras på basis av ett brett politiskt och samhällsmässigt samförstånd. Endast hela staten Bosnien och Hercegovina kan gå med i Europeiska unionen.

Färdplanen för förenklade viseringsförfaranden måste slutföras. Medborgarna, liksom deras politiker, vill kunna resa fritt. Så politikerna bör se till att klartecken ges i slutet av året. Alla medborgare behöver ett fungerande rättssystem, inte ett system genom vilket en sorts rättvisa gäller i ett fall och annan rättvisa i ett annat fall. Frustrationen breder ut sig överallt. Det civila samhället behöver snabbt få större inflytande på samtliga områden, för att påminna politikerna om deras uppdrag.

Det är dock svårt att sticka ut hakan, eftersom partiernas politiska nätverk finns i hela landet. De få jobb som kanske erbjuds beror på partiernas välvilja. Vi önskar den höge representanten all lycka i att lösa den gordiska knut som ligger i politikernas passivitet, *laissez-faire* och *laissez-aller*, så att freden och stabiliteten äntligen kan återvända och befolkningens framtid blir ljusare än den är för närvarande.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

Hannes Swoboda, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Till att börja med skulle jag för den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet vilja tacka båda föredragandena. Det är bra betänkanden som kommer att få brett stöd.

Jag skulle vilja anknyta till vad kommissionsledamot Olli Rehn sa, eftersom det framstår som det viktigaste budskapet i dagens debatt: nämligen att integrationsprocessen, återupptagandet av förbindelserna med länderna i sydöstra Europa inte bör avbrytas, inte bara i dessa länders intressen, utan även i vårt eget intresse. Kommissionsledamoten sa att man måste vara realistisk i kommissionen. Kanske vi skulle kunna vara lite mer idealistiska i parlamentet, men när allt kommer omkring måste även vi vara realistiska. Vägen är lång och svår, och målet kommer inte att nås över en natt. Därför ger synpunkterna jag hör från vissa personer, i stil med "låt Kroatien gå med och det kommer att räcka ett tag", fel signal. Inget av det som Doris Pack efterlyser och med rätta kräver kommer att inträffa om människorna där känner att de ändå inte är välkomna i Europeiska unionen och att deras inträde ändå kommer att skjutas upp.

Den andra punkten är att vi tydligt och klart måste slå fast att de bilaterala problem som för närvarande bekymrar oss, åtminstone förfarandet, processen, bör lösas på samma sätt som bilaterala frågor. I framtiden bör de tas itu med innan förhandlingar inleds, så att de inte hindrar hela förhandlingsförfarandet.

För det tredje är det också väldigt viktigt vad ministern sa. Vi kan inte göra jobbet för landets politiker och befolkning. Människorna i landet måste göra sitt jobb själva. Som Doris Pack sa måste politikerna lösa sina egna problem. Detta kommer i sin tur att öppna vägen till Europeiska unionen. Denna väg måste vara beroende av dessa länders prestation och inte av vår beredvillighet. Vår beredvillighet måste finnas till hands.

Johannes Lebech, för ALDE-gruppen. – (DA) Herr talman! Huvudinriktningen i Anna Ibrisagics resolution om västra Balkan är fullständigt tydlig. Hon har betonat sambandet mellan reformer i regionen och sannolikheten för ländernas EU-inträde. Detta är den dynamik som vi tillämpade på ett så fantastiskt sätt vid den senaste stora EU-utvidgningen. I resolutionen fastställs ett antal praktiska områden där dessa länder skulle kunna förbättra sina prestationer, liksom de många ökända problem som ansätter regionen. För mig är det dock i dag lika viktigt att för dessa länder, deras politiker och befolkning påpeka att de måste uppfylla sin del av uppgörelsen. De måste själva delta aktivt i processen, eftersom det inte bara är tänkt att Europeiska unionen ska göra jobbet. Integrationsprocessen måste dessutom främjas inifrån dessa länder. Det innebär att de måste bekämpa korruption och brottslighet och skapa ett starkt civilt samhälle samt kunskapsbaserade ekonomier och samhällen. Det är den process vi skulle vilja se, så att vi kan se fram emot att alla länder på västra Balkan en dag kan bli fullvärdiga medlemmar av Europeiska unionen. Detta kommer att utgöra grunden för fred, säkerhet och samarbete – även i den delen av Europa.

Paul Marie Coûteaux, för IND/DEM-gruppen. – (FR) Herr talman! Det kommer inte i fråga för oss att godkänna ett sådant betänkande. För det första är de ständiga hänvisningarna till Lissabonfördraget oacceptabla, eftersom detta fördrag inte har ratificerats och utan tvivel aldrig heller kommer att ratificeras. Ni måste förlika er med detta: företaget inriktat på att införa en ren och perfekt överstatlighet, vilket inleddes för åtta år sedan av det stora Giscardkonventet, har fullkomligt misslyckats.

Framför allt kan vi inte godta betänkandets ironiska prägel. Själva titeln "stärkt stabilitet och välbefinnande på västra Balkan" är ett häpnadsväckande hyckleri. Det är i själva verket ett häpnadsväckande betänkande, i vilket det, med det uppenbara syftet att bereda väg för inträdet av nya länder, särskilt Bosnien, det så kallade Makedonien, Albanien, och – varför inte? – Kosovo med, talas som om den nuvarande situationen på Balkan

vore stabil, vilket fullständigt ignorerar det fruktansvärda spel som bedrivs av två stormakter, Förenta staterna och Tyskland, vilka noggsamt har deltagit i den politiska uppsplittringen av hela regionen.

Jag skulle vilja påminna er om att Nato-styrkorna i syfte att åstadkomma denna splittring gick så långt som att bomba Belgrad, huvudstaden i en europeisk stat. Den kommande tioårsdagen av denna ödesdigra händelse kommer naturligtvis att förbigås med tystnad, men jag tänker påminna om den här.

Kosovo är symbolen för detta politiska splittringsföretag. Man ser lätt fördelen dessa makter har av ett sådant laglöst område, som är öppet för alla typer av olaglig handel och genom sitt läge i hjärtat av vår kontinent naturligtvis är en mycket lämplig plats för anläggandet av militärbaser.

I Kosovo avtäcks dock det sanna ansiktet hos en politik inriktad på balkanisering av Europa. Detta är ett Europa i tysk stil, ett Europa med regioner eller etniska grupper, detta Europa med hundra flaggor som genom att eliminera medlemsstaterna gradvis kommer att eliminera de politiska viljorna i syfte att avvärja befolkningarna och lämna ut dem till oligarkier av alla möjliga olika schatteringar.

I betänkandet förbigås allt detta med tystnad. Det är under tystnad, under täckmantel av de vanliga goda avsikterna, som Europa håller på att balkaniseras och neutraliseras till den grad att det försvinner ur historien. Allt detta kommer dock att dömas av historien. Under tiden ska jag låta er ta itu med er uppgift.

Charles Tannock (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Anna Ibrisagics betonar självfallet i sitt betänkande att stabiliteten på västra Balkan är vår främsta prioritering. Jag anser till och med att EU-medlemskapet utgör det kitt som binder samman regionen i fred och stabilitet. Vi förväntar oss fortfarande att Kroatien ska bli nästa land att gå med i EU, om Slovenien löser sin gränstvist, såvida inte lilla Island hinner före.

I verkligheten är dock saker och ting aningen mer komplicerade, med ett Bosnien och Hercegovina som trots Daytonavtalet fortfarande är långt ifrån att bli en riktig nation och ett Grekland som blockerar Makedoniens framsteg när det gäller namnfrågan. Till detta kommer kreditkrisen och Tysklands och Frankrikes allmänna invändningar mot all fortsatt utvidgning innan Lissabonfördraget har ratificerats, även om jag anser att detta bara är en förevändning för att stoppa all utvidgning.

Beslutet av många EU-länder och USA att erkänna Kosovo som ett självständigt land har också skapat nya skiljelinjer i en region som tidigare har drabbats så hårt av splittring. Vi vet redan att Kosovo inte kan gå med i EU eftersom vissa medlemsstater inte kommer att erkänna landet, och samma sak gäller medlemskap i FN. I motsats till detta rör sig grannländerna Serbien, Montenegro och Makedonien sakta men säkert mot ett EU-medlemskap. Detta skulle kunna leda till att Kosovo blir en isolerad enklav, utan EU-medlemskap men finansierad av EU:s skattebetalare under flera decennier framöver.

Försöket att lösa en fråga genom ett internationellt ensidigt dekret har skapat fler problem än det har löst, särskilt inom själva regionen. Ett mer balanserat och genomtänkt förhållningssätt skulle faktiskt kunna göra det möjligt för människorna i Kosovo att åtnjuta fördelarna av ett EU-medlemskap. Tålmod i alla frågor är en dygd, inte minst inom utrikespolitiken.

Libor Rouček (PSE). - (CS) Mina damer och herrar! Även i dessa ekonomiska kristider får inte EU glömma sitt åtagande gentemot länderna på västra Balkan i fråga om en framtida EU-utvidgning. Därför välkomnar jag denna debatt och att åtagandet när det gäller framtida utvidgning tydligt bekräftas. Alla invånare i Bosnien och Hercegovina, landet vi ägnar särskild uppmärksamhet åt i dagens debatt, har ett starkt intresse av europeisk integration. I detta sammanhang måste det betonas att löftet om EU-medlemskap gavs Bosnien och Hercegovina som ett land, inte dess enskilda delar. Av det skälet måste de effektiva reformer som krävs för EU-inträde genomföras, vilket vi har upprepat många gånger här. De konstitutionella reformerna i Bosnien och Hercegovina bör utmynna i en fungerande centraliserad stat med nödvändiga legislativa, budgetmässiga, verkställande och rättsliga befogenheter, vilka möjliggör en fungerande inre marknad, inriktning på politisk, ekonomisk och social sammanhållning och försvar av landets intressen utomlands, även en dag som medlem i EU. Jag vill avsluta genom att uppmana länderna på västra Balkan, rådet och kommissionen att öka arbetet med att avskaffa viseringsordningen. Visumfria kontakter och personers fria rörlighet skulle vara till stor hjälp för länderna på västra Balkan på vägen mot EU-medlemskap.

Jules Maaten (ALDE). - (NL) Jag ska bara ta upp ämnet Bosnien och resolutionen av Doris Pack, som vi kommer att ha nöjet att stödja i morgon.

Att diskutera Bosnien är alltid frustrerande, och jag är glad att kommissionsledamoten även har kunnat nämna några positiva saker när det gäller utvecklingen i Bosnien. Ändå undrar man ibland om glaset är halvfullt eller halvtomt. Jag undrar till och med ibland var glaset är någonstans när det gäller Bosnien.

Hannes Swoboda har just sagt att ett problem med landets utveckling är att man har en känsla av att oavsett vilka förändringar som genomförs, så kommer landet ändå inte att ansluta sig till unionen. Men när jag talar med människor på plats får jag precis motsatt intryck, nämligen att de säger: "Vi kommer att bli medlemmar utan att behöva förändra något, eftersom de så desperat vill ha oss." Vilken av de båda missuppfattningarna vi än talar om måste vi göra oss av med dem båda.

Om reformer genomförs i landet och om de börjar bygga upp ett anständigt rättssystem och bekämpa byråkratin är en europeisk framtid realistisk, men inte annars. Detta budskap måste vara tydligt, och det tycks som om Doris Pack i sin resolution lyckas på ett enastående sätt med just detta.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Herr talman! Stabilitet och välbefinnande på Balkan, det är ett mål – det är målet – eftersom frågan om fred i vårt område ligger bakom allt detta.

Ja, anslutningsprocessen är ett verktyg, men den bör inte sakta bli som Penelopes svepningsklädnad, där vi på natten river upp vad vi har vävt under dagen.

Balkans naturliga böjelse är att gå med i Europeiska unionen. Det är en tydlig politisk vilja. Det är ett ljus som, särskilt för befolkningen, utgör en signal.

Jag talar inte om utvidgning, men vad som framför allt behövs är att gynna integrationen av länderna och regionerna på Balkan. Ja, vi måste visa att vi ställer krav, att vi kräver demokrati och rättvisa, men att hela tiden utnyttja dessa krav för att avvisa integration är enligt mig ett grundläggande politiskt misstag. Som bevis anför jag bland annat problemen med bilaterala konflikter. Vi måste enas om – och detta nämns i betänkandet – en process för att lösa bilaterala problem, men utan att för den skull blockera anslutningsprocessen. Det är ett sätt att bygga och återuppbygga vår Europeiska union, utvidgad med samtliga länder på Balkan.

Angelika Beer (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamot Olli Rehn för att än en gång ha gett oss en översikt om västra Balkan i dag.

Jag har just kommit tillbaka från Makedonien och Kosovo och vill ta upp tre saker. Den första är Europeiska unionens oenighet. Om den framhårdar i den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken kommer vi inte att uppnå någon stabilitet och kommer inte att överbrygga de etniska klyftorna på Balkan.

För det andra har strategin hos de tyska konservativa i CDU så att säga slagit ned som en bomb på Balkan, eftersom det europeiska perspektivet genom den berövas sin trovärdighet. Om den europeiska valkampanjen genomförs på det sättet kommer det att leda till en ny konflikt på Balkan.

För det tredje, och det är skälet till varför vi bör agera nu, inte bara för att bevara perspektivet men även för att göra det genomförbart: Grekland måste häva blockaden i Nato mot Makedoniens medlemskap, och vi måste enas om att erkänna Kosovos självständighet, annars kommer Eulex-uppdraget att bli lidande.

Erik Meijer (GUE/NGL). – (NL) Bosnien och Hercegovina är i själva verket ett Jugoslavien i fickformat, ett förbund där olika folkgrupper måste välja mellan att leva fredligt tillsammans eller bekämpa varandra.

Sedan Jugoslavien föll sönder 1992 har det gjorts försök att omvandla Bosnien och Hercegovina till en enhetlig stat, men utan framgång. Jag tror inte att det kommer att bli möjligt vare sig på kort eller på lång sikt. Enighet om faktisk styrelse mellan de tre folken och deras politiska ledare blir endast möjlig när ingen känner sig hotad längre av de andra eller av resten av världen. Endast när EU:s höge representant och de utländska soldaterna har dragits tillbaka från landet kommer en kompromiss att bli möjlig. Fram till dess kommer stagnationen att fortsätta.

Därför röstar jag inte ja till resolutionsförslaget om landet, vilket endast kan leda till att protektoratet förlängs och därmed även stagnationen. Vi måste hålla i minnet att det i Bosnien och Hercegovina huvudsakligen finns tre folkgrupper, av vilka ingen utgör någon majoritet i landet och av vilka några känner tillhörighet till Serbien, en del med Kroatien, medan andra vill betona en särskild bosnisk identitet. Vi måste ta hänsyn till det.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Herr talman! Det är ett nöje för mig att delta i debatten om detta dokument, i vilket det framhävs att den bästa grundvalen för samtliga länders framtid i regionen är deras fullständiga integration som medlemsstater i Europeiska unionen.

Balkan har varit och kommer alltid att vara en europeisk region. Att främja samarbete på regional nivå bör även vara en av Europeiska unionens grundläggande strategier. Jag vill rikta uppmärksamheten på behovet

att stödja den interparlamentariska dialogen på regional nivå som en viktig del av den europeiska integrationsprocessen.

EU:s medlemsstater i regionen kan spela en viktig roll i processen. Stöd till verksamheten vid regionalcentret för samarbete är särskilt viktigt. Det fortsätter och upprätthåller framgångsrikt politiken och principerna i stabilitetspakten inriktade på att göra regionen västra Balkan till ett säkert och stabilt område.

Jag stöder ett avskaffande av viseringsordningen som ett viktigt steg i riktning mot integration av västra Balkan.

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka för en väldigt nyttig debatt. Jag är också glad över att EU:s medlemsstater har gett sitt generella stöd till tanken om en förenkling av viseringsförfarandet för länderna på västra Balkan. Jag instämmer fullständigt med Libor Roučeks mycket starka vädjan i detta avseende, eftersom stärkandet av de personliga kontakterna mellan medborgarna i länderna på västra Balkan och medborgarna i EU säkerligen är ett positivt steg som kommer att bidra till att överbrygga känslan av isolering som vissa av dessa stater har, och vilket kommer att bidra till att skapa ett Europa utan hinder. Jag är även fast övertygad om att den ekonomiska kris vi befinner oss i för närvarande inte får göras till en förevändning för att sakta ned utvidgningsprocessen, vilket bland andra Libor Rouček också anförde. Tvärtom är det särskilt viktigt för regionens stabilitet att processen inte tappar fart.

Jag är också glad över att det har gjorts framsteg i förhandlingarna om Montenegros ansökan om EU-medlemskap, som rådet just har lämnat över till kommissionen för förslag. Ordförandeskapet betraktar detta steg som en mycket viktig signal till hela regionen. Vi anser även att det är viktigt att hindren för anslutningsförhandlingarna med Kroatien har avlägsnats. Vi anser att det inte gynnar dagordningen för utvidgning att den tyngs ned av bilaterala frågor. Framsteg när det gäller Serbiens europeiska integration utgör även fortsättningsvis en utmaning och är beroende av ett fullständigt samarbete med den berörda internationella tribunalen, vilket inbegriper att de kvarvarande anklagade grips och överlämnas. Ordförandeskapet arbetar hårt på att det provisoriska avtalet om handel och kommersiella frågor ska tillämpas från EU:s sida, samt att ratifikationsprocessen av stabiliserings- och associeringsavtalet som undertecknades förra året ska inledas. Betydelsen av stabiliserings- och associeringsprocessen för reformer i Serbien och för att stödja den i huvudsak EU-tillvända regeringen går inte att bestrida. Presidentvalen och de lokala valen i före detta jugoslaviska republiken Makedonien har levt upp till de flesta internationella krav och allmänt erkända villkor för fria och demokratiska val. Det står dock klart att landets framsteg i riktning mot kandidatställning kommer att förbli minimala om man inte löser den bilaterala tvisten om dess namn.

När det gäller Bosnien och Hercegovina måste landet gå framåt. Att vara beroende av världssamfundet är inte till nytta utan undergräver snarare principen om ansvarighet och befriar lokala politiker från ansvar, som Hannes Swoboda med rätta påpekade. Jag vill ta tillfället i akt att uppmana de politiska ledarna i Bosnien och Hercegovina att aktivt gå samman för att leda sitt land i riktning mot en bättre framtid. Det är kontraproduktivt att falla tillbaka på en politik baserad på etniska principer, som Doris Pack så träffande formulerade det. Den planerade övergången från den höge representantens kansli till ett kansli för Europeiska unionens särskilda representant innebär varken att världssamfundet eller EU lämnar Bosnien och Hercegovina. Tvärtom finns EU på plats för att hjälpa och är fullkomligt medvetet om att Bosnien och Hercegovina inte är vilken kandidat som helst utan ett mycket speciellt fall med mycket känsliga frågor och problem. Som en del av sin strategi planerar EU att inrätta ett kansli och en politik för fred, och kommer att vara redo att överta all samordningsverksamhet från världssamfundet i Bosnien och Hercegovina. Men vi kommer endast att göra det när Bosnien och Hercegovina visar att landet är redo för en sådan stor kvalitativ förändring. Det första större steget i riktning mot EU togs genom undertecknandet av stabiliserings- och associeringsavtalet, men det var bara början. Vi är redo att fortsätta ge stöd i denna oundvikligen utdragna process.

År 2009 är ett viktigt år och kan vara avgörande för Bosnien och Hercegovina. För det första ligger övergången från den höge representantens kansli till ett kansli för Europeiska unionens särskilda representant inom räckhåll. För Bosnien och Hercegovina innebär det ett viktigt steg i riktning bort från beroende. För det andra bör perioden efter nästa allmänna val 2010 utnyttjas till fullo för att främja den nödvändiga dagordningen för reformer, vilket som Doris Pack med rätta påpekade inbegriper konstitutionella reformer. För det tredje fortsätter hela regionen att utvecklas. Bosnien och Hercegovina får helt enkelt inte lämnas på efterkälken. Jag vill avsluta med något som vi alla vill. Vi vill att Bosnien och Hercegovina ska uppnå framsteg. Vi uppskattar stödet från ledamöterna i Europaparlamentet i vår strävan för att nå detta mål.

Olli Rehn, *ledamot av kommissionen*. – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka samtliga för den ansvarsfulla debatten och ert stöd till ett europeiskt perspektiv för västra Balkan. Jag delar den oro som uttrycktes av ledamöter som Doris Pack, Hannes Swoboda och Jules Maaten när det gäller den politiska utvecklingen i Bosnien och Hercegovina.

Ibland verkar det som om Bosnien och Hercegovina har en ofelbar förmåga att skapa och faktiskt förnya politiska spänningar, även om det sunda förnuftet säger att vi bör kunna förvänta oss en gynnsammare utveckling i en annan riktning och att politisk försoning ska kunna vara en del av den politiska framtiden i Bosnien och Hercegovina.

Jag instämmer med Jules Maaten att länderna på västra Balkan har den gemensamma uppfattningen att de en dag ska kunna gå med i Europeiska unionen om de uppfyller villkoren för unionsmedlemskap baserade på Köpenhamnskriterierna. Detta gäller även Bosnien och Hercegovina. I fråga om villkoren för dem kommer det inte att finnas några genvägar eller någon prutmán, och om någon tror det har han eller hon fel. Det är väldigt viktigt att detta riktiga sätt att tänka får fäste i den inhemska politiska debatten i Bosnien och Hercegovina, så att medborgarna kan dra sina egna slutsatser om vilken sorts politik de har rätt att förvänta sig från demokratiskt valda politiker.

Jag ser Bosnien och Hercegovinas framtid på följande sätt, och min uppfattning är baserad på samarbetet med Javier Solana. Tillsammans har vi utarbetat flera meddelanden om landets framtid och Europeiska unionens roll där. För det första är vårt mål att avlägsna oss från Daytonepoken och gå in i Bryssepoken, det vill säga från epoken med världssamfundets höge representant till Europeiska unionens förstärkta närvaro i Bosnien och Hercegovina. Detta innebär antagligen också ett system med två roller, som inbegriper både EU:s särskilda representant och chefen för Europeiska kommissionens representation, så att vi kan utnyttja Europeiska unionens politiska och ekonomiska resurser på bästa sätt.

Självfallet kan ett protektorat inte ansöka om EU-medlemskap, och av det skälet är denna övergång en strukturell del, ett centralt element i Bosnien och Hercegovinas närmare relationer med Europeiska unionen. Även på grund av detta ligger det i landets politikeres och särskilt medborgares intresse att villkoren i förändringsprocessen uppfylls.

Frågan har även politisk betydelse, eftersom det är alltför lätt att skylla problemen i Bosnien och Hercegovina på världssamfundet, när folk inte vill se sig själva i spegeln. Det är alltför lätt att skylla på den höge representanten när man i stället borde förhandla och försöka nå en överenskommelse med sina landsmän och landsmaninnor. Jag hoppas att den politiska kulturen i Bosnien och Hercegovina kommer att förbättras och mogna och att landets medier också kommer att ta ansvar för att negativt, nationalistiskt språkbruk inte får mer utrymme än i dag.

För det andra behöver landet konstitutionella reformer för att kunna bygga upp ett livskraftigt styrelsesystem. För närvarande är styrelsesystemet i Bosnien och Hercegovina för kostsamt, för ineffektivt och helt enkelt oförenligt med EU-medlemskap. Följaktligen måste konstitutionen förändras – genom evolution, inte revolution – och jag är glad att det finns tecken på att ledande politiker diskuterar saken i denna anda.

För det tredje slutligen, utgör viseringsundantag en central del av Bosnien och Hercegovinas framtid i Europa, och jag är säker på att landet genom detta kan bli en del av den europeiska huvudströmningen, vilket säkerligen kommer att ligga i landets, dess medborgares och även Europeiska unionens intresse.

Anna Ibrisagic, *föredragande*. – Herr talman! Jag vill tacka Petr Nečas för engagemanget i denna debatt här i kväll. Jag vill också tacka Olli Rehn för att han lyfte fram bilaterala konflikter som de facto har blivit europeiska problem och för att han betonade vikten av att vi inte får offra utvidgningen på grund av den finansiella krisen.

Bilaterala konflikter håller just nu tillbaka Kroatiens och Makedoniens möjligheter att fortsätta på vägen mot EU-medlemskapet i den takt de klarar av att utföra de nödvändiga reformerna. Genom mitt betänkande sällar sig Europaparlamentet till den kör av röster som insisterar på att bilaterala konflikter måste fortsätta att vara just bilaterala och inte blandas ihop med anslutningsprocessen.

Till sist vill jag säga att jag anser att utvidgningen till västra Balkan är för viktig för fred, frihet och välstånd på vår egen kontinent för att vi skulle äventyra den.

Det är detta budskap som jag vill att mitt betänkande ska skicka till de 500 miljoner européer som snart ska välja ett nytt parlament, till medlemsstaternas regeringar, till kommissionen och till människor och politiker på västra Balkan. Detta är ett budskap som är extra viktigt att få ut i en tid då den ekonomiska krisen riskerar

att leda till att alltfler människor och politiker i Europa vill stänga dörren om sig och inte låta fler människor få bo, arbeta och handla var de vill på vår kontinent. Jag hoppas därför även att detta är ett budskap som mina kolleger i detta parlament tar med sig ut i den stundande valrörelsen. Om Europa har blivit kallare och mer inåtvänt, då är det nämligen vår främsta uppgift i denna församling att arbeta för att det återigen ska bli välkommande och öppet.

Talmannen. – Jag har mottagit ett resolutionsförslag⁽²⁾, som ingetts i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum fredagen den 24 april 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Regionen västra Balkan är ett speciellt fall bland de länder som ligger i närheten av Europeiska unionen. Det är en region som står inför en rad utmaningar, där många fler besvärliga perioder måste gås igenom innan integrationsprocessen kan slutföras. Det är dock en region vars utsikter att gå med i EU är klara och entydiga.

Både mina ledamotskolleger och jag ville se till att detta faktum principiellt bekräftas i resolutionen och i enskildheterna inom ramen för EU:s samspel med länderna i området. Som jag framhävde i mina ändringsförslag är vi oroad över ett antal frågor: viseringsordningen, processen för att informera medborgarna om EU, det ekonomiska samarbetet med staterna på västra Balkan, minoritetsrättigheter, studieprogram i EU för ungdomar från regionen, samt stärkandet av den interparlamentariska dialogen redan innan dessa stater går med i EU.

Vi anser att den europeiska enandeprocessen kan fortsätta på medborgarnivå när den har saktat ned på institutionell nivå. Jag anser även att vi genom detta perspektiv kan fortsätta visa vårt engagemang för regionens stabilitet på praktiska sätt i stället för genom retorik, eller ur en historisk synvinkel.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE), skriftlig. – (HU) Europeiska unionens utvidgningspolitik är det bästa tillgängliga verktyget för att bevara stabiliteten och den rådande freden i västra Balkan-regionen. Vi hoppas kunna välkomna Kroatien 2011, under det ungerska ordförandeskapet, men detta beror på om Kroatien slutligen enas med Slovenien om att inleda bilaterala förhandlingar genom internationell medling om uppdelningen av Piranbukten. Syftet med förhandlingarna om Piranbukten är att lösa den pågående gränstvisten mellan de båda länderna. I brist på detta kommer Kroatien säkerligen inte att kunna bli medlem i gemenskapen. Ett ytterligare villkor är också att Kroatien fullständigt samarbetar med Internationella krigsförbrytartribunalen i Haag när det gäller att spåra upp och lämna ut krigsförbrytare.

17. Icke-spridning och framtiden för fördraget om icke-spridning av kärnvapen (NPT) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Angelika Beer, för utskottet för utrikesfrågor, med

ett förslag till Europaparlamentets rekommendation till rådet om icke-spridning och framtiden för fördraget om icke-spridning av kärnvapen (NPT) (2008/2324(INI)) (A6-0234/2009).

Angelika Beer, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Att det finns tusentals kärnvapen är det farligaste arvet från kalla kriget. Dessa är inte mina ord, de är hämtade från talet som president Obama höll i Prag nyligen om det största hotet vi står inför. Ingen annan fråga är mer avgörande för säkerheten på 2000-talet.

Vi har hört liknande yttranden på senare år, till exempel från de amerikanska strategerna Henry Kissinger och Sam Nunn, som har stakat ut en konkret väg i riktning mot en värld utan kärnvapen. Högt uppsatta europeiska politiker har anslutit sig och till och med FN:s generalsekreterare har lagt fram en nedrustningsplan i fem punkter. Det har aldrig varit mer lägligt att äntligen på nytt börja diskutera kärnvapenedrustning.

Låt oss inte glömma att det bara har varit motgångar på senare år. Förhandlingarna vid utvärderings- och förlängningskonferensen mellan parterna i fördraget om icke-spridning av kärnvapen 2005 slutade i katastrof.

---

(2) Se protokollet.

Detta får inte upprepas nästa år. Nu måste vi i Europa visa att vi menar allvar med nedrustningen. Om EU tar ett steg framåt kan den visa vägen. Därför förstår jag överhuvudtaget inte varför en majoritet i parlamentet uppenbarligen inte vill stödja det ambitiösa målet att minska antalet massförstörelsevapen.

Det överdrivna antalet ändringsförslag från den konservativa gruppen i utskottet för utrikesfrågor vände upp och ned på mitt betänkande och målet att diskutera nedrustning och lägga fram en rekommendation till rådet, och förvandlade det till en lealös trasa till text. Som parlament är vi ansvariga för att ta ställning nu. Vi kan inte skjuta upp det till senare eller till andra parlamentsförsamlingar.

Vi arbetar för att kärnvapenkonventionen och Hiroshima-Nagasaki-protokollet ska få stöd, eftersom nedrustning är möjlig. Det är inte någon dum, avlägsen illusion. Vi kan åstadkomma det om vi driver frågan. De dokument vi vill se står inte i konflikt med fördraget om icke-spridning av kärnvapen. De fyller en lucka i fördraget, och stärker det därmed. Vi behöver ett tydligt politiskt ställningstagande, och det är min uppmaning till alla grupperna inför morgondagens omröstning: att på nytt överväga vilken väg framåt som är den rätta.

Jag är medveten om att fördraget om icke-spridning av kärnvapen även innehåller civila inslag, men i dag diskuterar vi inte den civila kärnkraftens förnyelse. Vi diskuterar kärnvapenedrustning. Som ordförande i delegationen för förbindelserna med Iran och talesman i utrikespolitiska frågor vill jag också säga att alla som inte har lärt sig av Irankrisen under senare år, som ofta har hotat leda till militär upptrappning, nämligen att den civila användningen av kärnkraft inte kan skiljas från militärt missbruk och spridning, har inte förstått de senaste årens hela utrikespolitik, farorna och utmaningen med kärnvapenedrustningen.

Vi är alla medvetna om att målet inte kan uppnås över en natt, men vi behöver börja någonstans. Vi kan inte ägna årtionden åt att enhälligt kräva kärnvapenedrustning av amerikanerna och nu, när president Obama säger att han är redo att ta detta steg, när president Medvedev säger att han är redo att ta detta steg, vägrar en konservativ majoritet i detta parlament att gå den vägen. Det är skälet till att jag än en gång allvarligt vill uppmana er, på uppdrag av utskottet för utrikesfrågor, att inte blanda samman frågan om civil användning av kärnkraft med den förnyade möjligheten till kärnvapenedrustning. Den som stänger dörren till denna möjlighet till kärnvapenedrustning vet inte när nästa möjlighet uppenbarar sig. Jag skulle vilja att alla som i morgon röstar nej till PSE-gruppens och våra ändringsförslag i valkampanjen talar om för sina väljare varför han tycker att det är bra med kärnvapen i Europa.

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är glad över att kunna delta i dagens debatt. Jag vill särskilt tacka Europaparlamentet för intresset det har visat för frågan och Angelika Beer som föredragande för hennes arbete med att utarbeta detta intressanta betänkande. Rådet kommer definitivt att noga studera rekommendationerna i betänkandet.

Som det tydligt sägs i betänkandet är det viktigt att uppnå fortsatta framsteg när det gäller icke-spridning. En av huvudprioriteringarna är att säkra ett positivt och konkret resultat av nästa års utvärderings- och förlängningskonferens mellan parterna i fördraget om icke-spridning av kärnvapen. Det kommande majmötet för konferensens förberedande kommitté är ett viktigt förberedande steg inför konferensen. EU kommer att fortsätta bidra konstruktivt till utvärderingsprocessen i enlighet med sin icke-spridningsstrategi för massförstörelsevapen och i enlighet med den nya förklaringen om stärkande av den internationella säkerheten som antogs av rådet i december 2008.

Vi är måna om en balanserad utvärdering inriktad på att bevara den generella jämvikt som utgör grunden för icke-spridningsordningen och genom vilken man fäster lika stor vikt vid alla tre pelarna i icke-spridningsfördraget, nämligen icke-spridning, nedrustning och utnyttjande för fredliga ändamål. Vi anser att utvärderingskonferensen endast kan lyckas genom en balanserad strategi.

EU är medvetet om de nya möjligheterna för icke-spridningsfördraget, särskilt i anslutningen till den återupptagna dialogen mellan Ryssland och USA och det förnyade åtagandet att genomföra fördraget om fullständigt förbud mot kärnsprängningar och inleda internationella diskussioner om ett trovärdigt fördrag genom vilket man begränsar produktionen av klyvbart material för kärnvapen. EU följer även med intresse den förnyade offentliga debatten om hur målen i icke-spridningsfördraget kan uppnås.

Ett av skälen till att utvärderingsprocessen är viktig är att icke-spridningsordningen har allvarliga problem. Dessa problem härstammar främst från Nordkorea, Iran och Syrien. Vi måste ta itu med dem och lösa dem genom att stärka mekanismen för övervakning av att den efterlevs. Som vi alla vet är EU aktivt på området och fortsätter tillsammans med sina partner att spela en ledande roll, särskilt i strävan att hitta en diplomatisk lösning på det iranska kärnvapenproblemet.

Som det slås fast i betänkandet måste vi förutom frågan om icke-spridning även inrikta oss på frågan om kärnvapenedrustning. Vi är beslutna att spela en nyckelroll på detta viktiga område. EU är helt inriktat på att främja kärnvapenedrustning och på det sättet uppfylla målen i artikel 6 i icke-spridningsfördraget. Ämnet är särskilt viktigt för EU eftersom två av dess medlemsstater besitter kärnvapen. Vi uppmanar världssamfundet att tillsammans med oss främja de konkreta, realistiska nedrustningsinitiativ som EU lade fram för FN:s generalförsamling 2008.

Samtidigt måste vi ta itu med kärnenergifrågan. Det är viktigt att utvecklingen av kärnenergi för fredliga ändamål fortsätter inom ramen för maximal säkerhet, trygghet och icke-spridning. EU är redo att stärka det internationella samarbetet på området både i samband med nästa utvärderings- och förlägningskonferens och i andra forum. Särskilt multilaterala strategier i fråga om kärnbränsleförsörjning kan erbjuda ett pålitligt alternativ till utvecklingen av individuella nationella program avseende känslig kärnteknik. Vi måste göra de multilaterala mekanismerna för kärnbränsleförsörjning mer attraktiva, särskilt för utvecklingsländer, eftersom ett ökande antal av dessa länder överväger att inleda kärnenergiprogram.

I betänkandet betonas med rätta vikten av att ratificera fördraget om fullständigt förbud mot kärnsprängningar. EU fäster särskild vikt vid framstegen i fråga om ratificeringen och kommer att sträva efter att uppnå detta mål. Ordförandeskapet har genomfört besök på hög nivå till de nio länder vilkas ratificering är avgörande för att fördraget ska träda i kraft. Vi arbetar på en framgångsrik konferens, enligt artikel 14 i fördraget, i New York i september 2009 för att stödja fördraget när det träder i kraft. EU bidrar i hög grad till utvecklingen av ett övervakningssystem kopplat till fördraget och stärker därigenom trovärdigheten hos fördragets framtida kontrollsystem. Vi anser också att det vore mycket fördelaktigt att försöka inleda förhandlingar om ett trovärdigt fördrag om förbud för framställning av klyvbart material för kärnvapen.

USA:s nya positiva inställning till fördraget om fullständigt förbud mot kärnsprängningar och fördraget om förbud för framställning av klyvbart material för kärnvapen samt till kärnvapenedrustning är mycket uppmuntrande. Vi anser uppriktigt att denna inställning inom en nära framtid kommer att leda till mycket konkreta åtgärder. Rent generellt kan denna nya möjlighet spela betydande roll i att föra utvärderingsprocessen av icke-spridningsfördraget i rätt riktning.

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Spridningen av massförstörelsevapen har blivit en allvarlig utmaning under de senaste åren, och världssamfundet måste vara redo att möta dessa utmaningar med övertygelse och ta itu med dem på ett beslutsamt sätt.

Vi anser att det har skett vissa framsteg med den nya amerikanska administrationen när det gäller förhandlingarna om icke-spridningsfördraget (NPT), och en positiv dynamik i fråga om vapenkontrollen mellan Ryssland och Förenta staterna borde kunna bana väg för en ny ansats när det gäller kärnkraftsfrågorna.

För EU är icke-spridningsfördraget baserat på tre ömsesidigt förstärkande pelare: icke-spridning, nedrustning och fredlig användning av kärnenergi. Angelika Beers betänkande om icke-spridning av kärnvapen ger mig ett välkommet tillfälle att beskriva gemenskapens ansvar och verksamhet enligt dessa tre pelare.

Enligt Euratomfördraget är det kommissionen som har ansvaret för att kontrollera att klyvbart kärnämne (plutonium, uran och torium) inte avleds från de användningsområden som deklarerats av användare som verkar inom gemenskapen, antingen kärnindustri användare eller användare utanför kärnindustrin, exempelvis forskningscenter och medicinska institut.

Kommissionen utvecklar för närvarande en handlingsplan om hur man på bästa sätt ska hantera kemiska, biologiska, radiologiska och kärnvapenrelaterade terrorhot. Denna politik kommer att läggas fram i mitten på detta år, med rekommendationer om hur man ytterligare kan stärka säkerhetskulturen bland de 27 medlemsstaterna. Dessutom utgör EU:s exportkontrollsystem ytterligare en del av vår politik för att förhindra spridningen av massförstörelsevapen.

Kommissionens åtgärder för icke-spridning och nedrustning stannar inte vid unionens gränser. Med det nya instrumentet för stabilitet och instrumentet för kärnsäkerhetsstöd – som tillsammans tar upp nästan 1 miljard euro av budgetplanen – finns det möjlighet för kommissionen att förstärka sitt globala bidrag till icke-spridningen genom att främja säkerheten i hela världen under de kommande åren.

Syftet med gemenskapens instrument är att utveckla fullständiga program för hotminskning som kan erbjuda tredjeländer en mängd olika möjligheter till samarbete när det gäller exportkontroll, gränsövervakning, övervakning till sjöss, omskolning av forskare, bioteknik och kärnsäkerhet. De sammanhängande programmen ligger i linje med de globala partnerskapsmålen från G8 2002, där kommissionen har avsatt 1 miljard euro för 10-årsperioden 2002–2013.

Slutligen bör även initiativen för att bygga en ny modell för det kärntekniska samarbetet också uppmuntras så att länder kan få tillgång till kärnenergi utan att öka riskerna för spridning. IAEA:s internationella bränslebank, till vilken kommissionen planerar att bidra med 20 miljoner euro, är ett steg i rätt riktning, förutsatt att vi kan förklara det resonemang som stöder ett sådant program.

Sammanfattningsvis vill jag säga att kommissionen arbetar ganska hårt för att stödja alla tre pelare i icke-spridningsfördraget, och både tiden och de internationella förhållandena är mogna för förändring när det gäller hanteringen av kärnkraftsfrågor. Kommissionen är redo att arbeta med andra och ta vara på de stora möjligheter som ligger framför oss och sträva efter att skapa en säkrare värld i detta avseende.

Josef Zieleniec, för PPE-DE-gruppen. – (CS) Den amerikanske presidenten Barack Obamas namn kommer att vara på allas läppar i dag, särskilt med anledning av hans tal i Prag den 5 april. Men vårt syfte är inte att utvärdera den nya amerikanska administrationens inställning, utan att ge rekommendationer till rådet, som utarbetar EU:s ståndpunkt om icke-spridningsordningens framtid. Vårt parlament kommer bara att tas på allvar i denna debatt om det främjar en lösning som är tydlig men realistisk på alla sätt. Receptet från vår politiska grupp är därför att använda alla tillgängliga internationella instrument hellre än att skapa nya. Detta inbegriper att stärka alla tre nära sammankopplade pelare i icke-spridningsfördraget, med andra ord kärnvapenedrustning, icke-spridning av kärnvapen och fredligt samarbete avseende kärnteknik. Det är därför viktigt att stödja realistiska nedrustningsinitiativ, som omfattar tydliga förfaranden för övervakning och kontroll, vad beträffar att förstöra befintliga vapen samt deras tillverkningsanläggningar. När det gäller att stärka pelaren för samarbete i fredlig användning av kärnteknik stöder vi också helhjärtat en internationalisering av urananrikningscykeln, särskilt genom att upprätta en internationell bränslebank.

Jag är glad över att resultatet av omröstningen i utskottet tydligt speglar vår ståndpunkt. Jag är övertygad om att man efter president Obamas tal inte behöver förändra något när det gäller utskottets resultat. USA:s president bekräftade att vägen framåt är lång och kräver mer realism än naivitet, och att inget är viktigare än konkreta, genomförbara steg. I förhandlingarna med den nya amerikanska administrationen står vi dock inför en viktig och samtidigt svår uppgift. Vi måste insistera på att dessa frågor inte bara beslutas av de största kärnvapenmakterna över huvudet på EU. Detta är en stor utmaning för EU:s diplomater.

Ana Maria Gomes, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill gratulera Angelika Beer för ett utmärkt betänkande i rättan tid. Detta är året då alla kärnkraftsdebatter förs. USA förbereder sin "Nuclear posture review", Nato ser över sitt strategiska koncept och världen förbereder sig för översynskonferensen om icke-spridningsavtalet 2010.

Allt detta sker i ett speciellt sammanhang. USA styrs än en gång av en president, Barack Obama, som stöder visionen om en värld utan kärnvapen. Detta är inte rätt tidpunkt för försiktighet eller tvekan. Våra väljare skulle inte förstå om parlamentet utarbetade ett betänkande om icke-spridningsfördraget som var mindre långtgående än den nuvarande amerikanska administrationens.

Naturligtvis är ett amerikanskt ledarskap inom denna fråga välkommet. Det är ju utan tvekan USA och Ryssland som är de ledande kärnvapenmakterna i världen. EU kan dock inte bara sitta och titta på när Moskva och Washington diskuterar sin strategiska framtid. Vi måste lägga fram vår egen tolkning av icke-spridningsfördraget, grundad på en strikt balans mellan dagordningarna för icke-spridning och nedrustning. Detta är vad betänkandet handlar om och detta är andan i socialisternas ändringsförslag som har lagts fram i kammaren.

Varför inte stödja modellen för en kärnvapenkonvention och Hiroshima-Nagasaki-protokollet, som båda främjas globalt av civila organisationer och politiska ledare? Som parlamentariker står vi fria från den verkställande maktens ansvar och begränsningar, och det är vår roll att visa våra regeringar, och således även rådet, vägen på detta område. Jag hoppas att kammaren kan stödja PSE:s ändringsförslag.

Janusz Onyszkiewicz, för ALDE-gruppen. – (PL) Herr talman! Det är lätt paradoxalt att kärnvapnen i hög grad bidrog till att kalla kriget inte slutade i ett tredje världskrig. Skälet var att båda sidor var övertygade om att bruk av kärnvapen fullständigt skulle förintä båda sidor.

I dag är situationen en annan. Självfallet bör man inte betrakta kärnvapen på detta sätt, men vi bör vara medvetna om att många länder betraktar kärnvapen som något oerhört viktigt. För många länder är kärnvapen en maktsymbol, för andra utgör kärnvapen det slutgiltiga avskräckningsmedlet, som i fallet med Israel, och för ytterligare andra kompenserar de brister i konventionella vapen, som i fallet med Ryssland.

Med tanke på detta kan kärnvapenedrustning, som vi naturligtvis ska sträva efter, inte vara en snabb process, och president Obama inser detta mycket väl. Det viktigaste för närvarande är icke-spridningen av kärnvapen, och vi måste vara medvetna om hotet från vissa grupper. Usama bin Ladin gav mycket tydligt prov på det när han sa att det är en religiös plikt att skaffa sig massförstörelsevapen. Icke-spridning är fullkomligt grundläggande.

Rebecca Harms, för *Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Programmet som gjorde det möjligt för Irak, Iran och Nordkorea att skaffa sig kärnteknik kallade vi "Atoms for Peace". Öst och Väst deltog i programmet. Vi såg vart det ledde i Irak, där ett fruktansvärt krig ägde rum efter en kärnrustning ursprungligen baserad på civil teknik. Var det kommer att sluta i Iran kan jag inte säga i dag. Nordkorea har lämnat icke-spridningssamarbetet.

Samma vecka som Nordkorea tillkännagav sina nya aggressiva planer och definitivt avhyste IAEA från landet, har IAEA i sin tur tillkännagett att de är beredda att inleda nya förhandlingar med mellan 30 och 50 utvecklingsländer om civil rustning. Det kallas utrustning, men jag kallar det rustning. Detta är en livsfarlig cykel. Om vi inte stoppar den civila rustningen kommer vi aldrig att få kontroll över spridningen av kärnteknik, inklusive militär teknik.

Tobias Pflüger, för *GUE/NGL-gruppen*. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Nu är tiden kommen att slutligen avskaffa kärnvapen i världen och genomföra nedrustningsskyldigheten i icke-spridningsfördraget, särskilt artikel 6. Den nye amerikanske presidenten, Barack Obama, har sagt att han vill ha kärnvapenedrustning. Nu uppmanas regeringarna i Europeiska unionen att agera och delta i tydligt angiven kärnvapenedrustning.

Vad detta faktiskt innebär är nedrustning i stället för modernisering av brittiska och franska kärnvapen. Det innebär också ett stopp för Tysklands kärnvapeninblandning, vilket innebär att amerikanska kärnvapen ska dras tillbaka från Europa, till exempel från Büchel i Rheinland-Pfalz. Majoriteten i Europaparlamentet och den hittills uppnådda i utskottet för utrikesfrågor bör inte slösa tid på att rösta om urvattnade betänkanden utan behålla de uttalade krav på nedrustning som ursprungligen ingick i betänkandet. Jag får intrycket att gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater fortfarande lever i det förgångna. Vad vi behöver är starkare nedrustningskomponenter i icke-spridningsfördraget och det är vad vi bör rösta för i morgon.

Philip Claeys (NI). – (NL) Angelika Beers betänkande är mycket allmänt hållet, vilket är rätt förståeligt eftersom icke-spridningsfördraget är meningslöst om det inte respekteras och genomförs av alla stater. Å andra sidan tycker jag att det tydligare kunde ha hänvisats till de två speciella fallen Nordkorea och Iran, eftersom det är uppenbart att det allvarligaste hotet kommer från dessa två stater.

Europeiska unionen måste tillsammans med andra internationella institutioner som Nato och om möjligt FN:s säkerhetsråd göra klart för totalitära regimer som de i Nordkorea och Iran att ytterligare utveckling av kärnvapen inte kan tolereras. Det är av yttersta vikt i detta hänseende att länder som Ryssland och Kina aktivt uppmuntras, vid behov med negativa åtgärder, att entydigt avsluta allt samarbete med dessa länder i fråga om utvecklingen av kärnvapen. Om Nordkorea och Iran inte själva kan förmås att ändra hållning måste de i alla fall isoleras från alla tänkbara kanaler som skulle kunna hjälpa dem att utveckla kärnvapen.

Karl von Wogau (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vid Sovjetunionens sammanbrott trodde många att det även skulle innebära slutet på kärnvapenhotet, men vad som då var ett globalt kärnvapenhot har återuppstått på regional nivå. Det räcker att nämna Iran, Nordkorea, Indien och Pakistan. Olyckligtvis har man inte ens genom icke-spridningsfördraget lyckats förhindra detta. Den verkliga faran består i att terrorister eller brottslingar eller oansvariga regimer skulle kunna skaffa sig kärnvapen.

Initiativet av Henry Kissinger och George Shultz och Barack Obamas tal i Prag har gett ny kraft åt frågan. Det är oerhört viktigt. Det börjar stå klart att till och med kärnvapenmakterna nu är beredda att minska sina arsenaler. Det är det nya med president Obamas förklaring. Nu är det viktigt att EU ger ett enhetligt budskap, att EU, dess kärnvapenmakter och övriga stater ger ett enhetligt budskap.

Ett första steg på denna väg är att Javier Solana förhandlar med Iran för alla EU-länders räkning, samt för länder utanför EU. Jag anser att vi bör haka på det. Vi bör inte förvänta oss några snabba mirakel på vägen, som Angelika Beer gör, men om vi i dag har möjlighet att verkligen minska hotet, steg för steg, bör vi ta chansen.

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka för en utmärkt diskussion. Som jag sa i början av debatten har vi nått en vändpunkt i icke-spridningsfördragets och vapenkontrollprocessens historia. Jag vill tacka alla talare för deras synpunkter. Jag instämmer fullständigt med tanken att stödja trovärdiga, konkreta och realistiska steg på området, som Josef Zieleniec sa, och jag skriver också under på Janusz Onyszkiewicz uttalande, att nedrustningen är en långsam process och att det är desto viktigare att stödja just dessa realistiska steg. På samma gång instämmer jag i att det är mycket viktigt att uppmärksamma eventuellt missbruk av programmet för framställning av klyvbart kärnämne för fredliga ändamål, som Rebecca Harms påpekade. Jag instämmer också med Philip Claeys att det är nödvändigt att vidta mycket bestämda åtgärder mot länder som missbrukar programmet, potentiellt för egen rustning. Jag vill även betona att EU kommer att fortsätta delta i utvärderings- och förlängningskonferenserna mellan parterna i fördraget om icke-spridning av kärnvapen och bidra aktivt till processens framgång som helhet.

Vid det förberedande mötet i New York i maj kommer EU att lägga fram konkreta förslag om en framtida handlingsplan för utvärderingskonferensen 2010 inom ramen för fördragets samtliga tre pelare. Vi kommer att lämna in våra förslag i form av gemensamma förklaringar om de enskilda pelarna och i form av arbetsdokument. Inom ramen för förberedelserna av utvärderingskonferensen 2010 tänker rådet utarbeta en omarbetad och uppdaterad gemensam ståndpunkt. EU kommer att sträva efter att uppnå ett framgångsrikt resultat och kommer inför mötet för den förberedande kommittén att samarbeta med nyckelpartner i syfte att säkra ett brett stöd för våra mål.

Samtidigt måste vi utnyttja de nya möjligheterna för kärnvapenedrustning, och EU är beslutet att inte vara en passiv åskådare. EU omfattar medlemsstater som har kärnvapen, medlemsstater som inte har dessa vapen, medlemsstater som använder kärnenergi och medlemsstater som är emot användningen av kärnenergi. EU som helhet kan spela en betydelsefull roll och är också fast beslutet att göra det. Rådet har beslutat att regelbundet informera Europaparlamentet om den framtida utvecklingen när det gäller resultaten av diskussionerna i den förberedande kommittén och mer allmänt inom ramen för förberedelserna inför nästa års konferens.

Olli Rehn, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka alla som har deltagit i dagens konstruktiva debatt. Det här är verkligen ett mycket viktigt ämne. För vår del kommer kommissionen att fortsätta sitt arbete till stöd för icke-spridningsfördraget genom vårt arbete med att kontrollera att klyvbart kärnämne används på rätt sätt enligt Euratomfördraget.

Kommissionen arbetar för att hindra terrorister från att få tillgång till kemiska och radiologiska ämnen samt kärnämnen, genom att förstärka gemenskapssystemet för exportkontroller av varor med dubbel användning, stödja IAEA:s arbete för att säkra sårbara kärnmaterial och ta itu med smuglingen av kärnämnen – vilket är mycket viktigt – samt främja en global säkerhetskultur inom kärnkraftssektorn genom att använda de betydande resurser som tillgängliggörs genom instrumenten för stabilitet och kärnsäkerhetsstöd.

Jag ser fram emot ett fortsatt samarbete med parlamentet när det gäller att gå vidare med dessa mål, och jag räknar med att vi ska samarbeta även i framtiden.

Angelika Beer, föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det här är ingen ideologisk debatt. De USA-ledda militära interventionerna i Irak, Afghanistan och andra regioner ledde till ökade kriser. Bara att diskutera kärnvapenedrustning kunde vi knappt drömma om eller hoppas på. Nu har vi ett unikt tillfälle. Jag vet inte hur länge denna möjlighet kommer att förbli öppen, men det är vår plikt att ge framtida generationer en fredlig värld att leva i.

För att lyckas inom de områden som kommissionsledamot Olli Rehn just har hänvisat till kan vi inte godta dubbelmoral av EU. Det innebär att vi som européer också har en plikt att sätta fart på kärnvapenedrustningen igen. Låt mig påminna om vår debatt i december förra året, då Javier Solana var här och vi diskuterade en ändring av säkerhetsstrategin. Han nämnde spridning av massförstörelsevapen som en av de största farorna, och denna åsikt delades av denna församling.

Därför vädjar jag än en gång till er. Titta igen på de tre ändringsförslag som den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet och gruppen de Gröna/Europeiska fria alliansen har lagt fram för att sätta i gång en nedrustnings- och kontrollprocess, för att göra instrument som en kärnvapenkonvention tillgängliga som komplement till icke-spridningsfördraget. Tänk över igen om ni inte kan rösta ja till dem, för om ändringsförslaget från PPE-DE antas kommer min grupp inte att kunna rösta ja till betänkandet.

Avslutningsvis vill jag tacka internationella organisationer som Mayors for Peace, International Physicians for the Prevention of Nuclear War (IPPNW) och International Campaign to Abolish Nuclear Weapons (ICAN). ICAN fanns långt före Barack Obama som en internationell kampanj för att avskaffa kärnvapen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum fredagen den 24 april 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Även om det har vissa positiva sidor kommer detta förslag till Europaparlamentets rekommendation till korta när det gäller de grundläggande kraven på kärnvapenedrustning, särskilt eftersom det endast är inriktat på icke-spridning.

Vad som behövs och krävs är att ett helt program inrättas, genom vilket användningen och tillverkningen av kärnvapen förbjuds, deras totala och fullständiga avveckling gynnas, kärnvapenfria områden upprättas, förhandlingarna om kärnvapenedrustning återupptas och fördraget om icke-spridning av kärnvapen strikt tillämpas, även av de nuvarande kärnvapenmakterna.

Vi behöver ett program för kärnvapenedrustning, vilket måste åtföljas av en demilitarisering av internationella relationer, av respekt för FN-stadgan, av ett slut på kolonialismen, av principen om icke-ingripande och av fredlig lösning på internationella konflikter.

Vi behöver ett program i vilket det krävs att rymden inte militariseras, att konventionella vapen och militära utgifter minskas (inte att de ökas, vilket den amerikanska administrationen försvarade vid Nato-toppmötet nyligen), att utländska militärbaser avvecklas, att EU:s militarisering och dess omvandling till ett politiskt och militärt maktblock förkastas, att Nato underkastas FN i säkerhetsfrågor, och att de politiska och militära maktblocken upplöses.

18. Förenta nationernas konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning - Förenta nationernas konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning - Förenta nationernas konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning (fakultativt protokoll) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– uttalandet av rådet om Förenta nationernas konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning,

– betänkandet av Rumiana Jeleva, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om förslaget till rådets beslut om ingående från Europeiska gemenskapens sida av Förenta nationernas konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning (KOM(2008)0530 – C6-0116/2009 – 2008/0170(CNS)) (A6-0229/2009), och

– betänkandet av Rumiana Jeleva, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om förslaget till rådets beslut om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av det fakultativa protokollet till Förenta nationernas konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning (KOM(2008)0530 – C6-0117/2009 – 2008/0171(CNS)) (A6-0230/2009).

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka föredraganden Rumiana Jeleva för hennes båda utmärkta betänkanden. Jag räknar med att mina synpunkter om betänkandena och deras slutsatser kommer att bli förhållandevis kortfattade.

Den 11 juni 2007, vid det första informella ministermötet om handikappfrågor, antog rådet en tydlig ståndpunkt i vilken man stödde Förenta nationernas konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning. Vid mötet godkände rådet FN-konventionen som ett grundläggande steg för att främja, skydda och fullständigt förverkliga mänskliga rättigheter och grundläggande friheter för alla personer med funktionshinder. På samma gång åtog sig ministrarna att ytterligare utveckla tillämpliga riktlinjer för att garantera att konventionen fullständigt genomförs. De uppmanade kommissionen att se till att de nya prioriteringarna i den europeiska handlingsplanen för personer med funktionshinder bidrar till att FN-konventionen faktiskt genomförs.

I sin resolution om uppföljningen av Europeiska året för lika möjligheter för alla 2007, som antogs i december 2007, uppmanade rådet kommissionen och medlemsstaterna att i enlighet med sin respektive behörighet fortsätta processen med att underteckna, ingå och ratificera FN-konventionen. Den 10 mars 2008 antog rådet en resolution om situationen för personer med funktionshinder i Europeiska unionen. I resolutionen uppmanade rådet medlemsstaterna och kommissionen att i enlighet med sin respektive behörighet se till att personer med funktionshinder kan åtnjuta alla sina mänskliga rättigheter. Detta innefattar att FN-konventionen ratificeras, ingås och genomförs, bland annat genom gemensamma europeiska lösningar inom en konsekvent och samordnad strategi för genomförande av konventionen. Rådet mottog senare ett förslag till rådsbeslut från kommissionen om ingående av FN-konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning av Europeiska gemenskapen. Utvärderingen av detta förslag inleddes i slutet av förra året och behandlas fortfarande av rådet.

Som betonades i betänkandet ger betänkandet upphov till en rad viktiga frågor kopplade till behörighet och dessa frågor kräver ytterligare diskussioner i rådet. Ordförandeskapet har dock åtagit sig att försöka slutföra förhandlingarna så fort som möjligt, så att konventionen kan ingås snart av gemenskapen. Jag vill tacka parlamentet för intresset det har visat för ämnet. Ordförandeskapet kommer att hålla er informerade om framstegen i de kommande överläggningarna i rådet.

Olli Rehn, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning är den första konvention som Europeiska gemenskapen har undertecknat tillsammans med sina medlemsstater. Det var ett nödvändigt steg för att tillåta ett fullständigt genomförande av konventionen i EU, även på politikområden som faller inom Europeiska gemenskapens ansvarsområde.

Eftersom både konventionen och dess fakultativa protokoll trädde i kraft för ett år sedan, den 3 maj 2008, måste vi nu prioritera ett skyndsamt undertecknande både av medlemsstaterna och gemenskapen. Sju medlemsstater har redan undertecknat konventionen.

Jag vill tacka parlamentet och i synnerhet föredraganden, Rumiana Jeleva, för att de stöder Europeiska gemenskapens undertecknande av FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionsnedsättning och dess fakultativa protokoll. Det gläder mig att se att parlamentet kan stödja båda förslagen.

Eftersom konventionen faller inom gemenskapens och medlemsstaternas delade behörighet och även är bindande för EU:s institutioner, gläder det mig att se att de är beredda att arbeta tillsammans för att se till att konventionen genomförs på rätt sätt.

Konventionens mål är på det hela taget viktiga för att främja livet för våra medborgare med funktionshinder, för att den rättsliga tolkningen av vissa bestämmelser som faller inom gemenskapens behörighet ska bli mer konsekvent, och för att säkerställa ett enhetligt minimiskydd av rättigheterna för personer med funktionsnedsättning i hela EU när det gäller de förpliktelser som följer av konventionen.

Vi måste arbeta tillsammans för att skydda de mänskliga rättigheterna för personer med funktionsnedsättning, och ett effektivt genomförande av FN-konventionen kommer att innebära just det och uppfylla detta mål. Jag räknar med att vi arbetar tillsammans mot detta gemensamma mål.

Rumiana Jeleva, *föredragande*. – (BG) Herr minister, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I dag när vi diskuterar Europaparlamentets betänkanden om FN-konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning, det fakultativa protokollet och yttrandet om dessa båda dokument från utskottet för sysselsättning och sociala frågor, vill jag påminna om att funktionshindrade utgör mer än 10 procent av befolkningen i Europeiska unionen och i världen. Enligt uppgifter från Världshandelsorganisationen växer denna procentandel fortfarande på grund av ökningen av världens totala folkmängd, framstegen inom medicinen och åldrandets globala utveckling.

Den FN-konvention vi behandlar i dag är den första om mänskliga rättigheter som är öppen för tillträde till och formellt godkännande av Europeiska gemenskapen. Detta utgör också ett unikt första steg i Europaparlamentets verksamhet. Målet med konventionen är att främja, skydda och garantera ett fullständigt och jämlikt åtnjutande av alla mänskliga rättigheter och grundläggande friheter för alla personer med funktionsnedsättningar, samtidigt som deras mänskliga värdighet respekteras.

Jag är ytterst nöjd över att vi under diskussionen i utskottet för sysselsättning och sociala frågor arbetade tillsammans i en anda av samförstånd och samarbete. Jag anser att det är mycket viktigt att mina kolleger och jag i utskottet beslutade oss för att säga något mer än ett enkelt "ja" till betänkandena om konventionen och protokollet, och utarbetade ett resolutionsförslag.

Europaparlamentet har alltid genomgående stött varje gemenskapsinsats för att utarbeta, genomföra och verkställa lagstiftning om lika möjligheter och icke-diskriminering av personer med funktionsnedsättning. När frågan om funktionshindrade tas upp försvinner våra politiska skiljaktigheter när det gäller det slutliga målet, nämligen att vi ska garantera en högre livs- och arbets kvalitet. Det finns naturligtvis olika åsikter om hur vi kan nå målet, men genom sitt nästan enhälliga beslut – endast en röst löd inte ”ja” – bevisade utskottet för sysselsättning och sociala frågor att skiljaktigheterna måste övervinnas när det gäller hur rimliga, långsiktiga och hållbara lösningar ska uppnås.

Jag anser att våra beslut, Europaparlamentets beslut, är oerhört viktiga för personer med funktionsnedsättning i EU. Här vill jag betona att de befogenheter som bottnar i genomförandet av FN-konventionen och det fakultativa protokollet är uppdelade mellan gemenskapen och dess medlemsstater. Att det fakultativa protokollet genomförs är viktigt eftersom det möjliggör för enskilda personer eller grupper att informera FN-kommittén för personer med funktionsnedsättning om kränkningar av deras rättigheter i konventionen. Det är viktigt att understryka att detta alternativ kommer att vara tillgängligt först efter att samtliga inhemska rättsmedel uttömts.

Som det sägs i betänkandet om det fakultativa protokollet kommer vi att kräva att Europeiska kommissionen och medlemsstaterna vart tredje år rapporterar till rådet och parlamentet om läget för genomförandet av det fakultativa protokollet inom sina respektive behörighetsområden. Jag anser att Europaparlamentet som den enda EU-institutionen med ledamöter som väljs direkt av EU:s medborgare, har rätten och det huvudsakliga ansvaret för att respektera alla medborgares rättigheter.

Jag vill betona att endast fyra medlemsstater – Österrike, Spanien, Slovenien och Ungern – hade ratificerat konventionen och det fakultativa protokollet när vi började arbeta på dokumenten i slutet av 2008, medan ytterligare tre – Sverige, Tyskland och Italien – har gjort det sedan dess.

Jag hoppas att vi genom dagens debatt och förhoppningsvis genom att rösta ja i morgon, kommer att slå två flugor i en smäll: vi kommer att godkänna kommissionens förslag till rådsbeslut och vi kommer att ge medlemsstaterna en positiv, uppmuntrande signal att fortsätta med ratificerings- eller tillträdesprocessen.

Jag vill avsluta genom att än en gång tacka alla mina kolleger som tog del i att utarbeta betänkandena och resolutionsförslaget. Jag vill också tacka mina kolleger från Europeiska kommissionen för deras hjälp, samt företrädarna för organisationerna för personer med funktionsnedsättning för deras förslag.

Hiltrud Breyer, *föredragande av yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män.* – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Kvinnor och flickor med funktionsnedsättning upplever en flerfaldig diskriminering och funktionsnedsättning har väldigt tydliga könsspecifika dimensioner. Vi måste synliggöra funktionshindrade kvinnor och flickor på ett bättre sätt och framför allt se till att de ägnas större uppmärksamhet på EU-nivå.

Europaparlamentet klagade mycket viktiga punkter för mig i resolutionen om situationen för kvinnor med funktionsnedsättning som antogs 2007. Man måste också ta fullkomlig hänsyn till kvinnors och flickors speciella situation när FN-konventionen genomförs. Beklagligtvis har hittills endast fyra medlemsstater ratificerat konventionen och protokollet. Vi behöver integrera ett jämställdhetsperspektiv i EU-politiken om personer med funktionsnedsättning, särskilt för tillgången till arbete och integration på arbetsplatsen. Utbildning, antidiskriminering och rätten till arbete måste garanteras.

Det främsta problemet är våld och vi måste mycket bestämt ge det rött kort. Kvinnor och flickor med funktionsnedsättning löper mycket stor risk att utsättas för våld, inklusive sexuellt våld, både i hemmet och utanför. Ofta begränsas deras rätt till sexualitet och moderskap, eller också utsätts de för tvångsaborter och steriliseringar. Medlemsstaterna bör därför lagstifta för att skydda dem från våld och ge de drabbade bättre stöd.

(Talmannen avbröt talaren.)

Rovana Plumb, *för PSE-gruppen.* – (RO) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr minister! Först av allt vill jag tacka min kollega Rumiana Jeleva för hennes goda samarbete under arbetet med betänkandet, samt andra ledamöter och organisationerna för personer med funktionsnedsättning.

Jag vill betona att vi måste ge missgynnade grupper starkt skydd, särskilt med tanke på att vår debatt äger rum vid en tidpunkt då följderna av den ekonomiska krisen är kännbara.

Jag vill framhålla att Europeiska unionen främjar en aktiv inkludering av personer med funktionsnedsättning och deras fullständiga delaktighet i samhället. Denna inställning utgör kärnan i FN-konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning. Därför uppmanar vi EU:s medlemsstater att skyndsamt ratificera dessa internationella dokument, samt att personer med funktionsnedsättning och deras organisationer aktivt tar del i övervaknings- och genomförandeprocessen kopplad till dokumenten. Vi uppmanar även medlemsstaterna och gemenskapens verkställande myndighet att garantera fri tillgång och distribution ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Elizabeth Lynne, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill först tacka föredraganden för allt samarbete när det gäller antagandet av detta betänkande i utskottet för sysselsättning och sociala frågor. Som ni vet var jag föredragande för FN-konventionen på Europaparlamentets vägnar 2003 när konventionen utarbetades.

Sedan dess har vi åstadkommit en rättsligt bindande konvention som jag anser är historisk. Det är en milstolpe i sig, men det jag sa 2003 vill jag säga igen. Om EU ska få någon trovärdighet i denna debatt måste vi föregå med gott exempel. Internationella människorättsfördrag är helt värdelösa om länderna inte undertecknar, ratificerar och genomför dem. Visst har alla medlemsstater undertecknat konventionen, men alla har inte undertecknat protokollet. De flesta har inte ratificerat, och de har sannerligen inte genomfört konventionen – vilket vi har krävt i flera betänkanden från parlamentet.

Den brittiska regeringen – min egen regering – har exempelvis än en gång missat sin egen tidsfrist från förra året för att ratificera konventionen, vilket är en oerhörd skandal. Jag tycker att det är skamligt. Jag skulle vilja se att kommissionen och parlamentet fortsätter att trycka på medlemsstaterna för att de ska ratificera och genomföra konventionen. Denna konvention har förutsättningar att gynna miljontals personer med funktionsnedsättning inom EU. Vi måste nu göra allt vi kan för att den ska bli verklighet.

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr rådets tjänstgörande ordförande, mina damer och herrar! Genom konventionen har personer med funktionsnedsättning internationellt garanterats rätten till skydd och erkännande av sin mänskliga värdighet samt till fullständig delaktighet i samhället. Nu är det desto viktigare att rådet lämnar in ratificeringsakten till FN före årets internationella funktionshinderdag.

På samma gång uppmanar vi alla medlemsstater att ratificera det fakultativa protokollet, så att FN-konventionen får en internationell kommitté för klagomål. Jag kan bara berätta hur viktigt detta är med hänvisning till mitt land. Hittills har personer med funktionsnedsättning vägrats jämlik tillgång till utbildning. Endast 15 procent av de funktionshindrade barnen integreras i skolsystemet. I mitt land kringgås kraven på tillgång för personer med funktionsnedsättning genom översättningsknep. Därför måste vi protestera mot att dessa saker fortfarande sker och i framtiden kunna garantera fullständig delaktighet i samhället för personer med funktionsnedsättning i alla EU:s medlemsstater.

Richard Howitt (PSE). – (EN) Herr talman! Jag är mycket stolt över att jag var med när kampanjen för konventionen inleddes på Sadler's Wells 2001. Jag är mycket stolt över att ledamöterna i hela parlamentet har spelat en ledande roll i fråga om att stödja upprättandet av konventionen. Jag är mycket stolt över att ha varit med i underkommittén för mänskliga rättigheter i Genève vid FN:s kommission och råd för mänskliga rättigheter för att argumentera för en överenskommelse om konventionen. Jag är mycket stolt över att Europeiska kommissionen och Europeiska gemenskaperna har ställt sig bakom ett människorättsinstrument för första gången. Jag är mycket stolt över att det är den snabbast godkända konventionen i Förenta nationernas historia, men mest av allt är jag mycket stolt över att personer med funktionsnedsättning och deras organisationer har deltagit fullt ut i överläggningar om och godkännandet av konventionen.

Vårt stöd till ratificeringen denna vecka borde klargöra tre punkter. För det första ger EU ett budskap till medlemsstaterna, genom att bli den åttonde som ratificerar konventionen, att de också bör ratificera och genomföra både konventionen och det fakultativa protokollet.

För det andra, herr kommissionsledamot, bör både vi och Europeiska kommissionen, inom alla behörighetsområden undersöka befintliga politikområden och förfaranden för att säkerställa att vi följer konventionen och handlar i enlighet med den.

(Talmannen avbröt talaren.)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Även jag välkomnar det faktum att vi är här för att diskutera och anta Förenta nationernas konvention om funktionshindrades rättigheter och samtidigt uppmana medlemsstaterna att beakta det fakultativa protokollet.

Detta är ett viktigt steg framåt för att försvara och stödja de funktionshindrades rättigheter, i syfte att respektera deras värdighet. Men det räcker inte med att länderna har undertecknat konventionen eller att de är beredda att beakta det fakultativa protokollet. Länderna måste också ratificera konventionen och vara beredda att tillämpa konventionen och protokollet så snart som möjligt.

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tror att vi är överens om att situationen fortfarande är långt ifrån tillfredsställande, trots att EU under de senaste åren och decennierna gjort enorma framsteg när det gäller att motverka diskriminering av funktionshindrade. I dag och varje dag den här månaden, den här veckan, den här dagen, drabbas tusen, tiotusen, hundratusen EU-medborgare med funktionshinder av diskriminering. De diskrimineras på arbetsmarknaden, inom servicesektorn, inom transportsektorn. De diskrimineras genom sämre tillgång till offentliga tjänster och mycket ofta gällande tillgång till vissa grundläggande offentliga tjänster, t.ex. utbildning på alla nivåer. Jag är ganska säker på att vi är överens om att det stora problem som vi står inför inom det här området, är social utslagning av våra funktionshindrade medmänniskor. För att ta itu med detta behöver vi en rad rättsakter som förebygger diskriminering, men vi behöver också ett fungerande socialtjänstsystem som nyckelinstrument, dels för att begränsa social utslagning och dels för att åstadkomma social integration. Det största problemet som de funktionshindrade står inför är givetvis deras mycket höga arbetslöshet.

Under de ekonomiska problem som för närvarande påverkar EU vet vi alla att det är våra funktionshindrade medmänniskor som får betala det högsta priset för den försämrade situationen på arbetsmarknaden. Deras möjligheter till sysselsättning blir mycket sämre än under goda tider. De får mycket ofta betala priset för att deras kvalifikations- och utbildningsstrukturer är sämre än för den övriga befolkningen och det har givetvis många negativa följder för möjligheterna till integration på arbetsmarknaden. De har mycket ofta mycket sämre tillgång till utbildning, normala skolor och utbildningsinstitutioner, som Elisabeth Schroedter så riktigt påpekat. Jag vill också säga att vi är fullt medvetna om den flerfaldiga diskriminering som drabbar många funktionshindrade, såsom Hiltrud Breyer påpekat. Här vill jag också säga att den konvention som vi debatterar innehåller en specifik artikel som är inriktad på kvinnor, så den flerfaldiga diskrimineringen har inte blivit bortglömd. I det här sammanhanget måste vi också berömma de sju stater som ratificerat konventionen. De har föregått med gott exempel för de stater som ännu inte genomfört processen. Den klara uppmaningen från Elisabeth Lynne att vi ska skynda på ratificeringsprocessen är viktig, men samtidigt måste vi respektera det faktum att ratificeringen har regler, att reglerna måste följas, att reglerna ofta är mycket olika i de olika medlemsstaterna och att även detta måste respekteras.

Jag vill också välkomna de yttranden vi har hört i dag, bl.a. från Rovana Plumb, som påpekat frivilligsektorns stora betydelse när det gäller att utveckla och genomföra strategier för våra funktionshindrade medmänniskor, och som syftar till att begränsa diskriminering, social utslagning och till att integrera de funktionshindrade i samhället. Jag vill framhålla att rådet har ägnat stor uppmärksamhet åt den här frågan och att ordförandeskapet lägger stor vikt vid frivilligsektorns deltagande. I överensstämmelse med mottot "Europa utan hinder", har vi också inbjudit företrädare från alla handikapporganisationer till evenemang som har samband med den här frågan. Ordförandeskapet stöder en serie evenemang som arrangeras av handikapporganisationerna.

Jag vill också nämna rådets möte med det Europeiska handikappforumet, som ägde rum i Prag mellan den 28 februari och den 1 mars 2009. Samma vecka genomfördes också den internationella konferensen "Europe without barriers". Den arrangerades av det tjeckiska nationella rådet för funktionshindrade. Konferensen hölls direkt under ordförandeskapets beskydd och utgjorde ett av de evenemang som arrangerades med stöd av ordförandeskapet. Som deltagare kan jag bekräfta att FN:s konvention om de funktionshindrades rättigheter var en av huvudpunkterna på konferensens dagordning. Under ordförandeskapet är man fast besluten att utveckla en verksamhet av betydande omfattning inom det här området, bl.a. regelbunden kontakt med företrädare för frivilligsektorn, på EU-nivå.

Jag vill avsluta med att framhålla samstämmigheten mellan den europeiska handlingsplanen för funktionshindrade och FN-konventionen, liksom de resultat som uppnåtts vid genomförande av handlingsplanen, där man lägger speciell tonvikt på värdighet, grundläggande rättigheter, skydd mot diskriminering, rättvisa och social sammanhållning. Det är allmänt erkänt att det är avgörande för att förändra situationen för de funktionshindrade att ta frågan på allvar. Därför har man inom handlingsplanen för personer med funktionshinder ställt krav på och stöttat tillgången till sociala tjänster och det har ökat

tillgången till varor och tjänster. Jag menar bestämt att man inom EU ska fortsätta med de positiva steg man önskar ta mot fullständig social integrering av våra funktionshindrade medmänniskor.

Olli Rehn, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag vill än en gång tacka alla som har deltagit i den intressanta debatten, särskilt föredraganden Rumiana Jeleva – i synnerhet för den viktiga resolution som kommer att antas i kammaren i morgon. Jag vill också tacka rådet för dess försäkran om att det tjeckiska ordförandeskapet kommer att sträva efter ett snabbt slutförande av ratificeringen och hela processen.

Jag vill också tacka parlamentet för ert senaste stöd till kommissionens förslag om ett horisontellt antidiskrimineringsdirektiv. Om direktivet antas av rådet – där enhällighet krävs – kommer det att ytterligare konsolidera rättigheterna för personer med funktionsnedsättningar på EU-nivå, vilket jag utgår från är vårt gemensamma mål, både i rådet och i parlamentet – det är i alla fall utan tvekan kommissionens mål.

Rumiana Jeleva, *föredragande*. – (BG) Mina damer och herrar! Jag vill tacka alla för ert deltagande och för de synpunkter ni har framfört. Jag menar att vi nog kan placera dagens debatt i ett större sammanhang, närmare bestämt genom att anknyta till att FN:s ekonomiska och sociala råd förra året tog ett beslut om att social integration ska bli det prioriterade temat för översyn och politiskt arbete under perioden 2009–2010.

Särskilt utrymme i det politiska arbetet för social integration har getts till världsaktionsprogrammet för personer med funktionshinder. Jag tror också att dagens debatt kommer att driva på de medlemsstater som fortfarande inte ratificerat konventionen och/eller dess fakultativa protokoll att göra detta inom den närmaste framtiden. Jag är säker på att omröstningen om betänkandet ska hjälpa oss att ta ett positivt steg i rätt riktning och på den punkten instämmer jag med rådet.

Europaparlamentet måste ta sitt ansvar för att förbättra villkoren för människor med funktionshinder. Såsom betonats under den här debatten måste vi arbeta outtröttligt och utöva alla tänkbara kontroller så att lagstiftningen tillämpas korrekt och så att vi inte blir ansvariga för en god lagstiftning och en dålig tillämpning.

Jag vill återigen tacka alla ledamöter från de olika politiska grupperna för deras stöd, liksom mina kolleger från kommissionen och de icke-statliga organisationer som vi samarbetat med under hela processen.

Talmannen. – Jag har fått ett resolutionsförslag⁽³⁾ som ingetts i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum fredagen den 24 april 2009.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Filip Kaczmarek (PPE-DE), *skriftlig*. – (PL) De funktionshindrades rättigheter kränks hela tiden. I min hemstad Poznań inträffade nyligen en händelse som är symptomatisk för detta. En medlem av det polska nationella parlamentet parkerade sin bil på en handikapplats. Paradoxalt nog har parlamentsledamoten en god vän som är funktionshindrad. Varför berättar jag det här? Därför att inga lagar, konventioner eller dokument kommer att förbättra de funktionshindrades situation om offentliga personer öppet och ostraffat bryter mot regler som skapats speciellt för att hjälpa de funktionshindrade att leva och fungera. Konventioner är givetvis mycket viktiga, men det är lika viktigt med ett uppriktigt, pålitligt och fullständigt genomförande. Funktionshindrade har ingen glädje av rättigheter som bara finns på pappret. De funktionshindrade räknar med verkliga förändringar som ska ge dem lika möjligheter. Tack för ordet.

19. Frågestund (frågor till rådet)

Talmannen. – Nästa punkt på föredragningslistan är frågestunden med frågor till rådet (B6-0227/09).

Vi ska nu behandla en rad frågor till rådet.

---

(3) Se protokollet.

Talmannen. – Fråga nr 2 från **Gay Mitchell** (H-01 30/09)

Angående: Antilissabonretoriken

Den globala finanskrisen har visat hur viktigt det är med ett starkt EU. Vi i Irland har snabbt lärt oss att myter och vilseledande information om Lissabonfördraget är en klen tröst i en krympande ekonomi och ökande arbetslöshet. När nu Tjeckien är ordförandeland, och landets egen president anslutit sig till antilissabonretoriken, hur tänker då rådet hantera dessa signaler när det står helt klart att behovet av samarbete inom EU är större, inte mindre?

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Rådet har alltid klargjort sitt fasta beslut att stärka samarbetet inom EU, i synnerhet i krissituationer. Under det tjeckiska ordförandeskapet, som bygger vidare på föregångarnas arbete, arbetar vi hårt på att lösa de problem som orsakas av den rådande finansiella och ekonomiska krisen och har i detta sammanhang beslutat om åtgärder på olika nivåer. En gemensam ram för medlemsstaterna har etablerats, såsom kan ses exempelvis från bankräddningsplanen, den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa och reglering och tillsyn av finansmarknaderna. Europaparlamentet har också bidragit till åtgärderna genom att stötta investeringar i infrastrukturen, inte minst genom sina internationella insatser. Vid mötet den 19 och 20 mars var rådet helt inriktat på att övervinna finanskrisen och problemen med realekonomin och klargjorde mycket tydligt att EU kan bemästra problemen och stoppa den rådande krisen endast genom en enad och samordnad handling inom ramen för den inre marknaden och EMU. Vid mötet den 19 mars beslutade rådet att en nära samordnad EU-respons inom ramen för den ekonomiska återhämtningsplanen för Europa ska innehålla mobilisering av alla tillgängliga instrument, inklusive gemenskapsmedel och att fullständigt integrerade strategier för tillväxt, sysselsättning, social integration och socialförsäkring ska ingå.

Beträffande Lissabonfördraget uppnådde rådet en överenskommelse om ytterligare framsteg, i december 2008. På Irlands begäran har medlemsstaterna gått med på att åstadkomma specifika lagliga garantier gällande de problem som var en källa till oro under förra årets folkomröstning i Irland. Rådet har också gått med på att om Lissabonfördraget träder i kraft, kommer man att efter grundläggande rättslig prövning anta ett beslut om de respektive medlemsstaternas fortsatta nationella representation i kommissionen. Med undantaget att specificerad, relaterad verksamhet i frågan ska slutföras under mitten av 2009 och förutsatt att genomförandet blir tillfredsställande är den irländska regeringen samtidigt fast besluten att arbeta för en ratificering av Lissabonfördraget mot slutet av kommissionens innevarande mandatperiod. Under mötet den 19 och 20 mars informerades Europeiska rådet om den rådande situationen i frågan och man beslöt att ta upp frågan på nytt under mötet i juni 2009.

Gay Mitchell (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag vill tacka ministern för hans svar.

Jag tycker att vi är alltför defensiva här i kammaren – och i institutionerna i allmänhet – när det gäller Lissabon och EU i allmänhet. Det är dags att vi sätter dem som attackerar Europa på defensiven. Var skulle vi vara utan Europeiska centralbanken? Var skulle vi vara – de av oss som tillhör euroområdet – utan euroområdet?

Det enda vi saknar är en igenkännbar ledare för Europeiska rådet som kan tala om frågor som rör den ekonomiska återhämtningen, och jag tycker att det är uppenbart att den bestämmelse i Lissabonfördraget som möjliggör att en sådan person utses verkligen är avgörande. Om vi hade haft en sådan person nu hade vi sluppit sicksackandet mellan de sex månader långa ordförandeskapen.

Kanske ministern i sitt svar skulle kunna uttala sig om sin syn på utsikterna för en ratificering av fördraget i Tjeckien.

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. – (CS) Jag kommer att besvara alla frågor senare, i en följd.

Talmannen. – Enligt vår normala arbetsordning ska ni först svara frågeställaren och dennes följdfråga och sedan, vanligtvis, kommer jag – och så har jag valt att göra – att samla ihop de andra följdfrågorna och ställa de till er.

Får jag be er att svara först.

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. – (CS) Tack, fru talman! Mina damer och herrar! Jag ska nu besvara frågan. Vad beträffar ratificeringen av Lissabonfördraget vill jag framhålla att Republiken Tjeckiens tvåkammarsparlament, som utgörs av representanthuset och senaten, arbetar mycket hårt på fördraget och att det godkändes av representanthuset den 18 februari i år. Här måste jag betona att det enligt tjeckiska grundlagar krävs en konstitutionell majoritet för att fördraget ska gå igenom. Det tjeckiska parlamentets

senat kommer förmodligen att rösta om fördraget den 6 maj, men senaten har som villkor för godkännandet krävt ett utkast till en lämplig lag enligt vilken överföring av behörighet kräver omröstning med kvalificerad majoritet och godkännande från parlamentets båda kamrar. Detta innebär ett så kallat villkorat mandat. Den tillämpliga lagen har redan utarbetats och godkänts och vi förväntar oss att senaten kommer att rösta om lagen den 6 maj och att Lissabonfördraget kommer att ratificeras av parlamentet så snart som lagen har antagits.

Richard Corbett (PSE). - (EN) Håller inte det tjeckiska ordförandeskapet med om att problemet när det gäller Lissabonfördraget i första hand inte handlar om bristen på information om det, eftersom det finns gott om information tillgänglig, utan om den betydande mängd felaktig information som avsiktligt sprids av fördragets motståndare?

Håller det inte också med om att de nationella regeringarna måste göra mycket mer för att motverka de myter och den felaktiga information som Gay Mitchell talade om och få ordning på denna mycket viktiga debatt om Europas framtid, med tanke på att fördraget inte skrivs under av de europeiska institutionerna utan förhandlades fram av medlemsstaterna?

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - (EN) Herr minister! Jag är säker på att i ert land, liksom i Irland, uppfattar väljarna för närvarande och oroar sig för ett orwellskt EU. De är inte dumma, och de vet att kommissionen manipulerade sitt lagstiftningsprogram så att inga dåliga nyheter nådde de irländska medierna.

Det är synd att Gay Mitchell, Richard Corbett och de andra är så förblindade av lockelsen i att bli framgångsrika eurokrater att de inte förstår vad frågan handlar om: att det irländska folket har meddelat sitt beslut. Kanske ni kan få rådet att ge kommissionen i uppdrag att stoppa den stora ökningen av sina avdelningar för kommunikation och information – det vill säga propaganda – och låta det resultat som det fantastiska irländska folket har meddelat visa att demokratin lever i EU.

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. - (CS) Jag vill betona att vi alla bör ha kurage nog att medge för oss själva att EU-medborgarna har mycket dålig kännedom om hur EU fungerar. EU påverkar oftast medborgarna på ett abstrakt sätt och EU:s institutioner är mycket svåra att förstå. Ju sämre kunskapen är, desto lättare uppstår situationer som bidrar till felaktig information, som har lätt att få fäste i folks medvetande, just därför att man inte har tillräcklig information om hur EU fungerar. Enligt min mening skulle felaktig information och lögn inte kunna få fäste om vi tog itu med bristen på demokrati och det faktum att medborgarna inte alltid identifierar sig med EU och dess institutioner. Jag är av den bestämda uppfattningen att regeringarna i EU:s medlemsstater har en grundläggande skyldighet att motarbeta felaktig information och osanningar. Regeringarna i EU:s medlemsstater bör också regelbundet informera sina medborgare om alla frågor som rör den europeiska integrationen. Det är min absoluta mening att vi endast då kan uppnå verkliga demokratiska framsteg.

Talmannen. - Fråga nr 3 från **Manuel Medina Ortega** (H-0132/09)

Angående: Dubbelbeskattning

I ljuset av den senaste rättspraxisen från EG-domstolen vad avser dubbelbeskattning, vilka åtgärder avser rådet vidta för att harmonisera EU:s skatterätt så att europeiska skattebetalare inte behöver betala skatt två gånger för samma sak?

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. - (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Vad beträffar det rådande tillståndet inom gemenskapen har man på gemenskapsnivå ännu inte godkänt några åtgärder för att ta bort dubbelbeskattningen inom området direktbeskattning, med undantag av rådets direktiv 90/435/EEG av den 23 juli 1990 om gemensamma beskattningssystem för moderbolag och dotterbolag hemmahörande i olika medlemsstater, konventionen från den 23 juli 1990 om undanröjande av dubbelbeskattning vid justering av inkomst mellan företag i intressegemenskap och rådets direktiv 2003/48/EG av den 3 juni 2003 om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar. Det beror på att området i fråga är medlemsstaternas ansvar, förutsatt att de tillämpar gemenskapslagstiftningen. Överenskommelser om att undanröja dubbelbeskattning som enligt de tidigare nämnda autonoma befogenheterna och i enlighet med provöverenskommelsen med OECD, ingås bilateralt mellan medlemsstaterna, tycks inte räcka till för att undanröja all juridisk dubbelbeskattning inom EU.

Kommissionen, som har den exklusiva rätten att initiera lagar inom gemenskapen i samband med direktbeskattning, föredrar för närvarande helt klart en pragmatisk strategi i den här frågan, med tanke på subsidiaritetsprincipen, som tillämpas på gemenskapslagstiftningen inom området direktbeskattning och

med tanke på kravet på enhällighet. Denna pragmatiska strategi borde uppmuntra medlemsstaterna att samarbeta för att se till att de inhemska beskattningssystemen, inklusive de bilaterala beskattningsavtalen, fungerar smidigt. Detta omnämns, bland mycket annat, i kommissionens meddelande om samordning av medlemsstaternas direktbeskattningssystem inom den inre marknaden, särskilt i den slutliga versionen av dokumentet (KOM(2006)0823). Rådet har bekräftat kommissionens samarbetsbaserade strategi i slutsatserna från den 27 mars 2007. Det betonades att den inre marknads funktion inom beskattningsområdet kan förbättras genom samarbete på medlemsstatsnivå och, där så är tillämpligt, på EU-nivå med beaktande av medlemsstaternas behörighet. Rådet förklarade att godtagbara lösningar kan ha olika utformningar, i enlighet med subsidiaritetsprincipen.

Manuel Medina Ortega (PSE). - (ES) Herr talman! Den information som ni ger oss är korrekt men vi som parlamentsledamöter, och definitivt EU-medborgarna, har ett intryck av att det finns en mycket farlig lucka i gemenskapsrätten.

Eftersom skattekraven hela tiden ökas i samtliga medlemsstater är rörlighet för närvarande i det närmaste omöjligt.

När vi ber kommissionen förklara den pragmatiska strategin verkar det som om kommissionen inte har något stöd i rådet. Vi tycks ha hamnat i en ond cirkel där kommissionen hänvisar oss till rådet och rådet hänvisar oss tillbaka till kommissionen, samtidigt som verkligheten är den att medborgarna i det EU som vi försöker bygga upp inte kan välja att bosätta sig eller ha kontakter i olika länder, på grund av den tunga skattebördan som orsakas av skattesystemets brist på harmonisering.

Kan rådet göra något för att få slut på den här onda cirkeln?

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. - (CS) Först och främst vill jag betona att det långsiktiga målet är en lösning i form av ett direktiv eller multilateralt fördrag. Bara på det sättet kan vi utveckla systemet effektivt med utgångspunkt från rättsprinciper. Kommissionen ska föreslå en lösning på de mest överhängande problem som uppkommer i samband med den inre marknaden, genom ökad samordning av medlemsstaternas skattelagstiftning och bättre beslutsprocesser. Kommissionen föreslår i sitt meddelande KOM(2006)0823 om samordning av medlemsstaternas direktbeskattningssystem inom den inre marknaden att inrätta en mekanism för en effektiv lösning av tvister i samband med problem med internationell dubbelbeskattning inom EU, men på grund av otillräckligt stöd från medlemsstaterna, som Paul Rübig nämnde, har kommissionen övergett frågan till förmån för andra initiativ. Kommissionen är fullt medveten om hur dubbelbeskattningsavtal påverkar den inre marknaden och kommer att förbereda offentliga samråd under 2009. Med utgångspunkt från samråden ska kommissionen utarbeta ett meddelande om vad man kommit fram till samt ett förslag på en godtagbar lösning på de existerande problemen.

Rådet har gång på gång brottats med det här problemet inom ramen för olika initiativ. Första gången gällde det expansion av ramarna för direktiv 90/435/EEG om ett gemensamt beskattningssystem för moderbolag och dotterbolag, genom rådets direktiv 2003/123/EG, som undanröjer den ekonomiska och juridiska dubbelbeskattningen av gränsöverskridande flöden av utdelningar inom ramen för gemenskapen. 1990 antogs ett skiljedomsfördrag med syftet att undanröja den dubbelbeskattning som uppkommer genom att man fastställt internpriser mellan närstående företag. Det visade sig emellertid att direktivet inte var så effektivt, delvis eftersom det har karaktären av internationellt avtal som ingåtts mellan medlemsstater och inte karaktären av en gemenskapsrättsakt. År 2003 antogs direktiv 2003/49/EG, vilket undanröjde dubbelbeskattning av räntor och royalties som betalas mellan närstående bolag i olika medlemsstater och som innebär att endast det land där förmånstagaren för utbetalningen är bosatt, har rätt att beskatta betalningen. Frågan om att expandera ramarna för detta direktiv bör bli föremål för fortsatta förhandlingar i rådet. I samband med kommissionens båda meddelanden om samordning av medlemsstaternas direktbeskattningssystem och sociala avgifter inom den inre marknaden, har Ekofin antagit rådets resolution från december 2008 om sociala avgifter. Resolutionen syftar till att undanröja dubbelbeskattning och samordna statliga förfaranden inom området för sociala avgifter på så sätt att, vid överföring av ekonomisk verksamhet från en stat till en annan, när fysiska eller juridiska personers tillgångar överförs från en stat som tillämpar beskattning vid utflyttning, ska den mottagande staten tillämpa den utväxlade tillgångens marknadsvärde vid tidpunkten för överföringen från utflyttningsstaten som en kostnad när tillgången säljs.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Vi förstår alla att dessa skattefrågor kan vara mycket tekniska, men kan ministern ändå rent allmänt hålla med om att alla som förstår dessa frågor säkerligen inser att en skatteharmonisering inte är avgörande för att dubbelbeskattning ska kunna undvikas? Allt som krävs – jag vet att det är rätt tekniskt – är en vilja till bättre samarbete mellan medlemsstaterna. Med tanke på de stora

belopp som regeringarna i nuläget tar från hårt pressade skattebetalare är det väl säkerligen dags att uppmuntra mer skattekonkurrens för att minska bördan för arbetande familjer i hela EU.

Paul Rübzig (PPE-DE). - (DE) Herr ordförande! Jag anser att det tjeckiska ordförandeskapet har en mycket positiv och proaktiv inställning i denna fråga. Det gratulerar jag er till, för det är naturligtvis viktigt att skydda medborgare och små och medelstora företag så att också de kan få in sina inkomster när de tillhandahåller tjänster. Det finns överhuvudtaget inget som gör dubbelbeskattning socialt berättigat. Därav min fråga: anser ni att EG-domstolen kan fastställa krav på detta område?

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. - (CS) Fru talman, mina damer och herrar! EG-domstolen har slagit fast att det faktum att gemenskapens lagstiftning, den fria rörligheten och principerna om icke-diskriminering är direkt tillämpliga inte innebär att medlemsstaterna måste avskaffa laglig dubbelbeskattning som beror på en ömsesidig påverkan mellan olika skattesystem i gränsöverskridande situationer i gemenskapen. Denna ståndpunkt grundar sig på EG-domstolens dom i mål C-513/04, Kerckhaert Morres. Domstolen har redan avgjort denna fråga och här tror jag faktiskt att möjligheterna är mycket begränsade. Enligt EG-domstolens rättspraxis måste fördrag om avskaffande av dubbelbeskattning uppfylla den inre marknadens krav och de får i synnerhet inte leda till diskriminering eller skillnader när det gäller de grundläggande rättigheter som slås fast i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskaperna. Å andra sidan anser jag att risken för dubbelbeskattning gör att skattesystemen blir enormt komplicerade och inte minst gör saker och ting komplicerade för små och medelstora företag, som ibland har mycket svårt att förstå de komplicerade system som lyder under enskilda länders lagstiftning. Denna risk är störst just för små och medelstora företag, som får högre kostnader på grund av att de inte har råd att anlita dyra konsult- och advokatbyråer på samma sätt som stora företag – inte minst multinationella företag. De komplicerade skattesystemen är därför en större börda för små och medelstora företag. Jag är personligen övertygad om att det mest rättvisa vore att alla medlemsstater hade enklast tänkbara och mest insynsvänliga system för direktbeskattning och, enligt min personliga uppfattning, så låga skatter som möjligt.

Talmannen. - Fråga nr 5 från **Marian Harkin** (H-0136/09)

Angående: Fjäderfäkött

Kommissionen har lagt fram ett förslag KOM(2008)0336 till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1234/2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna, vad gäller handelsnormerna för fjäderfäkött. Håller det tjeckiska ordförandeskapet, mot bakgrund av detta förslag och med hänsyn till konsumenternas hälsa, livsmedelssäkerheten, spårbarheten och produktkvaliteten, med om att märkningen "färskt" i fråga om fjäderfäkött måste vara en garanti för att köttet just är färskt? Instämmer ordförandeskapet i att fjäderfäkött som slaktas och fryses in i ett tredjeland och som sedan transporteras och tinas upp, och ibland även bearbetas, i en av EU:s medlemsstater och som sedan marknadsförs och säljs som "färskt" kött producerat i EU utgör ett allvarligt problem? Håller ordförandeskapet med om att detta inte är acceptabelt, att det missleder konsumenterna och att det är orättvist mot producenter inom gemenskapen som tillämpar EU:s stränga riktlinjer? Vilka åtgärder vidtar det tjeckiska ordförandeskapet i dagsläget för att se till att förordningen införs på ett smidigt sätt?

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. - (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Ordförandeskapet kan försäkra ledamoten om att vi fäster stor vikt vid att det ska finnas en stark livsmedelssäkerhet och ett starkt konsumentskydd i gemenskapen, oavsett om livsmedlen produceras lokalt eller importerats från tredjeländer. I detta sammanhang kan ordförandeskapet hänvisa till slutsatserna från rådets möte den 18–19 december 2008 om säkerheten hos jordbruksprodukter och livsmedelsprodukter som importerats till gemenskapen. I sina slutsatser uppmanade rådet i enlighet med gemenskapens regler kommissionen att före utgången av 2010 lägga fram en rapport till rådet och Europaparlamentet om effektiviteten hos och tillämpningen av sanitära och fytosanitära kontroller av importerade livsmedel. Till följd av sin skyldighet att säkra ett starkt skydd för människors hälsa i genomförandet av gemenskapens politik förkastade rådet i december 2008 kommissionens förslag till rådets förordning om genomförande av rådets förordning (EG) nr 853/2004 vad gäller användning av antimikrobiella ämnen för att avlägsna ytkontaminering från slaktkroppar av fjäderfä. Rådet ansåg att det skulle vara möjligt att dölja dålig sanitär praxis genom att använda sådana ämnen. Europaparlamentet motsatte sig förslaget i en resolution av den 19 juni 2008 och bad rådet att förkasta det. När det gäller kommissionens förslag om handelsnormer för fjäderfäkött kan ordförandeskapet bekräfta att förslaget för närvarande är föremål för förhandlingar inom rådet och att målet är att säkra ett starkt konsumentskydd och förhindra att fjäderfäkött som har varit djupfrysad säljs som färskt. Ordförandeskapet kan försäkra ledamoten om att man gör allt för att denna förordning snabbt ska kunna antas så snart Europaparlamentet har avgett sitt yttrande.

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Jag vill tacka ordförandeskapet för detta svar eftersom det tjeckiska ordförandeskapet, om jag har förstått saken rätt, kommer att vidta åtgärder i denna fråga. Det gläder mig att höra att rådet diskuterar att vidta åtgärder för att förhindra att fjäderfäkött fryses och därefter säljs som om det vore färskt, eftersom detta naturligtvis innebär att många EU-producenter inte bedriver sin verksamhet på lika villkor – i själva verket gör ingen det.

Därför är min fråga till ordförandeskapet: När kan vi förvänta oss något svar från rådet om detta, och kan ni säga någonting om vilka särskilda åtgärder ni skulle kunna vidta i denna fråga?

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Detta problem har nu lösts av rådets arbetsgrupper i samband med förhandlingarna om förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1234/2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna, vad gäller handelsnormerna för fjäderfäkött. Det tjeckiska ordförandeskapet har föreslagit en kompromisstext som har fått stöd av en majoritet i rådets jordbrukskommitté. Texten kommer att läggas fram för bedömning av WTO i samband med samråden med handelspartner. Om resultatet blir positivt och Europaparlamentet godkänner sitt betänkande vid plenarsammanträdet, vilket verkar bli fallet, kommer det tjeckiska ordförandeskapet att överlämna kompromisstexten till rådet. Rådet har en formell skyldighet att invänta Europaparlamentets yttrande, även om man inte behöver hänvisa till det i sitt beslut. I kompromisstexten sägs att när det gäller produkter som framställs av färskt fjäderfäkött i enlighet med denna förordning får medlemsstaterna föreskriva vissa variationer i temperaturkraven, vilka får tillämpas under en minimal tidsperiod och bara i den mån det är nödvändigt för att möjliggöra hantering och styckning i bearbetningsanläggningar i samband med produktionen av produkter av färskt fjäderfäkött. Vi förväntar oss att rådet kommer att ta upp detta förslag i maj och tror mot bakgrund av de förhandlingar som hittills har förts att resultatet kommer att bli positivt.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Efter BSE-krisen i nötköttssektorn för några år sedan införde vi fullständig identifiering och spårbarhet för nötköttsprodukter i Europa. Håller inte rådet med om att vi måste agera snabbt, inte bara när det gäller fjäderfäkött utan även färskött och griskött, för att ge konsumenterna samma information och tillhandahålla samma spårbarhet om något skulle gå fel?

Renate Sommers betänkande om information till konsumenterna behandlas i parlamentet för närvarande, och kanske kan rådet hålla med om att man skulle kunna uppnå detta med hjälp av utökad märkning – vilket skulle öka spårbarheten.

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Ursprungsmärkning av fjäderfäkött ingår inte i bilaga 14 till rådets förordning (EG) nr 1234/2007 och omfattas därför inte av det förslag som vi nu debatterar. Ursprungsmärkning behandlas i kommissionens förordning (EG) nr 543/2008 och vilar därför på kommissionens ansvar och diskuteras i kommittéerna. Jag vill också säga att jag har stor förståelse för denna fråga, eftersom om man tar det hot som den s.k. galnakosjukan medförde på grund av smittat nötkött, och tar hänsyn till de faktiska effekterna för invånarnas hälsa i EU:s medlemsstater, så orsakar några av de sjukdomar som härrör från fjäderfäkött – däribland salmonella – betydligt fler hälsoproblem och till och med dödsfall än vad galnakosjukan gjorde på sin tid. Men jag vill återigen betona att ursprungsmärkning är kommissionens ansvar och vi får inte glömma att det naturligtvis är mycket svårare att kontrollera ursprunget för fjäderfän än för nötkreatur. Vi får inte heller hamna i en situation där viljan att skydda konsumenten genom att helt eliminera alla tvivel och potentiella risker gör att systemet blir så administrativt invecklat att det leder till kraftigt höjda livsmedelspriser. Låt mig återigen upprepa att huvudansvaret när det gäller obligatorisk ursprungsmärkning av fjäderfäkött vilar på kommissionen och inte på rådet.

Talmannen. – Fråga nr 9 från **Marie Panayotopoulos-Cassiotou (H-0144/09)**

Angående: Krisbekämpning och små och medelstora företag

Det europeiska krisbekämpningsprojektet innefattar bland annat stöd till småföretag genom småföretagsakten (Small Business Act). Kan rådet meddela vilka insatser som hittills har gjorts i detta sammanhang och vad som planeras inför framtiden?

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! I december förra året enades Europeiska rådet om en europeisk plan för ekonomisk återhämtning. Planen omfattar konkreta åtgärder för att stödja små och medelstora företag, varav de viktigaste är åtgärderna för att förbättra tillgången till finansiering och minska den administrativa bördan för företag. Europeiska rådet uttryckte samtidigt sitt stöd för ökade insatser av Europeiska investeringsbanken under perioden 2008–2011, i synnerhet i form

av lån till små och medelstora företag, som skulle öka med 10 miljarder euro jämfört med den nuvarande utlåningen till denna sektor. Europeiska rådet har vidare gett sitt stöd till att tröskelvärdena för statligt stöd tillfälligt får överskridas under minst två år när det gäller belopp på högst 500 000 euro, och till att regelverket för statligt stöd anpassas för att stimulera stöd till företag och framför allt till små och medelstora företag. Europeiska rådet krävde också att de påskyndade förfaranden som är tillåtna enligt gemenskapsrätten skulle tillämpas i samband med offentlig upphandling och att de administrativa bördorna för företag ska minska. Europeiska rådet stöder också ett fullständigt genomförande av kommissionens handlingsplan för småföretagsakten, som antogs av rådet den 1 december 2008. Handlingsplanen för småföretagsakten bör hjälpa små och medelstora företag under den ekonomiska turbulensen genom att förbättra deras möjligheter att få lån, minska de administrativa bördorna, hjälpa dem att dra nytta av den inre marknadens fördelar och öka deras konkurrensförmåga på utländska marknader. Den 5 mars slog rådet fast att handlingsplanen bör genomföras fullt ut så snart som möjligt på EU-nivå och i medlemsstaterna i enlighet med subsidiaritetsprincipen.

Rådet tog dessutom än en gång upp vikten av att förbättra möjligheterna att skaffa finansiering ännu mer – jag tänker här på lån, garantier, mezzaninfinansiering etc. – eller riskkapital för nyetablerade innovativa företag och små och medelstora företag, om det är nödvändigt på grund av effekterna av den nuvarande finanskrisen. Vi måste förbättra små och medelstora företags marknadstillträde genom framför allt ökad övervakning av marknaden och av enskilda branscher så att hinder på den inre marknaden kan upptäckas och åtgärdas. Redovisningskraven bör i hög grad förenklas och det bör gå snabbare att starta nya företag. Vid sitt möte den 19–20 mars enades Europeiska rådet om följande åtgärder: att undanröja befintliga hinder och förhindra att nya uppstår, att uppnå en fullt fungerande inre marknad, att minska de administrativa bördorna ytterligare, att förbättra ramvillkoren för näringslivet i syfte att upprätthålla en stark industriell bas för företagen med särskild inriktning på små och medelstora företag och innovation, att uppmuntra till partnerskap mellan olika affärsområden, forskning och utbildning, samt att öka kvaliteten på investeringar i forskning, kunskap och utbildning.

Mina damer och herrar! Jag vill även påpeka att rådet den 10 mars 2009 uppnådde en politisk överenskommelse om att det genom en ändring av direktiv 2006/112/EG ska bli möjligt för alla medlemsstater att permanent införa lägre moms på ett antal arbetsintensiva tjänster, och det handlar förstas i hög grad om tjänster som tillhandahålls av små företag. Bland övriga lagförslag som har uppstått till följd av initiativ i samband med småföretagsakten bör rådet anta en förordning om stadgan för det europeiska privata aktiebolaget, som skulle göra det lättare för små och medelstora företag att bedriva verksamhet över gränserna. Rådet kommer även att överväga en revidering av direktivet om sena betalningar så att små och medelstora företag får betalt i tid för sina affärstransaktioner. När det gäller agendan för bättre lagstiftning lade kommissionen förra året fram elva nya påskyndade åtgärder för att minska de administrativa bördorna för företag och har satt som mål att de nuvarande bördorna till följd av EU:s lagstiftning ska minskas med 25 procent fram till 2012. Beräkningar visar att detta kan leda till besparingar på omkring 30 miljarder euro och fördelarna skulle vara störst för små och medelstora företag. Den 10 mars i år uppmanade rådet kommissionen att lägga fram förslag till nya särskilda åtgärder för att minska bördorna inom vart och ett av de 13 viktiga prioriteringsområdena i handlingsplanen. Exempel på faktiska åtgärder i detta sammanhang är antagandet av förslag för att förenkla det tredje och det sjätte direktivet om fusioner och upplösning av handelsföretag i samband med den första behandlingen i Europaparlamentet, samt godkännandet av revideringen av det fjärde och det sjunde direktivet. Detta viktiga arbete bör emellertid fortsätta så att de administrativa bördorna kan minskas med 25 procent och kommissionen bör snarast möjligt slutföra sin översyn av alla befintliga lagbestämmelser.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). - (EL) Fru talman! Jag tackar ministern för hans svar, i vilket han räknade upp alla åtgärder som planeras. Nu gäller det förstas att tillämpningen av dessa åtgärder också leder till konkreta resultat för alla i EU som i dag har små och medelstora företag som har drabbats av krisens följd och för alla som vill starta nya små och medelstora företag. Det är just på denna punkt som jag skulle vilja att ministern anger om det finns statistik över nya företag som startas, samt statistik över företag som försvinner. Jag tycker att det vore intressant att få dessa jämförande siffror, om inte i dag så i ett svar framöver.

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. – (CS) Jag vill för det första betona att antalet företag som går omkull och antalet nya företag varierar avsevärt mellan de olika medlemsstaterna, liksom de konkreta villkoren för att starta ett nytt företag. Medan det i vissa stater tar ett par dagar att starta ett litet eller medelstort företag kan det i andra stater dessvärre ta flera månader. Det är förstas möjligt att göra en detaljerad sammanfattning med den information som ni begär, fru Panayotopoulos-Cassiotou, och den vill vi i så fall lämna skriftligen.

Talmannen. – Fråga nr 10 från **Avril Doyle** (H-0145/09)

Angående: Resultatet av vårtoppmötet om finansiering av en global klimatuppgörelse

Är ordförandeskapet, mot bakgrund av vårtoppmötet i förra veckan, nöjt med resultatet av de förhandlingar som hölls om att tillhandahålla finansiellt bistånd till utvecklingsländer för att främja en global klimatuppgörelse vid klimatkonventionens partskonferens COP-15 i Köpenhamn i december 2009?

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! I slutsatserna från mötet den 19–20 mars 2009 slog rådet fast att det kommer att krävas betydande interna och externa finansieringskällor, såväl offentliga som privata, för att finansiera åtgärder för begränsning och anpassning, särskilt i de mest utsatta utvecklingsländerna, och att EU kommer att bidra med en rimlig del av finansieringen av sådana åtgärder i utvecklingsländerna. Kommissionens beräkningar baserade på de senaste studierna visar att de tillkommande offentliga och privata investeringarna måste öka till nästan 175 miljarder euro fram till 2020 om utsläppen ska minskas till en nivå som är förenlig med EU:s mål.

Färska undersökningar visar också att mer än hälften av dessa investeringar måste göras i utvecklingsländerna. Sekretariatet för FN:s ramkonvention om klimatförändring beräknar vidare att anpassningskostnaderna i utvecklingsländerna år 2030 kommer att ligga på mellan 23 och 54 miljarder euro om året. När det gäller finansieringen av begränsningsåtgärder i utvecklingsländerna har rådet intagit en tydlig ståndpunkt. Utvecklingsländerna bör med de utvecklade ländernas hjälp upprätta strategier och planer för att etablera en ekonomi med låga koldioxidutsläpp. I dessa strategier och planer bör man skilja mellan åtgärder som kan vidtas för sig, eftersom de inte medför några eller mycket låga kostnader eller till och med en nettovinst på medellång sikt, och åtgärder som kommer att leda till ytterligare kostnader som inte enkelt kan finansieras av de enskilda länderna själva.

För att genomföra Köpenhamnsöverenskommelsen krävs ett stöd som är tillräckligt, förutsägbart och ges i rätt tid. Den internationella finansiella strukturen som förmedlar detta stöd måste baseras på principer om effektivitet, lämplighet, jämlikhet, öppenhet, ansvar, sammanhållning, förutsägbarhet och god ekonomisk förvaltning. När det gäller finansieringskällorna godkände rådet alternativ som man kan titta närmare på i internationella förhandlingar, däribland en strategi som bygger på medverkan i enlighet med en överenskommen skala, marknadsbaserade metoder som bygger på auktionsarrangemang, eller en kombination av dessa och andra alternativ. Under övergången till en global marknad för handel med koldioxidutsläpp kommer dessutom flexibla mekanismer, mekanismen för ren utveckling och gemensamt genomförande att fortsätta att spela en viktig roll för att finansiera utsläppsminskningar i utvecklingsländer och övergångsekonomier. Det kommer i detta sammanhang att vara viktigt att stärka integriteten i ett miljöperspektiv, bidraget till hållbar utveckling och en rättvis geografisk fördelning. Marknaden för handel med koldioxidutsläpp måste dessutom utvidgas för att skicka en tydlig signal om vad koldioxidutsläppen kostar. Det är ett av de mest kostnadseffektiva sätten att minska utsläppen samtidigt som det tydligt uppmuntrar en övergång till en ekonomi med låga koldioxidutsläpp. Rådet har i samband med EU:s överenskommelse om klimat- och energipaketet även betonat hur detta paket bidrar till EU:s försök att finansiera åtgärder inriktade på att begränsa klimatförändringarna och anpassa sig till dem. Det står klart att vi måste göra mycket mer på finansieringsområdet. Rådet har beslutat att ta upp denna fråga igen under mötet i juni för att förtydliga sin ståndpunkt ytterligare i de pågående internationella förhandlingarna.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Jag vill tacka det tjeckiska ordförandeskapet för ett utförligt svar. Jag fick det faktiskt skriftligt tidigare i dag eftersom de inte trodde att vi skulle hinna med fråga 10.

Kan jag utgå ifrån att detta verkligen är den tjeckiska regeringens åsikt, som ni just har framhållit, jag skulle verkligen känna mig uppmuntrad om jag trodde det? Jag vill tacka er, för det innebär att den tjeckiska regeringen har kommit långt i frågor som rör klimatförändringar sedan ordförandeskapet inleddes.

Om man bortser från rådsmötet i juni, kan ni säga något om resten av tidsplanen när det gäller att nå en överenskommelse om EU:s "rättmätiga del" när det gäller att finansiera tredjeländernas mildrande av och anpassning till klimatförändringen? För övrigt instämmer jag helt med vad ni säger om koldioxidmarknaden och dess bidrag.

Talmannen. – Tack, fru Doyle. Det förvånar mig att ni hade fått svaret i förväg. Jag har väldigt länge velat uppmuntra detta både från rådets och kommissionens sida, därför vill jag gratulera er båda för att ni har lyckats med det.

(Utrop från Avril Doyle: "Det var för att de inte trodde att vi skulle hinna fram till fråga 10!")

Petr Nečas, rådets tjänstgörande ordförande. – (CS) Mina damer och herrar! Ju mindre tid som återstår av det tjeckiska ordförandeskapet, desto snabbare tycks den gå och det är kanske därför vi försöker snabba på och hinna med allt det administrativa i tid. Jag vill som svar på ledamotens fråga säga att rådet kommer att diskutera denna fråga på nytt i juni i år. Enligt rådets uppfattning är det viktigt att inrikta sig mer på de finansiella mekanismerna i kampen mot klimatförändringarna. Inför Köpenhamnsmötet kommer rådet att offentliggöra hur man ställer sig till olika sätt att finansiera begränsnings- och anpassningsåtgärder, stödja ny teknik och skapa de rätta förutsättningarna för ett genomförande av dessa planer. Rådet kommer även att visa hur EU ska bidra konkret till dessa planer och förklara hur kostnaderna ska fördelas mellan medlemsstaterna, samt insatserna för att uppnå dessa mål. Allt kommer att baseras på faktiska förslag från kommissionen.

När det gäller vissa andra problem som rör finansieringen av det globala avtalet om bekämpning av klimatförändringarna har EU gjort klart att man här vill ta på sig en proportionerlig del av ansvaret. EU har dessutom fastställt grundläggande principer när det gäller finansieringen och har gjort klart att man tänker diskutera dessa alternativ med sina globala partner. Men det är förstås för tidigt att lägga korten på bordet genom att offentliggöra vissa siffror. Det vore inte klokt och förnuftigt. Det vore inte taktiskt. Vi har en uppfattning om hur mycket pengar som kommer att krävas för att genomföra den globala planen. Men vi behöver åtminstone på ett ungefär veta vilket slags begränsningsåtgärder som tredjeländerna planerar att genomföra. Jag vill i detta sammanhang påpeka att EU år 2007 gjorde ett frivilligt åtagande om att minska utsläppen med 20 procent – eller, om man lyckas uppnå ett globalt avtal, med 30 procent – och detta var långt innan något annat land i världen hade offentliggjort några förslag om begränsningar överhuvudtaget.

Talmannen. – Nu när tillfälle gavs vill jag framhärda eftersom jag tycker att om svaren på de frågor vi inte tror att vi ska hinna med kan ges på förhand så finns det ingen anledning till att svaren på de frågor som vi kommer att hinna med inte ska kunna ges på förhand, så att vi – precis som vi fick nu – kan få ett bättre och mer givande utbyte. Jag vill tacka er båda för att ni har visat detta, och därmed belyst något som många av oss länge har velat föra fram.

Frågor som inte har besvarats på grund av tidsbrist, kommer att få skriftliga svar (se bilagan).

Frågestunden är avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 20.10 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

20. Krav på ekodesign för energirelaterade produkter (omarbetning) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande (A6-0096/2009) av Magor Imre Csibi, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om upprättande av en ram för att fastställa krav på ekodesign för energirelaterade produkter (omarbetning) (KOM(2008)0399 – C6-0277/2008 – 2008/0151(COD)).

Magor Imre Csibi, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka skuggföredragandena för deras samarbete för att nå kompromissöverenskommelsen med rådet om omarbetningen av direktivet om ekodesign.

Det har varit en utmaning, huvudsakligen på grund av omarbetningens mycket restriktiva natur. Ett lagstiftningsförslag där parlamentet knappt kan ändra någonting är ingen lämplig ram för medbeslutande. Vi är inte längre någon institution som är begränsad till att ge sitt samtycke, och det här är inte det sätt som parlamentet vill arbeta med omarbetningen i framtiden.

Jag är dock nöjd med att vi trots dessa utmaningar lyckades nå en kompromiss som bekräftar de grundläggande principerna i kommissionens förslag, till exempel att tillämpningsområdet ska utvidgas till energirelaterade produkter, men också innehåller mer förtydliganden och mer betoning på alla relevanta miljöparametrar.

Kompromissen förbättrar således definitionen av "energirelaterade produkter" genom att klargöra vilka produkter som ska omfattas av genomförandeåtgärder, till exempel fönsterisoleringsmaterial eller en del vattenanvändande produkter såsom duschmunstycken och kranar. Och jag vill betona att dessa produkter inte kommer att omfattas automatiskt bara för att dessa exempel har nämnts.

Först kommer de att bli föremål för en särskild konsekvensbedömning, och genomförandeåtgärder kommer att utvecklas endast för de produkter som har en betydande miljöpåverkan, har en betydande förbättringspotential och inte omfattas av någon annan lagstiftning med vars hjälp man kan uppnå samma mål snabbare och mindre kostsamt.

Därefter ska man enligt kompromissen göra en bedömning av de metoder som används för att utarbeta genomförandeåtgärderna med särskild hänsyn till resurseffektivitet och produkternas livscykel. I en tid med minskande naturtillgångar måste vi inte bara rikta in oss på att vara energieffektiva utan också på att optimera resursanvändningen i sin helhet. Dessutom måste vi försöka minska våra produkters miljöpåverkan inte bara under användningsfasen, utan även under hela deras livscykel, från valet av råvaror till tillverkning, paketering, användning och slutligt omhändertagande.

Även om direktivet denna gång har utvidgats till energirelaterade produkter bör vi vara förberedda på en ytterligare utvidgning till alla produkter i framtiden. Både miljöutskottet och utskottet för industrifrågor har begärt ett tydligt löfte om att utvidga direktivets tillämpningsområde bortom energirelaterade produkter efter översynen 2012.

Som svar på detta har kommissionen åtagit sig att vid behov anta de nuvarande metoderna med tanke på en ytterligare utvidgning av tillämpningsområdet till alla produkter. Vi kan dock inte avge något bindande löfte om en utvidgning av tillämpningsområdet till alla produkter efter översynen av direktivet 2012. Jag skulle önska att kommissionen hade haft en mer bestämd och visionär linje, särskilt eftersom vi har alla instrument på bordet i dag och detta var det bästa alternativet enligt konsekvensbedömningen. I det avseendet anser jag att vi har gått miste om en möjlighet att göra mer för miljön med mindre byråkrati.

Sedan har vi också översynen 2012. Vi vill självfallet inte bestrida att vi behöver ändra våra konsumtions- och produktionsmönster genom att byta till renare produkter. Det behövs en förändring, men förändringar kan också ske utan att företag och hushåll överbelastas.

Genom att utforma en resurseffektiv ekonomi, där vi inte släpper ut så mycket koldioxid, kan vi ge ny fart till konkurrenskraften. Direktivet om ekodesign utgör en stor möjlighet för industrin att bygga mer konkurrenskraftiga företag baserade på grön teknik. Det leder till lika villkor i hela Europa och minskar byråkratin och produktionskostnaderna. Det ger också en flexibilitet till industrin, eftersom åtgärder för självreglering kan erkännas som alternativ till reglerande genomförandeåtgärder.

Sist men inte minst ska berörda parter rådfrågas och delta i fastställandet och utvärderingen av genomförandeåtgärderna och bedömningen av åtgärderna för självreglering. Efter mina samråd med berörda parter har jag insett att företag som blickar framåt inte väntar på att bestämmelser ska träda i kraft utan i stället vidtar proaktiva åtgärder. Några gör det av altruism, men de flesta gör det eftersom miljömedvetenheten helt enkelt är bra för affärerna.

Vi måste dock ge rätt budskap till industrin. Även om min vision av att utöka kraven på ekodesign till alla produkter inte delas av alla mina kolleger är jag fast övertygad om att det enda sättet att stoppa miljöförstöringen är att byta till renare varor.

Mer än 80 procent av all miljöpåverkan från en produkt beror på produktens utformning. En förbättrad produktutformning skulle förhindra slöseri och ge konsumenterna mer effektiva, tillförlitliga och långlivade produkter.

Ett utvidgande av kraven på ekodesign till att även omfatta energirelaterade produkter som fönster och vattenkranar utgör det första steget mot en mer ambitiös strategi och en hållbar produktpolicy på EU-nivå.

Ibland kan även små steg leda till stora resultat. Jag hoppas att ni kommer att stödja detta kompromissavtal som en väg framåt och att ni kommer att fortsätta trycka på för att optimera den fulla potentialen för miljöförbättringar och stimulera utformandet av miljövänligare produkter.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Herr talman, ärade ledamöter! Jag vill börja med att tacka föredraganden Magor Imre Csibi för hans utomordentliga arbete med detta förslag och säga hur oerhört glad jag är över att han genom sin insats har gjort det möjligt att nå en överenskommelse i första behandling.

Förslaget innehåller – ur rent juridisk synvinkel – begränsat. Det innebär i huvudsak att det nuvarande direktivet om ekodesign utvidgas så att det inte som i dag bara omfattar energiförbrukande produkter utan alla energirelevanta produkter. Ur politisk synvinkel är denna förändring dock av största betydelse. Den är

ett viktigt steg på vägen mot den tredje industriella revolutionen i Europa, mot en omvandling av våra europeiska nationella ekonomier till nationella ekonomier med låg produktion av koldioxid.

Jag har en vision av hur framtidens europeiska produkter kommer att se ut. Framtidens europeiska produkter, märkta "Made in Europe", ska vara de mest innovativa, säkra och dessutom energi- och resurseffektiva som finns. Jag är övertygad om att en ledande roll för Europa när det gäller energieffektivitet och resurshushållning inte bara kommer att gynna miljön utan även våra sysselsättningssiffror. Miljövänliga produkter och miljövänliga processer har för närvarande ett kraftigt ekonomiskt uppsving, trots den pågående krisen, och detta lär fortsätta.

Som jag ser det är detta direktiv ett bra exempel på en integrerad produktpolitik. Det har redan bevisat sitt värde och vi ser positiva resultat när det gäller energiförbrukande produkter. Direktivet utgör en ram för fastställandet av krav för ekodesign som tar hänsyn till produkters faktiska miljöpåverkan under hela deras livslängd. Som Magor Imre Csibi redan har påpekat banar direktivet väg för ett frivilligt initiativ av industrin. Det innebär att de officiellt angivna kraven begränsas till produkter med en betydande besparingspotential som kan förverkligas på ett ekonomiskt bärkraftigt sätt.

Det nu gällande direktivet bidrar redan väsentligt till uppnåendet av de europeiska minskningsmålen genom avskaffandet av glödlampor, värmepannor och många andra energiineffektiva konsumentprodukter. En utvidgning av direktivet så att det omfattar alla energirelaterade produkter skapar enorma möjligheter att ytterligare minska energiförbrukningen och därmed koldioxidutsläppen.

För att sammanfatta – alla produkter som är relevanta för energiförbrukningen omfattas nu av direktivet. Det gäller alltså även produkter som inte förbrukar energi direkt när de används, men som påverkar energiförbrukningen indirekt. Krav kan till exempel nu fastställas för produkter som förbrukar vatten och för fönster. För att bara nämna ett exempel: genom att helt enkelt öka andelen tvåglasfönster kan man uppnå ytterligare energibesparingar på 30 procent fram till 2020. Det motsvarar en besparing om 55 000 gigawattimmar, vilket motsvarar 27 megaton koldioxidutsläpp eller produktionen från två eller tre kärnkraftverk. Det visar vilka enorma effekter som kan dölja sig bakom dessa till synes intetsägande ändringar.

Kommissionen kommer att fortsätta arbetet med de omkring 25 genomförandeåtgärderna för direktivet om ekodesign som fastställdes i arbetsplanen för 2009–2011. Efter samråd med samrådsforumet för ekodesign i enlighet med artikel 16 i direktivet kommer man senast den 21 oktober 2011 att slå fast vilka produkter som ska ingå i den andra arbetsplanen.

Kommissionen ska i enlighet med artikel 21 senast 2012 också se över om det vore lämpligt att utvidga direktivets tillämpningsområde till produkter som inte är relevanta för energiförbrukningen men som har betydelse för resurshushållningen.

Som man enades om i de förhandlingar som ledde fram till en överenskommelse i första behandling ska kommissionen utfärda en förklaring. Parlamentet känner till förklaringen och jag kommer att överlämna den till presidiet efter detta sammanträde.

Tack vare att förslaget har antagits så snabbt i första behandling kan kommissionen nu genomföra sin hållbara industripolitik och sätta i gång arbetet med andra konkreta åtgärder som kan leda till energibesparingar och minska koldioxidutsläppen.

Låt mig avsluta med att säga att förhandlingarna påskyndades av det nära samarbetet mellan parlamentet, rådet och kommissionen. Jag är mycket glad över att kunna informera er om att kommissionen anser sig kunna stödja alla ändringsförslag som föredraganden, Magor Imre Csibi, har lagt fram. Tack.

Anders Wijkman, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka föredraganden, Magor Imre Csibi.

Resultatet av våra gemensamma insatser för att omarbeta direktivet om ekodesign utgör, enligt min åsikt, en möjlighet som har gått förlorad. Att utvidga tillämpningsområdet från energianvändande till energirelaterade produkter är förstas bra. Men varför stanna där? De problem vi står inför när det gäller resursanvändning handlar inte bara om energi. Kommissionsledamoten borde vara medveten om det.

Problemet är det totala trycket på ekosystemen och naturtillgångarna. Många vetenskapliga rapporter vittnar om detta, inte minst vår egen temainriktade strategi för naturresurser. Uppskattningsvis två tredjedelar av de stora ekosystemen i världen är överutnyttjade, och vi förbrukar våra naturresurser. Detta problem förvärras på grund av växande ekonomier och befolkningar. Faktum är att dagens tillväxtmodell inte är hållbar. Vilka förutom EU skulle kunna bidra till att omvandla tillväxtbegreppet så att det blir mer hållbart?

Direktivet om ekodesign erbjuder enligt min åsikt en väg framåt. På samma sätt som med energieffektiviteten skulle vi kunna upprätta standarder och normer för hur material ska köpas in och hur produkter ska utformas för att underlätta återanvändning och återvinning och förbättra resurseffektiviteten. Vi måste så snart som möjligt ta itu med resurseffektiviteten. Efter att ha sett tidigare utkast till kommissionens förslag som omfattade resurseffektivitet är det en gåta för mig varför dessa förslag inte har fullföljts.

Kan ni säga mig på vilket annat ställe i EU:s lagstiftning det finns åtgärder som uppmuntrar resurseffektivitet? Vi behöver politiska ramar som uppmuntrar resurseffektivitet generellt, som uppmuntrar företag att pröva nya affärsmodeller – till exempel funktionellt tänkande – och erbjuder tjänster i stället för produkter, och där intäkterna erhålls genom kvaliteten på tjänsterna och inte enbart genom ökade försäljningsvolymerna.

Som jag sa hade direktivet kunnat omfatta allt detta. Jag tror att vi om några år kommer att ångra att vi inte var mer proaktiva i dag. Som jag sa, en förlorad möjlighet.

Dorette Corbey, för PSE-gruppen. – (NL) Herr talman! Jag vill börja med att tacka föredraganden. Jag beundrar och värdesätter hans hängivenhet och engagemang, och jag uppskattar också i högsta grad hans snabbhet. Vad mig anbelangar kunde det hela ha gått lite snabbare och det är beklagligt att han hölls tillbaka så mycket.

Europa brottas för närvarande med en ekonomisk kris, men vi har faktiskt alla i många år brottats med en brist på innovation. Andra världsdelar är ofta mer innovativa än EU. USA är det eftersom man satsar mycket mer pengar – från den offentliga men även från den privata sektorn – på forskning och utveckling. Japan har en stark innovation, delvis på grund av sin "top runner"-modell. Vårt direktiv om ekodesign är inriktat på innovation. Det är bra för både miljön och ekonomin. *Made in Europe* bör absolut stå för de mest miljövänliga produkterna.

Innovation måste ske i flera riktningar: lägre energiförbrukning, mindre föroreningar från produktion och konsumtion, betydligt bättre hantering av naturresurser och inriktning på återanvändning eller återvinning av produkter i slutet av deras användbara livslängd. Det handlar inte bara om energiförbrukande produkter, utan också om energirelaterade produkter och jag håller helt med föredraganden om att det faktiskt borde handla om alla produkter.

Resurser är med andra ord viktiga. Om vi inom tjugo år har nästan nio miljarder invånare på denna jord och om de alla vill ha en rimlig nivå av välbefinnande är det nödvändigt att hantera naturresurser väl och sparsamt. Det finns inspirerande idéer, t.ex. "vagga till vagga"-modellen som har förts fram av Michael Braungart, radikala idéer som går ut på att möjliggöra fullständig återanvändning av material.

I dag är den viktiga frågan: fungerar verkligen direktivet om ekodesign? Det mest välkända exemplet från direktivet om ekodesign är förbudet mot glödlampor, ett impopulärt men väldigt positivt beslut. Tyvärr råder det fortfarande en viss förvirring kring LED-lampornas energieffektivitet, eftersom de har visat sig vara något mindre fördelaktiga än vad tillverkarna lät antyda.

Ett annat beklagligt exempel från direktivet om ekodesign är energimärkningen. Idag har vi AA, A+, A20, A40 och snart kommer alla produkter att ha någon typ av A-gradering. Samtidigt är det inte alls klart vad den betyder, vilket knappast är ett bra exempel på ekodesign.

Kära kolleger! Allt kan dessvärre inte lösas genom denna omarbetning. Vi sitter fast i våra egna förfaranden och överenskommelser och detta är verkligen ett tillfälle som har försuttits. Förhoppningsvis kan utvärderingen bli ett tillfälle till att åstadkomma förbättringar. Det är viktigt att en grundlig utvärdering av direktivet om ekodesign görs snart. Leder det verkligen till den innovation som vi vill ha? Placerar det EU och de europeiska tillverkarna i täten på marknaden? Leder det till energibesparingar? Minskar det avfallet och utnyttjandet av naturresurser? Och viktigast av allt: kan effekten utvidgas till icke-energirelaterade produkter och till alla produkter?

Holger Krahmer, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, kommissionsledamot Verheugen, mina damer och herrar! Jag har några varningens ord när det gäller denna kompromiss, som träffades mycket snabbt – i själva verket häpnadsväckande snabbt.

Vi har gått fram så snabbt att vi hade kunnat anta detta direktiv i kväll i stort sett utan någon debatt. Det måste vara en av förklaringarna till varför så få ledamöter planerar att yttra sig. Jag vill varna för att vi utvidgar direktivets tillämpningsområde vid en tidpunkt då vi nästan inte har några erfarenheter av hur införlivandet av det nuvarande direktivet har gått. Jag vill också påminna alla om att vi har debatterat tillämpningsområdet i parlamentet och att detta parlament ville utvidga det till att omfatta alla produkter. Jag anser att det är fel väg att gå. Det är varken acceptabelt eller klokt att föreskriva att varje produkt som tillverkas i EU ska genomgå

en bedömning av om den uppfyller miljöreglerna och det är synd – åtminstone som jag ser det – att detta tas upp i texten som en möjlighet år 2012.

Jag vill påminna om att vi måste vara försiktiga så att Europeiska kommissionen inte blir en produktplaneringsmyndighet. Politiker och handläggare vet inte mer, inte ens efter den finansiella och ekonomiska krisen, om hur produkter ska tillverkas eller om sådant som ingenjörer kanske vet bättre. Jag vill avslutningsvis även påminna alla om att denna produktlagstiftnings växande komplexitet överväldigar små och medelstora företag. Dessa företag kan knappt uppfylla många av dessa krav som det ser ut nu och det vi gör i dag innebär att det läggs ytterligare bördor på dem, vars praktiska konsekvenser jag har en känsla av att vi inte har tänkt igenom tillräckligt.

Satu Hassi, för Verts/ALE-gruppen. – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Mitt uppriktiga tack till föredraganden Magor Imre Csibi för hans utmärkta arbete.

Direktivet om ekodesign är inte den typen av fråga som medierna eller allmänheten blir upphetsade över, men det handlar faktiskt om något mycket viktigt, även om jag delar Anders Wijkmans uppfattning om att perspektivet bör utvidgas så att det omfattar resurseffektivitet överhuvudtaget.

Alla kartläggningar med analyser av kostnaderna för klimatskydd visar att det är genom att spara energi som vi kan minska utsläppen snabbast och till lägst kostnad. Om vi inför krav på energieffektivitet för utrustning och produkter kommer vi att uppnå betydande energibesparingar, utan att det medför en massa extra besvär för allmänheten.

Byggnader beräknas orsaka 36 procent av utsläppen av växthusgaser i EU. Enligt de rapporter som vi alla har sett är en förbättring av byggnaders energieffektivitet ett av de mest ekonomiska sätten att skydda klimatet. Nu ska vi bredda tillämpningsområdet för direktivet om ekodesign genom att införa energikrav för t.ex. fönster, väggar och isoleringselement i byggnader. Det är inte mer än rätt och jag tycker att det är utmärkt att vi inte har låtit kemikalieindustrins lobbyister blockera detta mycket nödvändiga beslut. Direktivet kommer att spela en stor roll för att hjälpa oss att nå målet om energibesparingar på 20 procent.

En annan viktig metod som står till vårt förfogande är energimärkning av utrustning. Det är patologiskt korkat av kommissionen att försöka få bort A–G-skalan, som har fungerat så bra, som konsumenterna har vant sig vid och som har varit en förebild för andra platser i världen. Det gläder mig att utskottet för industri, forskning och energi i veckan antog en fast ståndpunkt om att A–G-skalan ska vara kvar och att dess kriterier ska uppdateras i takt med den tekniska utvecklingen. Jag hoppas att kommissionen äntligen fäster avseende vid detta parlaments mycket starka och tydliga åsikt.

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Ärade ledamöter! Kontroversen i denna debatt gäller inte energieffektivitet. Jag tror alla är överens om att kommissionens förslag kommer att innebära ett stort framsteg och öka energieffektiviteten, energibesparingarna och minska utsläppen av växthusgaser. Det är det förslaget handlar om. Det är ett förslag som rör vår klimat- och energipolitik. Jag är något förundrad över den svepande kritik jag just fick höra. Jag tror att jag i mitt inlägg här i dag gjorde mycket klart att i kommissionens integrerade produktpolitik anses energieffektivitet och resurshushållning vara oupplösligt förbundna med varandra. I detta avseende spelar resurshushållning i själva verket en helt avgörande roll i det förslag som ligger på bordet. Självklart gör den det. Detta faktum verkar ha förbisetts.

Får jag också påpeka att när det gäller genomförandeåtgärder omfattar bilaga 1 till direktivet redan alla miljörelevanta egenskaper under en produkts hela livslängd – och innefattar därmed resurseffektivitet och inte bara energieffektivitet – och att kommissionen tar hänsyn till sådana faktorer när den med hjälp av en särskilt utformad metod fastställer vilka parametrar för ekodesign som ska regleras i genomförandeåtgärderna för energiförbrukande produkters ekodesign. När det gäller konkreta genomförandeåtgärder är frågan om resurseffektivitet helt avgörande.

Låt mig dock säga något ganska allmänt om politiken i denna fråga. Jag anser att denna nya produktpolitik, som kommer att få ett enormt inflytande på konsumenternas beteende, på industriproduktion över hela skalan och på hela vår ekonomiska kultur, inte kan drivas igenom i ett svep utan måste genomföras steg för steg. Det är dessutom alltid klokt att inte fastställa lagstadgade regler förrän det åtminstone finns ett minimum av erfarenheter och det är något som vi i dagsläget inte har tillräckligt av när det gäller vanliga konsumentprodukters resurseffektivitet. Vi har emellertid mycket tydligt visat i vilken riktning vi ska gå och jag är tämligen säker på att det inte längre kommer att vara energieffektivitet som är centralt nästa gång vi behandlar detta direktiv, utan resurshushållning.

Jag vore mycket tacksam mot er alla om vi i dagsläget kunde göra vad som rimligen är möjligt just nu och tillsammans åstadkomma vad som faktiskt skulle vara ett viktigt och bestående bidrag för att minska energiförbrukningen och därmed uppnå målet att ge EU en världsledande position när det gäller energieffektivitet och minskning av koldioxidutsläpp.

– (EN)

Kommissionens yttrande

Betänkande: Csibi (A6-0096/2009)

Kommissionen förklarar att antagandet av förslaget om att utvidga Europaparlamentets och rådets direktiv om upprättande av en ram för att fastställa krav på ekodesign för energirelaterade produkter inte kommer att påverka genomförandet av det arbetsprogram som för närvarande gäller.

Dessutom kommer kommissionen att ta tillbörlig hänsyn till erfarenheterna från direktivet när man upprättar arbetsprogrammet och föreslår nya genomförandeåtgärder enligt det omarbetade direktivet. I enlighet med artikel 15.2 c i direktivet och principerna om bättre lagstiftning kommer kommissionen särskilt att sträva efter att se till att den övergripande konsekvensen i EU:s lagstiftning om produkter upprätthålls.

Dessutom kommer kommissionen när den bedömer lämpligheten av att utvidga direktivets tillämpningsområde till produkter som inte är energirelaterade enligt artikel 21 att överväga behovet av att anpassa metoderna för att identifiera och hantera betydande miljöparametrar för sådana produkter.

Magor Imre Csibi, föredragande. – (EN) Herr talman! Kompromisser är aldrig enkla, och dagens debatt har visat att vi har olika åsikter, men det är också aldrig enkelt att hitta en bra medelväg mellan Europaparlamentets progressivitet och generaldirektoratets och rådets realism.

Jag vill ändå uppriktigt tacka våra kolleger från generaldirektoraten för deras flexibilitet. Jag vill också tacka kommissionsledamot Günther Verheugen för hans stöd och hans vänliga ord, och skuggföredragandena som har hjälpt mig i denna lagstiftningsprocess.

Jag anser att vi har lyckats hitta en bra medelväg i detta förslag och ett sätt att hantera detta paket som inte kommer att innebära en alltför stor belastning på den europeiska industrin utan också hjälpa oss att åstadkomma en mer energi- och resurseffektiv europeisk industri.

Men jag vill också till viss del upprepa vad min kollega Holger Kraemer sa, och uttrycka mitt hopp om att genomförandet av detta förslag ska ske lika snabbt som vårt lagstiftningsarbete.

Därför vill jag se ett snabbt genomförande, jag vill se snabba resultat och jag vill se resultat som först av allt tjänar EU-medborgarnas intressen, och därefter även industrins intressen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Den nuvarande finansiella krisen ökar bara EU:s ansvar att fullgöra sina åtaganden på energi- och miljöområdet. En rad åtgärder måste vidtas (t.ex. ekodesign) så att vårt sätt att konsumera och tillverka produkter inom EU blir mer hållbart, men utan att det medför ytterligare kostnader för företag och medborgare.

Ekodesign rör det första stadiet i en produkts livscykel. Syftet med detta nya begrepp är att undanröja produkters och produktionsprocessers miljöpåverkan. Omkring 80 procent av en produkts miljöpåverkan och kostnader under sin livslängd kan beräknas under designfasen. Insamling och spridning av befintliga kunskaper som genereras genom tillverkarnas ekodesignarbete är en av de avgörande positiva effekterna av omarbetningen av direktivet om ekodesign.

Att informera konsumenterna om energieffektivitet och resurser bör vara ett viktigt inslag i tillverkarnas beslut. Att förbättra energieffektiviteten är det snabbaste och billigaste sättet att minska utsläppen av växthusgaser. För att kunna garantera ökad öppenhet för konsumenter, industri och relevanta myndigheter och underlätta en snabb insamling av uppgifter för konsumenter och små och medelstora företag måste det finnas en tillgänglig databas.

Jag stöder den begäran som har överlämnats till kommissionen om inrättandet av en offentlig databas för ekodesign som är tillgänglig på nätet.

21. Harmoniserade villkor för utsläppande av byggprodukter på marknaden (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkandet (A6-0068/2009) av Catherine Neris, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om fastställande av harmoniserade villkor för utsläppande av byggprodukter på marknaden (KOM(2008)0311 – C6-0203/2008 – 2008/0098(COD)).

Catherine Neris, föredragande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I kväll närmar vi oss slutet på den första fasen av granskningen av kommissionens förslag om villkor för utsläppande av byggprodukter på marknaden.

Jag vill tacka kommissionen för dess fackmässiga stöd och jag vill även tacka alla skuggföredragande som med sin lyhördhet och vilja till dialog har gjort det möjligt för oss att efterhand komma fram till samma ståndpunkt och nå en överenskommelse om viktiga aspekter av denna fråga.

Även om vi helhjärtat stöder reformens mål, som handlar om att få marknaden att fungera bättre, att göra CE-märkningen trovärdig och förenkla systemet, och delar det obestridliga intresset av att ha ett gemensamt tekniskt språk, har en stor majoritet av ledamöterna i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd varit angelägna om att ge uttryck för sina tvivel.

Dessa tvivel kan först och främst ha sin förklaring i vår enhälliga önskan om att undvika en förenkling och uppmjukning av förfarandena som skulle begränsa produktkontroller och produktdeklarationer.

Tviven beror även på den ståndpunkt som intas av kommissionen, som enligt vår uppfattning i stort sett verkar vara nöjd med en situation där det delvis är upp till medlemsstaterna att fastställa kriterier för produktbedömning, vilket innebär att CE-märkningens verkliga innebörd beror på i vilket land produkterna saluförs. Detta skapar ett trovärdighetsproblem.

Våra förbehåll beror slutligen också på att den föreslagna texten, i ett läge då vi vill föra Europa närmare en grön ekonomi, varken innehåller något om produkters energiprestanda eller om att de kan vara delvis farliga för konsumenter.

För att bemöta denna oro har utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd infört en rad ändringar. Själv kommer jag att ta upp fem av dem.

För det första föreslår vi att kravet på att byggprodukter ska vara CE-märkta ska behållas för att garantera att allt som säljs i EU har genomgått lämpliga kontrollförfaranden.

Detta får inte medföra ytterligare bördor för de svagaste företagen och bli ett handikapp för deras verksamhet. Därför har vi förespråkat förenklade förfaranden för mikroföretag och infört en bestämmelse som innebär att små hantverksföretag undantas från kravet på CE-märkning.

Den andra ändringen handlar om de förenklade förfaranden som ska göra det lättare att få CE-märkning. Vi har emellertid beslutat att dessa förfaranden bara får användas av tillverkare av byggprodukter och inte av importörer. Genom denna strategi, som är avsedd att förbättra övervakningen av marknaden, kommer det att bli möjligt för oss att förhindra att produkter av låg kvalitet förs in av tvivelaktiga importföretag.

Den tredje större ändringen är införandet av en miniminivå av harmonisering när det gäller kriterierna för att bedöma byggprodukter i EU. Syftet är att se till att CE-märkningen har samma innebörd oavsett i vilket land produkten saluförs.

Vi vill att samma krav på produktbedömning om möjligt ska tillämpas i alla medlemsstater. Vi har därför även infört en möjlighet att fastställa nya bedömningskriterier som inte enbart är tekniska, utan även kan användas för att bedöma prestanda på områden av allmänt intresse, såsom miljö, säkerhet och bedömning av hälsorisker.

Vi har för samma ändamål – och detta är den fjärde ändringen jag tar upp – bidragit till en avsevärd förbättring av den användarinformation som tillverkarna lämnar i prestandadeklarationen. Hädanefter måste tillverkarna i synnerhet uppge förekomst av farliga ämnen i en bifogad förteckning, vilket även omfattar ämnena i Reach-direktivet.

Avslutningsvis, och detta är den sista ändringen jag tar upp, har alla ledamöter i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd försökt införa ökad öppenhet när det gäller certifieringsvillkor för byggprodukter, företagets roll i certifieringsprocessen samt förtydligandet av villkoren för att få CE-märkning, genom att göra en tydlig åtskillnad mellan produkter som omfattas av en harmoniserad standard och produkter som inte gör det och som ofta kallas innovativa produkter.

Vi närmar oss faktiskt slutet på detta arbete, men vi har inte nått dit vi ville. Svårigheterna att formulera en ståndpunkt i rådet innebar att någon sådan inte kunde uppnås, trots ett gott samarbete med de franska och tjeckiska ordförandeskapen.

I dag beklagar jag detta, men jag är medveten om att den extra tid som vi har fått kan göra att vi når ett mycket bredare samförstånd i andra behandlingen och framför allt kan föra mer meningsfulla diskussioner under vilka ståndpunkterna beträffande denna sektor kommer att uttryckas.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Herr talman, ärade parlamentsledamöter! Jag vill tacka föredraganden Catherine Neris för hennes insatser i arbetet med detta omfattande och tekniskt komplicerade förslag. Detta är en lagstiftningsprocess som har inneburit stora utmaningar för oss alla, men vi måste vara klara över att det vi talar om här är framtiden för en ytterst viktig sektor.

Byggprodukter utgör redan nu 3 procent av produkterna på EU:s inre marknad, och om vi räknar med byggverksamheten står byggsektorn för 10 procent av EU:s samlade ekonomiska produktion. Det är därför helt uppenbart att det är särskilt viktigt med insatser för att förbättra denna sektors konkurrenskraft – framför allt under den nuvarande krisen.

Vårt mål med detta förslag är att lägga en stadig grund för en konsolidering av den inre marknaden för byggprodukter. Bara på så sätt kan vi garantera nödvändig tillväxt och sysselsättning bortom återhämtningsfasen. För att uppnå detta mål måste det nuvarande direktivet för byggprodukter anpassas till principerna om bättre lagstiftning.

Jag ska nu beskriva vad vi försökte uppnå. Vi ville förtydliga grundläggande begrepp och användningen av CE-märkning, förenkla förfarandena för att minska företags – särskilt små och medelstora företags – kostnader, och göra hela systemet mer trovärdigt.

För mig handlade det om att undvika att i onödan lägga ytterligare bördor på företagen, framför allt de minsta företagen. Jag anser därför att det är viktigt att inga nya administrativa förfaranden eller förfaranden för bedömning införs. Detta är ytterst viktigt, i synnerhet för de minsta lokala företagen.

I enlighet med småföretagsaktens principer, som jag vill påpeka fick ett mycket varmt välkomnande av detta parlament för inte så länge sedan, föreslås i kommissionens förslag förenklade förfaranden för mikroföretag i fråga om produkter som inte ger anledning till någon allvarlig oro för säkerheten. Jag vill inte att denna strategi ändras – den är ett av de viktigaste inslagen i förslaget. Detta beror på att förekomsten av små tillverkare i praktiken är oerhört viktig för att marknaden för en rad byggproduktgrupper, däribland fönster, innerdörrar och golv, ska fungera och därför ligger i konsumenternas intresse. Dessa små tillverkares potential måste tas tillvara på ett effektivt sätt för att gynna den europeiska byggindustrin.

Jag delar inte uppfattningen att deklARATIONEN av farliga ämnen måste gå ännu längre än de bestämmelser som vi redan har infört i och med Reach-förordningen. Jag kan försäkra er om att Reach-bestämmelserna täcker allt – det finns inget mer vi behöver göra för byggsektorn – alla de farhågor som jag har fått höra om hanteras till fullo genom Reach-förordningen. Jag undrar faktiskt vad poängen är med att ha en heltäckande, integrerad kemikalielagstiftning om man sedan inför nya och avvikande bestämmelser för enskilda produkter. Det är uteslutet att kommissionen skulle stödja ett sådant förslag.

Jag ska till sist ta upp CE-märkningen och avskaffandet av nationell märkning. Låt mig vara helt tydlig på denna punkt: föreskriven nationell märkning leder till ytterligare provningskrav för byggprodukter utöver bestämmelserna i de harmoniserade EU-standarderna, men har inte något innehållsmässigt mervärde överhuvudtaget. Det leder bara till mer byråkrati och mer arbete för företagen i fråga. Detta står direkt i strid med förslagets huvudsyfte.

Byggsektorns situation skiljer sig från situationen inom de traditionella områdena av vad som har kallats "lagstiftning enligt den nya metoden", som nyligen behandlades i inre marknads paketet. Vi kan inte bara kopiera de lösningar som har använts inom andra delar av "lagstiftningen enligt den nya metoden" inom byggindustrin eftersom den har en helt annan struktur och arbetar med helt andra material.

Jag har av förståeliga skäl inte tagit upp varje ändringsförslag. Vi kommer att informera parlamentets personal skriftligen om kommissionens ståndpunkt när det gäller parlamentets övriga ändringsförslag.

Förslaget till förordning om byggprodukter är enligt min mening ett mycket viktigt förslag. Jag anser att dagens debatt är viktig och delar föredragandens uppfattning att vi med lite mer tid fortfarande har goda möjligheter att tillsammans uppnå ett resultat och komma fram till en bra kompromiss.

Den Dover, *föredragande av yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi.* – (EN) Herr talman! Låt mig säga att kommissionsledamoten visade att han har god kunskap om byggnadssektorn. Allt jag vill säga är att jag tror att den utgör en större procentandel av den totala bruttonationalprodukten, ungefär 12 eller 13 procent, och av materialen, säg 4 eller 5 procent, så det är en mycket viktig sektor.

Jag är själv civilingenjör, och det var ett privilegium att utarbeta yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi. Det gläder mig att vi till slut fick ett enhälligt stöd för vårt yttrande. Vi tittade mer på de tekniska frågorna än på marknadsföringen, eftersom det generellt sett verkligen är ett inremarknadstänkande vi diskuterar i kväll.

Byggnadssektorn behöver verkligen ett regelverk med tanke på att direktivet har funnits i 20 år. Jag vill betona behovet av mer CE-märkning, vilket är absolut nödvändigt. Vi vill inte se några mer nationella standarder, och jag önskar hela denna process all lycka i framtiden. Det är en mycket viktig åtgärd i en mycket viktig sektor.

Zita Pleštinská, *för PPE-DE-gruppen.* – (SK) Det finns i dag många skillnader mellan staternas krav på byggprodukter och deras installation i byggnader.

Eftersom byggsektorn är en av de sektorer där principen om ömsesidigt erkännande oftast överträds välkomnar jag den föreslagna förordningen om byggprodukters utsläppande på marknaden. Det är en omfattande lagtext som syftar till att uppdatera ett 20 år gammalt direktiv om byggprodukter och flera förordningar. Genom denna förordning ändras kravet på deklarationen om överensstämmelse, den juridiska terminologin harmoniseras och undantag fastställs för små och medelstora företag. Vad jag vet är tillverkare av byggmateriel mycket intresserade av CE-märkningen. Förordningen bör dessutom avsevärt förenkla administrationen för exportörer och importörer och den är av värde ur ett saluföringsperspektiv.

Tillverkare av t.ex. kalk, cement och tegel åtnjuter redan CE-märkningens fördelar. Inom byggsektorn står CE-märket inte för säkerhet och de nationella märkena har inget mervärde för användarna. I stället utgör de ett hinder för att komma in på den inre marknaden. Nationella märken anger inte att andra egenskaper hos en produkt har testats och säger heller inget om en byggprodukts kvalitet. Trots detta måste tillverkare ofta betala för provningar och för rätten att påföra sina produkter nationella märken.

Jag har inga invändningar mot frivillig märkning som syftar till att testa produkters kvalitativa egenskaper, t.ex. ECO Design. Jag tror absolut att vårt mål måste vara att stärka CE-märket och skyldigheten att använda det. Kommissionsledamot Verheugen! Jag är medveten om er uppfattning när det gäller användningen av nationella märken för byggprodukter, men som skuggföredragande stöder jag kommissionens ursprungliga förslag.

De harmoniserade standarderna är ett mer effektivt och lämpligt instrument för tillverkare på byggproduktmarknaden och jag är därför stolt över att här i Europaparlamentet ha gjort ett utkast till regler för finansieringen av de europeiska standarderna. Jag vill tacka föredragandena Catherine Neris, Janelly Fourtoul och Heide Rühle och deras team för ett fantastiskt samarbete, liksom mina kolleger Den Dover, Malcolm Harbour, Andreas Schwab och Tereza Pinto de Rezende för ett utomordentligt arbete. Jag vill även tacka kolleger från kommissionen och det tjeckiska ordförandeskapet för deras tillmötesgående och konstruktiva inställning. Jag önskar denna lagstiftning all välgång.

Jan Cremers, *för PSE-gruppen.* – (NL) Att fastställa produktstandarder är inte bara en teknisk fråga. För tjugo år sedan var jag involverad i det första fastställandet av standarder inom ett helt annat ansvarsområde, nämligen byggbranschen. Jag måste säga att jag är nöjd med det resultat som Catherine Neris har uppnått.

Det vill säga: att en byggprodukts prestanda inte bara ska bedömas utifrån teknisk kapacitet och grundläggande egenskaper, utan också ta hänsyn till hälso- och säkerhetsaspekter av användningen under hela produktens livslängd. Vår grupp har därför arbetat hårt för att få med bestämmelser som främjar skydd av både anställda och konsumenter, liksom av miljön. Jag tackar föredraganden för hennes stöd i detta sammanhang.

Vår grupp anser att all information som tillverkaren förfogar över bör ingå i prestandadeklarationen, däribland information om farliga ämnen. Medlemsstaterna bör se till att lagstiftningen tillämpas på rätt sätt och fastställa böter för överträdelser, samt straffrättsliga påföljder för allvarliga brott.

Herr talman! När det gäller harmonisering av produkter används alltför ofta argumentet att det är en teknisk fråga som inte får smutsas ned av sociala åtgärder. Det gläder mig att vi i detta fall har kunnat stå emot detta argument och hoppas att vi kan avsluta detta i morgon.

Janelly Fourtou, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill först och främst tacka Catherine Neris för hennes arbete med en teknisk fråga som är synnerligen besvärlig för lekmän som vi.

Syftet med den förordning som föreslås av kommissionen är att fastställa ett harmoniserat regelverk men ändå ha kvar flexibiliteten och minska administrativa omkostnader och utgifter. Jag vet inte om vi alltid har levt upp till detta krav, men vi har tillsammans med föredraganden och övriga skuggföredragande åtminstone försökt att underlätta arbetet i samband med den andra behandlingen, eftersom rådet inte lyckades komma fram till en gemensam ståndpunkt.

Jag ska inte gå in på detaljer, men vill dra nytta av den tid som återstår för att beskriva ALDE-gruppens ståndpunkt när det gäller CE-märkningen, som är en av de viktigaste punkterna i detta betänkande. I denna fråga är ALDE-gruppen helt överens med kommissionen och har alltid varit emot att det ska finnas en uppsjö av nationella märkningar.

Vi kommer därför att rösta för att CE-märkningen blir den enda märkningen, att det ska bli enklare att få denna märkning och för lättnader för mikroföretag.

Andreas Schwab (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Även jag vill naturligtvis tacka föredraganden, skuggföredraganden och framför allt Zita Pleštinšá och vill ta vid där Janelly Fourtou slutade.

Vi enades trots allt om varupaketet för ett år sedan, då vi tvingades lösa den svåra frågan om CE-märkningen. Kommissionsledamot Verheugen! Beslutet av den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet att dra in den kompromiss som man då enades om i det här direktivet beror kanske också på att man inte på alla håll här i parlamentet helt har tagit till sig den studie som ni beställde. Här har ni en uppenbar chans, herr kommissionsledamot, att sätta större press på den socialdemokratiska gruppen så att de inte struntar i resultatet av studien. Kanske kommer detta även att märkas lite mer i morgondagens omröstning, inte minst eftersom CE-märkningen i detta direktiv – till skillnad från varupaketet – inte gäller konsumentrelevant information utan uteslutande produktenskaper som hur som helst faktiskt tjänar ett annat syfte.

Förordningen om byggprodukter har för det andra varit mycket framgångsrik när det gäller att driva på den inre marknadens fullbordande, eftersom vi å ena sidan lyckades få till stånd en förenkling av bestämmelserna för små och medelstora företag på många områden, och å andra sidan genomdrev den uppmjukning av reglerna för mikroföretag som tillkännagavs i småföretagsakten och som man på olika håll ofta och uttryckligen har bett oss om.

Jag håller helt med om de punkter som har tagits upp när det gäller nationella standardiseringsinstitut. Vi behöver i detta sammanhang en mycket starkare europeisk marknad. En spansk tillverkare måste kunna få en produkt godkänd för Tyskland eller Sverige av ett standardiseringsinstitut i Spanien och inte vara tvungen att ta sig igenom det nåsöga som det innebär att få ett nationellt godkännande från varje nationellt institut.

Jag välkomnar också verkligen det ni sa, herr kommissionsledamot, angående regleringen av kemikalier. Det krävdes hårt arbete av oss för att få till stånd Reach-förordningen och vi bör inte lägga till nya förordningar på toppen av detta för varje nytt lagförslag som rör material som innehåller en eller annan kemikalie.

Det finns ett par saker som vi måste ta upp igen under den andra behandlingen. Den första gäller regler om produktpåståenden. Jag skulle tro att det behövs mer på detta område så att konsumenterna får verklig insyn. Vi måste också förhindra dubbelreglering. Bilaga 6 går enligt min mening för långt. Lågspänningsdirektivet och maskindirektivet omfattar redan många av dessa frågor. Man måste noggrant tänka igenom om det i detta fall ska finnas *lex specialis*-bestämmelser. I övrigt har Catherine Neris lagt fram ett i grunden starkt underlag för en omröstning i första behandling.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Herr talman! Tack för att jag återigen har fått ordet, men det behövs inte. Det enda som återstår för mig att säga är att tacka er alla för denna konstruktiva och givande debatt.

Catherine Neris, *föredragande*. – (FR) Herr talman! Tack, herr kommissionsledamot, och tack, mina damer och herrar, för att ni har bidragit så helhjärtat till detta arbete.

Låt mig bara göra en kommentar: jag har verkligen tagit till mig allt som har sagts eftersom jag anser att detta arbete bör fortsätta. För oss är det viktigt att denna sektor blir lite mer strukturerad inom gemenskapen, men framför allt att standarden, som vi skulle vilja var lite mer utförlig när det gäller CE-märkningen, blir mycket mer enhetlig. Det vi vill ha i detta sammanhang är framför allt ytterligare europeisk integration för ett bättre EU och naturligtvis ytterligare integration inom dessa känsliga sektorer, eftersom de som vi vet är själva kärnan i våra ekonomier och kan även påskynda den ekonomiska återhämtningen. Det är också nödvändigt att ta itu med alla de punkter som har nämnts.

Det sista jag vill säga gäller faktiskt det Andreas Schwab sa om alla studier. Vi kommer naturligtvis att ta hänsyn till de studier som har genomförts, inte bara för att bekräfta vad vi har gjort utan också för att göra eventuella omprövningar som kan visa sig vara nödvändiga. Jag anser att det är viktigt att vi här slår våra kloka huvuden ihop och det är vad vi kommer att göra.

Tack, herr kommissionsledamot, för detta givande meningsutbyte och jag hoppas att denna text åtminstone under den andra behandlingen kommer att vara både förenlig med och anpassad till särskilt våra företags behov.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

22. Beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar - Gemensamt system för moms när det gäller skatteundandragande vid import och andra gränsöverskridande transaktioner (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är den gemensamma debatten om följande betänkanden:

- A6-0244/2009 av Benoît Hamon, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om förslaget till rådets direktiv om ändring av direktiv 2003/48/EG om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar (KOM(2008)0727 – C6-0464/2008 – 2008/0215(CNS)).

- A6-0189/2009 av Cornelis Visser, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om förslaget till rådets direktiv om ändring av direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdesskatt, när det gäller skatteundandragande vid import och andra gränsöverskridande transaktioner (KOM(2008)0805 – C6-0039/2009 – 2008/0228(CNS)).

Benoît Hamon, *föredragande*. – (FR) Herr talman! Jag vill börja med att tacka alla skuggföredragande som har bidragit till att detta betänkande antagits i utskottet för ekonomi och valutafrågor, inte minst Sirpa Pietikäinen och Bilyana Raeva, och gratulera samordnarna från Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater och Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, Jean-Paul Gauzès och Wolf Klinz, som har spelat en viktig roll i att se till att detta betänkande, som ska bli föremål för omröstning under plenarsammanträdet i morgon, har antagits i utskottet för ekonomi och valutafrågor.

När G20-mötet avslutades, utropade som ni vet några av EU:s statsöverhuvud – och ledande sådana – segern genom att förklara, i ett flöde av kommunikation, att banksekretessens era var över.

Trots dessa rungande uttalanden har Europaparlamentet – och jag välkomnar detta – nu inlett det praktiska arbetet utan att intressera sig för kommunikationsdelen utan i stället för hur den effektivt kan bekämpa skatteundandragande, som enligt beräkningar uppgår till 200 miljarder euro per år. Dessa 200 miljarder euro borde jämföras med kostnaden för stimulanspaketet för att hjälpa de europeiska länderna ur krisen, de borde jämföras med EU:s budget, och de borde också jämföras med de europeiska ländernas underskotts nivå. I dag har alltså skattebetalarna i EU helt klart rätt i att be den europeiska banksektorn, och därmed de europeiska bankerna, att göra allt som krävs för att tillåta medlemsstaternas skattemyndigheter att driva in en del av den inkomstskatt som de förlorar genom undandragande eller bedrägeri.

Vi har arbetat konstruktivt och jag anser att vi har lyckats undvika att diktera eller anklaga varandra. Vi har nått framgångar på tre fronter, och jag vill berömma kommissionens textförslag och arbetet kring kommissionsledamot Lázsló Kovács, som förvisso var i rätt riktning. Vi har försökt, på bästa möjliga sätt, att förbättra kommissionens text i tre riktningar, genom att använda som måttstock det som EU:s skattebetalare uttrycker.

Vad gäller direktivets tillämpningsområde, kom vi fram till att texten var lite för blygsam både vad gäller de berörda rättsliga strukturerna och definitionen av sparprodukter. Vi vet att finansieringstekniken har en stor förmåga att uppfinna nya finansiella produkter för att vissa människor ska kunna undgå beskattning. Av den anledningen föreslår parlamentet och kommissionen att ett kommittéförfarande införs som anpassar definitionen av sparprodukter till den rådande verkligheten av denna finansieringsteknik.

I denna fråga är dock många produkter för närvarande undantagna från tillämpningsområdet och, enligt vår åsikt, bör de inkluderas så fort som möjligt. Detta gäller i synnerhet vissa sorters pensionsplaner som fungerar genom kapitalisering, och allmänt anser vi att förslaget att inkludera produkter som garanterar 95 procent av investeringen inte erbjuder tillräckliga garantier.

Därför anser vi att ett tröskelvärde på 90 procent är rimligare. Ändringar kommer att läggas fram i detta syfte i morgon i plenarsammanträdet. Vi får se om de antas. Jag är ledsen att vi i utskottet inte har kunnat nå en kompromiss i denna fråga och hoppas att plenarsammanträdet ger ett tydligt budskap genom att definiera sparprodukter som produkter vilka garanterar 90 procent av kapitalet och inte enbart 95-procentiga produkter, såsom kommissionen föreslår.

Ett brett samförstånd har dock kunnat uppnås vad gäller hur direktivets tillämpningsområde bör vidgas, i synnerhet i lydelsen av bilagorna I och III. Bilaga I har dessutom stärkts genom detta betänkande, eftersom vi har tagit fram en mycket omfattande lista över skatteparadis, som inte förskonar någon jurisdiktion och som, till skillnad från G20-listan, specifikt innefattar Delaware och Nevada. Vi har en bredare definition än kommissionen av de juridiska konstruktioner som dessa jurisdiktioner ska kunna bevisa inte finns på deras territorium eller är skattemässigt insynsvänliga, och jag anser att denna omvända bevisbörd är ett effektivare sätt att bekämpa skatteundandragande.

Men den största svagheten i texten – och jag avslutar med detta – ligger i den övergångsperiod som beviljats tre medlemsstater: Belgien, Österrike och Luxemburg. Trots att Belgien har meddelat att man avskaffar källskattesystemet, vill jag se systemet för automatiskt informationsutbyte breda ut sig, och för att detta ska ske, önskar jag att man fastställde dagen för övergångsperiodens slut. Därför, trots att vi har enats om att i en undersökning utvärdera respektive fördelar med både systemet med källskatt och systemet för informationsbyte för 2011, när direktivet omarbetas, vill vi se att 2014 fastställs som slutet på denna övergångsperiod. Jag vill säga att vi har försökt arbeta i en anda av öppenhet och förbättrad insyn vid en tidpunkt då europeiska skattebetalare ombuds bidra, i synnerhet för att hjälpa den europeiska banksektorn.

Cornelis Visser, föredragande. – (NL) Jag vill inleda med att tacka skuggföredragandena för det goda samarbetet.

Låt mig sätta saker och ting i perspektiv. Trots att ansvaret för bedrägeribekämpningen till stor del vilar på medlemsstaterna, kan den inte utföras enbart på nationell nivå. Den måste utgöra en prioritering för EU, och vi måste förvissa oss om ett nära samarbete mellan medlemsstaterna och kommissionen. Eftersom reformeringen av mervärdesskattesystemen har hamnat i bakgrunden för tillfället, har kommissionen koncentrerat sig på den s.k. klassiska åtgärden, det vill säga ändringar i mervärdesskattelagstiftningen som inför tekniska förbättringar utan att i grunden förändra det rådande systemet.

Jag stöder kommissionsledamot Lázsló Kovács initiativ eftersom det är ett steg i rätt riktning. Skattebedrägeri leder i huvudsak till kränkningar av principen om rättvis och insynsvänlig beskattning och kan leda till konkurrensstörningar om ett företag tar ut mervärdesskatt och ett annat inte, utöver alla kostnader till regeringen. Detta påverkar den inre marknadens funktion, eftersom ärliga företag har konkurrensnackdelar på grund av skattebedrägeri. Jag välkomnar innerligt kommissionens försök att ta itu med det avsiktliga missbruket av mervärdesskattesystemet utav kriminella gäng som försöker dra nytta av bristerna i systemet.

Mervärdesskatten är en viktig inkomstkälla inte bara för medlemsstaterna, utan också för EU. EU:s intäkter från mervärdesskatt är omkring 20 miljarder euro. Man beräknar att mervärdesskattebedrägerier i Europa uppgår till 100 miljarder euro per år. Detta avser den summa som importörer inte betalar in vid gränsen. Det är en anledning att ta itu med de importörer och exportörer som begår bedrägerier.

Europeiska kommissionen inför dock en stor ändring när den föreslår att leverantörer som agerar i god tro ska vara solidariskt ansvariga med importörer som begår bedrägerier. Jag har därför försökt att förbättra det

rättsliga skyddet för exportörer som agerar i god tro. Med andra ord bör inte företag ansvara för bristerna i det administrativa samarbetet mellan medlemsstaterna. Om medlemsstaterna bara får större befogenheter att åtala exportörer över nationsgränserna, kommer de inte att ha några större incitament att förbättra det administrativa samarbetet.

Med våra ändringar försöker vi förhindra att ärliga exportörer straffas onödigt. Därför måste den ärliga exportören få en varning två månader före det egentliga straffet, så att han har möjlighet att bevisa att han handlade i god tro. I detta avseende bör exportörens egen skattemyndighet ta kontakt och inte skattemyndigheten i den importerande medlemsstaten.

Den socialistiska gruppen i Europaparlamentet argumenterar för en maximal frist för eftertaxering på fem år. Jag håller inte med om detta. Ansvarstiden för mervärdesskatt på nationell nivå är inte harmoniserad. I Belgien till exempel är ansvarstiden tre år förutom i fall av bevisat bedrägeri. Att det solidariska ansvaret för mervärdesskatten skulle löpa över en längre period vid gränsöverskridande transaktioner är inte önskvärt, eftersom det skulle innebära en mycket större administrativ börda för företagen som skulle leda till höga kostnader vid handel, något som absolut inte önskas i den rådande krisen.

Dessutom, måste företagen från och med 2010, lämna in summariska månadsdeklarationer om gränsöverskridande transaktioner inom EU, varifrån skattemyndigheterna kommer att få all nödvändig information för att kunna dubbelkolla de gemenskapsinterna transaktionerna. Denna information måste kunna användas av skattemyndigheterna på ett lämpligt och målinriktat sätt.

Varför skulle det vara nödvändigt att ge dem ytterligare fem år innan de utför dubbelkontrollen, när de redan får månadsuppgifter? Jag befarar att en utdragen tidsfrist för eftertaxering på fem år kommer att leda till att skattemyndigheterna agerar sent och bedragarna kommer att ha försvunnit. Därmed kommer återbetalningskraven att ställas på företag som har agerat i god tro.

Herr talman, jag sammanfattar. Man måste snabbt ta itu med importörer som genomför bedrägerier. Den ärliga exportören måste kontaktas av den egna skatteförvaltningen, med två månaders förhandsavisering och inom en period av högst två år, eftersom en sådan period begränsar, i möjligaste mån, den administrativa bördan för ärliga företag.

ORDFÖRANDE: KRATSA-TSAGARPOULOU

Vice ordförande

László Kovács, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! I en globaliserad värld där skattesmitare och bedragare kan utnyttja den begränsade räckvidden för de nationella skattemyndigheternas kontrollbefogenheter är ett effektivt samarbete och ett ömsesidigt bistånd mellan skattemyndigheterna avgörande för en bättre bekämpning av skattebedrägeri och skatteflykt. Förbättrade regler och större öppenhet är avgörande.

Detta har nyligen understrukits vid G20-toppmötet i London, och det är än mer relevant på den inre marknaden mitt under den pågående finanskrisen och behovet av att strama åt finanspolitiken i EU. Mot denna bakgrund är jag glad över att i kväll med er kunna diskutera två förslag som båda bidrar till målet att bekämpa skattebedrägeri och skatteflykt inom två olika skatteområden.

Den föreslagna omarbetningen av direktivet om skatt på sparande syftar till att täppa till kryphål och förebygga skatteflykt på ett bättre sätt. Jag välkomnar varmt den konstruktiva och stödjande inställningen till detta förslag som framkommer i Benoît Hamonas betänkande och i Eva-Riitta Siitonens yttrande.

Jag är medveten om att den mest kontroversiella punkten i utskottens diskussioner har varit ändringsförslag 20, som innebär ett fastställande av ett slut på den övergångsperiod under vilken tre medlemsstater får tillämpa ett system med källskatt i stället för att tillämpa systemet med automatiskt informationsutbyte. Jag noterar också det motsatta initiativet från Astrid Lulling och Othmar Karas som genom ändringsförslag 28 stöder möjligheten för dessa tre medlemsstater att fortsätta tillämpa källskattesystemet och låta bli att tillämpa systemet med automatiskt informationsutbyte på permanent basis.

Låt mig påminna om att det yttersta målet med direktivet om skatt på sparande är ett automatiskt informationsutbyte på så bred grund som möjligt, eftersom detta är det enda rimliga verktyget för att göra det möjligt för skattebetalarens bosättningsland att tillämpa sina egna skatteregler på gränsöverskridande intäkter från sparande. Detta ligger helt och hållet i linje med den senaste utvecklingen på internationell nivå – till exempel slutsatserna från G20-mötet – som främjar öppenhet och stärkandet av ett samarbete mellan

skattemyndigheterna som grundar sig på informationsutbyte. Därför kan jag försäkra er om att kommissionen, även om den förkastar ändringsförslag 28 för att det strider mot direktivets syfte, inte har några negativa åsikter om ändringsförslag 20.

Vi anser dock att det på detta stadium är för tidigt att fastställa ett datum för slutet på övergångsperioden och att det skulle kunna skapa ett hinder för att rådet ska kunna anta ändringsförslaget så snabbt som är nödvändigt. Det finns faktiskt ett behov av att utvärdera när och hur de politiska åtagandena för ett förbättrat samarbete, som har gjorts inom ett flertal rättssystem, faktiskt kan genomföras. Kommissionen kommer dock inte att motsätta sig någon förstärkning av de motsvarande bestämmelserna i direktivet som rådet enhälligt kan samtycka till.

I ändringsförslag 22 uppmanas kommissionen att före slutet av 2010 lägga fram en jämförande studie där för- och nackdelarna med systemen för utbyte av information och för källbeskattning analyseras. Måldatumet för framläggandet av denna studie verkar dock inte realistiskt: alla medlemsstater skulle också bli tvungna att fråna och med i år lämna statistik till kommissionen, men enligt rådets slutsatser från maj 2008 och bilaga V i förslaget om ändring av direktivet är det frivilligt för medlemsstaterna att lämna dessa uppgifter.

När det gäller de andra ändringsförslagen av mer teknisk natur som antingen syftar till att utvidga tillämpningsområdet för en särskild bestämmelse – exempelvis ändringsförslag 17 om försäkringar – eller begränsa den administrativa bördan för de ekonomiska aktörerna, anser kommissionen att dess förslag redan utgör resultatet av en känslig balans mellan att förbättra direktivets effektivitet och att undvika att den administrativa bördan ökas.

De föreslagna ändringarna kan dock påverka denna känsliga balans på ett negativt sätt. De kan antingen öka den administrativa bördan på ett oproportionerligt sätt – detta gäller särskilt de ändringsförslag som syftar till att utvidga tillämpningsområdet – eller påverka bestämmelsernas effektivitet på ett negativt sätt.

Därför kan kommissionen, även om den uppskattar parlamentets konstruktiva inställning, inte godta en del av ändringsförslagen i deras nuvarande form. Kommissionen kommer dock att försvara andan i en del av dessa ändringsförslag i överläggningarna med rådet utan att formellt ändra sitt förslag.

Låt oss nu gå över till det känsliga ämnet mervärdesskattebedrägeri, och då vill jag påminna om att rådet vid Ekofinrådets möte den 4 december 2007 uppmanade kommissionen att påskynda sitt arbete om de konventionella åtgärderna för att bekämpa mervärdesskattebedrägeri. Ekofinrådet uppmanade också rådet att lägga fram lagstiftningsförslag för att rätta till bristerna i den nuvarande lagstiftningen.

Till följd av detta lade kommissionen fram ett meddelande om en samordnad strategi för att förbättra bekämpningen av mervärdesskattebedrägeri i EU i december 2008. I meddelandet anges ett antal åtgärder som kommissionen har för avsikt att lägga fram lagstiftningsförslag om inom en snar framtid. Det aktuella förslaget utgör en del av det första förslagspaket som offentliggjordes i detta meddelande.

Förslaget syftar till att underlätta medlemsstaternas bekämpning av mervärdesskattebedrägeri på två sätt. För det första genom att ytterligare klargöra villkoren för att undanta vissa varuimporter, och för det andra genom att utarbeta en rättslig grund för att tillåta ett gränsöverskridande solidariskt betalningsansvar för aktörer som inte uppfyller sin rapporteringskyldighet.

Jag vill tacka parlamentet, och särskilt föredraganden Cornelis Visser för hans snabba behandling av detta förslag och för det konstruktiva betänkandet. Låt mig dock fälla några kommentarer.

Enligt ändringsförslagen 2 och 4 i betänkandet ska kommissionen utvärdera hur den nya bestämmelsen om gränsöverskridande solidariskt betalningsansvar fungerar. Tyvärr har inte kommissionen denna information eftersom beräkning och indrivning av skatter helt och hållet är nationella ansvarsområden. Dessutom måste kommissionen om den får klagomål från de ekonomiska aktörerna om att bestämmelsen missbrukas av nationella skattemyndigheter eller leder till oönskade resultat ta sitt ansvar som väktare av gemenskapslagstiftningen och vidta lämpliga åtgärder. Detta inbegriper i synnerhet att vid behov lägga fram ett förslag om att ändra denna bestämmelse.

Ändringsförslagen 3 och 5 strider mot ansvarsordningen mellan medlemsstaterna när det gäller den övergripande funktionen för gemenskapens mervärdesskattesystem. Detta system grundar sig på att en skattepliktig händelse äger rum i en viss medlemsstat, vilket leder till en momsplikt och en momsplikt i denna medlemsstat. Det är den medlemsstat där momsen ska betalas som bestämmer vilket förfarande som ska tillämpas för att driva in denna moms, och detta gäller även oetablerade aktörer.

Således blir en aktör som inte uppfyller sin rapporteringsskyldighet i den avsändande medlemsstaten tvungen att motivera sina tillkortakommanden för skattemyndigheterna i den medlemsstat där momsen ska betalas och inte för skattemyndigheterna i sin egen medlemsstat. Den senare kommer endast att ingripa på begäran från den första medlemsstaten för att erhålla information eller för att driva in skatten.

Eva-Riitta Siitonen, *författare till yttrandet från utskottet för rättsliga frågor.* – (FI) Fru talman, mina damer och herrar! Jag stöder den kompromiss som nåtts av utskottet för ekonomi och valutafrågor. Benoît Hamons betänkande om direktivet om beskattning av inkomster från sparande är utmärkt och balanserat. Betänkandet handlar om förhindrandet av skatteundandragande och ökad öppenhet.

Parlamentet måste vara hårt i detta område. Vi borde till exempel harmonisera systemen som rör beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar. Vi måste ta med de sista återstående medlemsstaterna i systemet för informationsutbyte. Banksekretessen, som är alldeles för rigid, måste öppnas upp för att vi ska kunna bekämpa skatteparadisen. Även G20-konferensen gjorde avskaffandet av skatteparadisen till ett av sina viktigaste mål.

Parlamentet måste agera som föredöme för att vi ska kunna återhämta oss från finanskrisen och vinna tillbaka folkets förtroende. Insynen i banksektorn måste säkras och detta är endast möjligt genom informationsutbyte.

Astrid Lulling, *för PPE-DE-gruppen.* – (FR) Fru talman! Debatterna och diskussionerna kring skattesystemet för inkomster från sparande har tagit en så engagerad vändning att det är störande. Jag tvekar inte att försvara vad som tycks vara en minoritetsställning här, men vi får se vad som sker i morgon, trots att vår föredragande och kommissionsledamoten fortfarande inte kan skilja fåren från getterna.

Låt oss återvända till problemets rot. Direktivet om beskattning av inkomster från sparande trädde i kraft 2005 med syfte att beskatta personer som inte var bosatta i en medlemsstat för sina kapitalinkomster. Två system är inblandade här: informationsutbyte mellan skattemyndigheter och källskatt.

Vad upptäcker vi efter flera års verksamhet? Både officiella och inofficiella studier visar att informationsutbytet har misslyckats på grund av att det är komplicerat, betungande och kostsamt. Källskatten å andra sidan visar sig ha många fördelar.

Vilken slutsats tror ni dras av allt detta – framför allt av vår föredragande och av kommissionsledamoten? Nå, att det system som inte fungerar och inte garanterar att skatter betalas in ska göras obligatoriskt. Förklara det om ni kan!

Och frågan blir inte mindre provocerande när man noterar att systemet med källskatt hela tiden vinner mark i de olika medlemsstaterna – 19 av 27 tillämpar det och är allmänt nöjda. Men det som är tillräckligt bra hemma blir oacceptabelt när man passerar gränsen.

En sådan logik kommer enbart att leda till ett upprivande av vad vi har hållit på att bygga här i decennier, det vill säga den inre marknaden för finansiella tjänster. Gemenskapens regelverk om fri rörlighet av kapital ifrågasätts också när de så kallade viktiga länderna trycker på för att få hem sina invånares kapital.

Men man kan slå vilket slag som helst nu i kampen mot den nya lerneiska hydran som kallas banksekretess. Till mina kolleger som kämpar mot detta så kallade monster som bär alla skulder vill jag säga: ni har valt fel måltavla genom att förväxla frågorna inom ramen för detta direktiv och, viktigast av allt, ni lurar er själva.

Avslutningsvis, fru talman, hoppas jag att flera av mina kolleger kommer att följa förståndets röst och rösta för ändringsförslag 28 som min grupp har lagt fram, och som kommer att leda till inget mindre än att medlemsstaterna fritt ska kunna välja mellan källskatt och informationsutbyte.

Kristian Vigenin, *för PSE-gruppen.* – (BG) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag är ledsen att Cornelis Visser inte stannade kvar till slutet för att lyssna på debatten i denna fråga, men jag måste börja med att säga att vi stöder kommissionens förslag i denna riktning. En komplett ändring av mervärdesskatten hade förstås varit mycket bättre, men eftersom detta inte är möjligt för tillfället, borde ert förslag lösa några av de problem som medlemsstaterna stöter på i sin strävan att förhindra mervärdesskattebedrägeri.

Särskilt i samband med en kris anser vi att det är ytterst viktigt att intäkterna från mervärdesskatten tryggas nu när medlemsstaterna försöker investera miljarder euro för att stödja ekonomin. I detta avseende bör parlamentet stödja varje tillfälle att begränsa möjligheten till bedrägeri.

Jag vill också säga att vi stöder i sin helhet de förslag som Cornelis Visser har lagt fram i utskottet för ekonomi och valutafrågor. De kommer kanske att ingjuta lite mer förtroende i näringslivet, än de inledande förslagen

från kommissionen. Vi anser dock att förslaget i artikel 1 c, dvs. att perioden mellan varuleveransen och mottagandet av det meddelande som avses i andra stycket ska vara på två år, är tämligen liten och leder, enligt vår åsikt, till ytterligare möjligheter att begränsa räckvidden och resultaten av Europeiska kommissionens förslag.

Därför föreslår PSE-gruppen att denna period ska vara på fem år, vilket vi anser är tillräckligt kort tid för företagen, men också tillräckligt lång tid för att skattemyndigheterna ska kunna avsluta sitt arbete. Dessutom är införandet av punkt c inte kopplat till vare sig några förslag om från och med när eller om hur den ska träda i kraft, något som vi tror kommer att skapa ytterligare problem för medlemsstaterna.

Vi hoppas att förslaget får stöd och leder till de förväntade resultaten.

Bilyana Ilieva Raeva, för ALDE-gruppen. – (BG) Herr kommissionsledamot, fru talman, mina damer och herrar! Mot bakgrund av en ekonomisk och finansiell kris måste vi stödja EU i sina försök att skapa ett smidigare och effektivare skattesystem.

Kommissionens förslag att ändra direktivet om beskattning av inkomster från sparande i andra medlemsstater erbjuder en möjlighet att förbättra det befintliga systemet. Vi i Europaparlamentets utskott för ekonomi och valutafrågor stöder en utvidgning av direktivets tillämpningsområde till att omfatta nya finansiella instrument och geografiska områden. Europas liberaler och demokrater har föreslagit att territorier med synnerligen föga reglerade skattesystem inryms, t.ex. Förenta staternas delstater Delaware och Nevada, och att medlemsstaternas likabehandling säkras samt att den administrativa börda som direktivets tillämpning medför minskar.

Men den centrala debatten återstår, herr kommissionsledamot, om huruvida vi ska avskaffa systemet med skatteberäkning vid källan till förmån för det automatiska informationsutbytet. Från liberal synpunkt är frågan här hur vi ska kunna öka uppbörden av skatteintäkter och hur blott tillämpningen av informationsutbytet inte kommer att leda till – ett faktum som har bekräftats av den undersökning som redan utförts – att skattemissbruket förhindras eller att intäkterna av uppbörd ökar. Tvärtom kommer det att ta ifrån vissa medlemsstater sin konkurrensfördel. Källskatten är inte bara effektivare, den erbjuder också större insynsvänlighet under uppbörden.

Jag är fast övertygad om att medlemsstaterna måste behålla sin autonomi vad gäller valet av skattesystem. ALDE-gruppen föreslog att en jämförelseanalys görs mellan de båda systemen. Vi hoppas kunna få resultaten från kommissionen senast i december 2010. Dessutom hoppas vi att dessa resultat ska utgöra grunden för kommissionens framtida förslag om ändringar i skattesystemet för beskattningen av inkomster från sparande inom EU.

I morgon ska vi rösta om en annan viktig text som rör mervärdesskattebedrägeri i samband med import. Målet med detta direktiv är att säkra ett snabbt utbyte av tillräcklig information av god kvalitet. I det här fallet är fem år en ganska lång period för företagen. Direktivet syftar också till att införa en mekanism för solidariskt ansvar. Samtidigt som vi värnar om varje medlemsstats skatteintäkter är det också viktigt att vi garanterar att det solidariska ansvaret enbart kommer till användning när den tillhandahållna informationen innehåller allvarliga oegentligheter eller när den har lämnats in med obefogad fördröjning. I annat fall riskerar vi att ålägga företagen ytterligare betungande bördor.

Jag hoppas att vi kommer att rösta för dessa betänkanden i morgon.

Nils Lundgren, för IND/DEM-gruppen. – Fru talman! Skattesmitning är inte vårt huvudproblem när världsekonomin skakar i sina grundvalar. Det är sant att vi lever med skattebedrägerier i hela Europa, i USA, i själva verket i hela världen. Det är sant att vi har skatteparadis runt om i världen där rika människor och företag kan placera pengar och låta dem vara kvar där. Detta är emellertid inte vårt huvudproblem idag. Det är en flykt från ansvar att fokusera på detta.

Det vi nu måste göra är att ta ett grepp om finanskrisen om vi ska ha några skattebaser kvar överhuvudtaget i framtiden. Vad beror det på att vi befinner oss i den situation som vi nu har? Det beror framför allt på att vi nu har en ägarlös kapitalism. I praktiken styrs de finansiella företagen, de stora bankerna och flertalet av storföretagen av tjänstemän. Dessa tjänstemän kan införa bonusar, avgångsvederlag och pensioner som alla är beroende av vinsterna i det företag som dessa personer leder. Det finns ingenting enklare här i världen än att på kort sikt öka lönsamheten och därmed vinsterna i företagen. Det är bara att öka risken. Det finns mängder med studier av *Taleb distributions*, som vi ofta kallar dem, som innebär att man kan räkna med att om man ökar risken rejält, så går avkastningen upp dramatiskt och ger alla dessa bonusar m.m., dvs. alla

dessa "fringisar". Sedan kommer naturligtvis riskerna att falla ut, men då har de som leder företagen slutat eller får sluta. De får köpa vinslott i Frankrike, spela golf i Spanien. Det är inte synd om dem, men systemet är helt enkelt ohållbart.

Vidare är det så att inga aktörer har incitament att hindra denna utveckling. Kreditvärderingsinstituten är beroende av att få klienter. De får inga klienter om de säger att dessa klienter inte är kreditvärda. Insättarna vet att det finns insättningsgarantier. Därför behöver de inte bry sig om i vilken bank de placerar sina pengar. Andra aktörer vet att man kan göra upp med motparter och räkna med att de är *too big to fail*, skattebetalarna tar alltid notan. Detta betyder att staterna i förväg måste säga att de inte tar alla risker. Det är en fruktansvärt svår historia att genomföra, men den måste genomföras. Jag tror inte att Europaparlamentet kommer att medverka till detta tyvärr, men jag rekommenderar alla i detta parlament att göra det.

Ieke van den Burg (PSE). - (NL) Tvärtemot vad jag brukar, tänker jag inleda med ett politiskt uttalande då jag anser att skatteflykt och skatteundandragande är en verklig skandal i dessa tider av stigande arbetslöshet och ökade löneskillnader. Vilka partier som är villiga att ta tag i detta kommer att framgå klart under valet.

Benoît Hamons betänkande om beskattning av inkomster från sparande är ett exempel på denna fråga. Jag förstår att det är svårt för kommissionsledamoten att i denna fråga uppnå en sann överenskommelse i enlighet med enhällighetsprincipen. Socialistgruppen i Europaparlamentet har mer ambition än vad som kan påträffas i kommissionens förslag och denna ambition har sammanställts till ett antal ändringar som vi har lämnat in.

En slutkommentar om Astrid Lulling, som jämför de båda systemen av informationsutbyte och källskatt. Jag tror inte att det riktigt är tanken. Vi talar om de kryphål som finns i lagen i båda systemen och som vi borde inrikta oss på. Vissa steg har tagits men vi måste göra mer än vad som föreslås i detta betänkande.

László Kovács, ledamot av kommissionen. - (EN) Fru talman! Jag vill tacka er för era kommentarer och de åsikter ni uttryckte under debatten. Det gläder mig att se att Europaparlamentet och kommissionen är överens om vilka åtgärder som bör vidtas för en bättre bekämpning av skattebedrägeri och skatteflykt i EU, och jag är nöjd med det allmänna stödet för de två förslagen.

Jag vill än en gång tacka er för att ni har prioriterat ärendet om beskattning av inkomster från sparande och för ert stöd för kommissionens arbete med att främja god förvaltningssed på skatteområdet. Att göra snabba framsteg i diskussionerna om förslaget om ändring av direktivet är också en av det tjeckiska ordförandeskapets prioriteringar. På grund av det internationella läget – den finansiella och ekonomiska krisen – prioriteras detta även av de flesta medlemsstater.

Jag är övertygad om att rådet, så fort medlemsstaterna har kommit överens om hur man ska täppa till kryphålen i direktivet om beskattning av inkomster från sparande, kommer att be kommissionen att på liknande sätt uppdatera avtalen med de fem tredjeländer och de tio andra rättsorgan som deltar i mekanismen för beskattning av inkomster från sparande. Det är i dag för tidigt att spekulera i hur de kommer att reagera på vårt handlings sätt. EU behöver först och främst nå en enhällig överenskommelse internt. Med tanke på de framsteg som gjordes under G20-samtalen om uppfyllandet av OECD-standarderna för informationsutbyte är jag dock optimistisk även på detta område.

När det gäller Cornelis Vissers betänkande har jag tidigare påpekat att kommissionen inte kan godta parlamentets ändringsförslag, men vi har noterat de rekommendationer som finns i betänkandet. Särskilt behovet av bättre samordning mellan de olika medlemsstaterna, den nödvändiga förbättringen av kvaliteten på den information som utbyts, behovet av att ge andra medlemsstater automatisk tillgång till vissa uppgifter som finns i medlemsstaternas databaser och kravet på att harmonisera förfarandena för registrering och avregistrering är idéer som kommissionen kraftfullt stöder. Det är också skälet till att kommissionen i slutet av maj kommer att lägga fram ett mer innehållsrikt förslag på en omarbetning av förordningen om administrativt samarbete, där dessa förslag kommer att ingå.

Avslutningsvis, och som jag redan tidigare har nämnt, är det tydligt att det inte finns någon universell och global lösning på hur man utrotar skattebedrägeri och skatteflykt. De förslag vi har diskuterat i dag utgör två viktiga framsteg inom ramen för den globala strategin för att bekämpa skattebedrägeri på EU-nivå.

Benoît Hamon, föredragande. - (FR) Fru talman, jag kommer att hålla mig kort, eftersom jag nyligen uttalade mig ingående.

Först vill jag tacka Bilyana Raeva och Eva-Riitta Siitonen och också medlemmarna för sina tal och bidrag till texten och säga till László Kovács att jag, enligt min mening, har förstått vad han har sagt.

Men jag anser att en tydlig signal från Europaparlamentet i morgon beträffande räckvidden, banksekretessen och listan över skatteparadis kommer att vara till värdefull hjälp för kommissionen, särskilt om vi i framtiden behöver förhandla fram nya avtal med tredjeländer.

Nu vill jag avsluta med kritiken – den milda kritiken, vill jag tillägga – riktad mot Lázsló Kovács och mig från Astrid Lulling. Hon kritiserade oss för att "inte kunna skilja fåren från getterna", även om hon gjorde det på ett mycket mildt sätt. Jag vill berätta för henne att, i morgon, tror jag detta parlament, som ibland inte kan skilja fåren från getterna, kommer att kunna skilja mellan allmänt intresse och privata intressen, och jag hoppas att vi på så sätt har bidragit till en upptrappning av kampen mot skatteflykt.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (FR) Fru talman, jag begärde ordet för att göra ett personligt uttalande. Benoît Hamon har precis kritiserat mig för något, men jag måste berätta för honom att jag ser att han och kommissionsledamoten fortfarande inte kan skilja fåren från getterna. Jag vill också tala om för honom att det enda systemet som garanterar att alla skattebetalare betalar sina skatter – vilket vi alla vill – att det bästa systemet är att ta ut källskatt eftersom systemet för informationsutbyte är ett misslyckande. Det har inte fungerat och vi vet inte vem som har betalat vad därför att myndigheterna vet inte hur de ska hantera systemet.

Jag ville klargöra detta.

Talmannen. - Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon fredagen den 24 april kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), skriftlig. – (PL) I debatten om skatteflykt inom området beskattning av inkomster från sparande och mervärdesskatt vill jag uppmärksamma följande frågor.

1. Den sammanlagda undandragna skatten i samtliga av EU:s skattejurisdiktioner uppgår till cirka 200 miljarder euro årligen. Det är över 2 procent av medlemsstaternas BNP och innebär att medlemsstaternas offentliga utgifter minskar med en stor summa.
2. Det är därför bra att det nya direktivet täpper till kryphålen i skattelagstiftningen och också, med hänsyn till skattesmitarnas uppfinningsrikedom, försöker förhindra att nya strategier utvecklas för att undanföly skattelagstiftningen.
3. Man har väckt frågan om skatteparadis inom EU:s territorium och inom medlemsstaternas beroende territorier. Den rådande finansiella krisen har visat att man, genom att tolerera en oklar skattelagstiftning, anonyma transaktioner och brist på samarbete inom skattesektorn, på kort sikt kan garantera specifika länder och beroende territorier extra inkomster, men på lång sikt leder detta till en destabilisering av finanssystemet och kan orsaka allvarliga finanskriser.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Förlusten av intäkter till följd av skattebedrägeri inom alla skatte kategorier uppgår till mer än 200 miljarder euro per år inom EU, vilket motsvarar nästan 2 procent av BNP.

Miljarder euro i förlorade intäkter varje år till följd av skattebedrägeri leder till en minskning av tilläggsinvesteringarna i EU:s medlemsstater och en minskning av de offentliga utgifterna i de allmännas intresse, vilket i kontexten av den rådande finanskrisen markant försvagar medlemsstaternas möjligheter att lösa problem som uppstår inom socialpolitiken, hälsovården och utbildningsområdet.

Kampen mot skattebedrägeri är en mycket viktig fråga för EU och vi måste behålla vår ledande roll inom detta område! Endast då kan det vara möjligt att uppnå en situation där viktiga finanscentra utanför Europeiska unionen vidtar åtgärder liknande dem som medlemsstaterna vidtar.

Jag stöder Europeiska kommissionens idé att vi, med vederbörlig hänsyn till principen om fri rörlighet för kapital som fastställs i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, bör fundera på att lägga till bestämmelser som hindrar fysiska personer bosatta inom EU från att försöka undgå genomförandet av direktivet om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar, genom att kanalisera inkomster intjänade inom EU med hjälp av skattefria skalbolag och enheter som ligger utanför EU:s territorium eller utanför territorier där åtgärder vidtas liknande eller identiska med de som bestämts på EU-nivå.

Vi måste föra en nolltoleranspolitik mot skatteparadis. Varje fördröjning av att finna lösningar som garanterar att mera rättvisa och enhetliga åtgärder vidtas inom detta område är oförsvarlig i det rådande ekonomiska läget!

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Översynen av direktivet om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar är en viktig del i omarbetningen av den finansiella strukturen och finansmarknadsreglerna. Det nuvarande direktivet är hopplöst föråldrat. Det är relativt lätt att kringgå genom att till exempel använda sig av mellanliggande investeringsbolag som inte omfattas av direktivets definition av betalningsombud och som därför inte har någon skyldighet att ingå i systemet för informationsutbyte. På samma sätt har det varit möjligt att arrangera investeringsportföljer på ett sådant sätt att vissa inkomster som motsvarar ränteintäkter ligger utanför direktivets definition, genom "ompackning".

Reformen är ett försök att bemöta dessa problem. För att lösa problemet med mellanhänder vidgar kommissionen definitionen av betalningsombud till att omfatta stiftelser och fonder. Det finns också planer på att ta med nya, innovativa produkter och till exempel vissa livförsäkringsprodukter i direktivet.

Det är mycket svårare att ta med andra nya produkter. Tyvärr är det mycket krångligt att fastställa definitioner som gör det möjligt att låta ingå som räntebetalningar alla inkomster som kan jämföras med inkomst från ränta, i synnerhet när det är relativt enkelt att skapa nya produkter. Med tanke på detta borde vi undersöka ingående hur dessa produkter kan regleras på bästa sätt, innan de innefattas av direktivet. Kommissionen vill också lägga fram ett ändringsförslag för direktivet om ömsesidigt bistånd, som också kommer att omfatta ändringar som hänger ihop med det automatiska informationsutbytet.

För att undvika skatteflykt är det dessutom av stor betydelse att de tre länder som är undantagna från det rådande systemet för informationsutbyte – Belgien, Luxemburg och Österrike – inkluderas i de system som de övriga länderna tillämpar. Föredragandens föreslagna slutdatum för detta, 2014, måste få vårt fulla stöd.

23. Problemet med etnisk och rasgrundad profilering i samband med terroristbekämpning, brottsbekämpning, invandring, tull och gränskontroll (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är betänkandet (A6-0222/2009) av Sarah Ludford, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om problemet med etnisk och rasgrundad profilering i samband med hanteringen av frågor som rör terroristbekämpning, brottsbekämpning, invandring, tull och gränskontroll (2008/2020(INI)).

Sarah Ludford, föredragande. – (EN) Fru talman! Under det senaste årtiondet har lagstiftning och praxis införts för att göra det möjligt att lagra och utbyta stora mängder personuppgifter. För närvarande föreslår EU själv ett antal åtgärder som ska underlätta profilering, en teknik för att sammanställa uppgifter från olika källor i syfte att skapa ett slags mall som kan användas för att identifiera sådana personer som har karaktärsdrag, beteende eller umgänge som verkar misstänkt, och som sannolikt har begått brott eller terroristhandlingar och därför behöver undersökas närmare.

I polisarbetet har man även börjat inrikta sig på förutsägande och förhindrande metoder. Även om detta är värdefullt under vissa omständigheter kan det leda till att oskyldiga människor förtrycks på grund av stereotyper som ofta är baserade på ras- eller till och med religionstillhörighet.

Anledningen till varför jag oroar mig för profilering och datafångst är att de frångår den allmänna regeln att brottsbekämpningsbeslut bör baseras på en persons beteende. Det finns risk för att oskyldiga personer blir utsatta för godtyckliga gripanden och förhör eller tvingas avbryta sina resor. Om varningen för att de här personerna är av intresse sedan inte omgående avlägsnas kan det leda till långfristiga restriktioner, till exempel att de berörda personerna förvägras viseringar och inresetillstånd, drabbas av anställnings- eller bankförbud eller till och med arresteras och hålls kvar i häkte.

I en värld med allt större internationellt informationsutbyte kan identifieringen av någon som en intressant person från säkerhets- eller bevakningssynpunkt inte enbart få oangenäma eller kostsamma följder utan även förfärliga följder, om detta fel inte rättas till. Det räcker att ta kanadensaren Maher Arrar som exempel, som drabbades av ett terrorflyg och vars fasansfulla upplevelser utgjorde grunden för filmen "Utlämnad". Maher Arrar anhölls på grund av profilering som var baserad på personer som hans bror råkade känna, och utan att själv ha gjort någonting för att förtjäna misstankar tillbringade han sju månader i ett syrianskt tortyrfångelse.

Skuggföredragandena har gjort betydande insatser för det betänkande som jag nu lägger fram och jag tackar dem varmt. I betänkandet redogör man för mänskliga rättigheter, uppgiftsskydd och regler om icke-diskriminering i ett försök att vidmakthålla två grundläggande principer för all slags tillämpning av

profilering, nämligen att repressiva åtgärder ska vara grundade på en persons individuella beteende och att principen om jämlikhet inför lagen ska vidmakthållas.

Inte all profilering ger upphov till rättsliga invändningar. Vi känner alla till kriminalhistorier där psykologer kallas in för att ta fram en gärningsmannaprofil av den misstänkta mördaren. Om ett vittne ger en tydlig beskrivning, en profil för en bankrånare genom till exempel "vit, man och 30", då vore det väldigt dumt att arrestera någon som var asiat, kvinna och runt 50.

Den mest påtagliga risken med profilering är etnisk eller rasgrundad profilering. Om polisen använder sådan profilering som enda grund för att besluta vem de ska gripa, kroppsvisitera eller arrestera är det lättjefull, missledande stereotypisering och detsamma som olaglig diskriminering av minoriteter.

Därför finns det stor anledning att oroa sig för diskriminering av romer. I min egen stad, London, har följderna för unga svarta män lett till hårdare riktlinjer och skyddsåtgärder. Jag måste dock understryka att inga av dessa bör utgöra hinder för de brottsutredningar som leds av underrättelsetjänsten.

Förutom betänkligheter angående lagligheten ifrågasätter jag starkt effektiviteten med profilering. Att fortsätta söka efter misstänkta personer på grundval av utseende eller beteende kan avleda sökandet efter dem som verkligen är farliga. Det finns även risk för att faktiska gärningsmän anpassar sig efter profilen genom att använda personer med oskyldigt utseende som knarkkurirer eller självmordsbombare eller för att leda resrutten bort från dem som övervakas.

Insatser för att bekämpa terrorism är inriktade på asiater, särskilt personer med pakistanskt ursprung. Trettiofyra procent av muslimerna i Storbritannien rapporteras bli utsatta för diskriminering på flygplatser. Det finns stor risk att dessa personer görs främmande, så att de kanske inte längre samarbetar med polisen, vilket i slutändan blir ett hinder för säkerheten.

I betänkandet efterlyses därför europeisk eller nationell lagstiftning för profilering som är förenlig med befintlig europeisk lagstiftning och internationella fördrag. Om möjligt bör alla skyddsåtgärder för profilering ingå i en enda rättsakt.

Förutom en rättslig bedömning bör proportionaliteten och effektiviteten av profilering undersökas ytterligare. Allt efter kapacitet bör Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter och Europeiska datatillsynsmannen spela en nyckelroll i dessa undersökningar.

Min sista punkt är att om profilering ska användas lagligt och rättvist för att bidra till att upprätthålla säkerheten måste vi skapa en enhetlig och välgrundad rättslig ram.

László Kovács, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! På kommissionens vägnar välkomnar jag det här initiativet från parlamentet som syftar till att på EU-nivå rikta uppmärksamheten mot etnisk och rasgrundad profilering i samband med hanteringen av frågor som rör terroristbekämpning, brottsbekämpning, invandring, tull och gränskontroll.

Sarah Ludfords betänkande utgör en mycket bra plattform och är ytterligare ett bidrag i frågan tack vare en bred diskussion och förslag på hur problemet bör tacklas. Jag vill understryka att redan befintlig lagstiftning om uppgiftsskydd garanterar en hög skyddsnivå för personuppgifter, inbegripet känsliga uppgifter om till exempel etnicitet eller ras, och denna gäller oavsett vilken teknik som används. Därför gäller naturligtvis allmänna principer för uppgiftsskydd även profilering som ett sätt att behandla uppgifter.

Kommissionen är fast övertygad om att omotiverad eller onödig etnisk profilering är en orättvis och förbjuden praxis, även när den genomförs i brottsbekämpande syfte eller i samband med invandring, tull och gränskontroll, och att den går stick i stäv med EU:s grundläggande värderingar.

I enlighet med viktiga instrument som föreslagits av kommissionen, som kodexen om Schengengränserna, Eurodac, SIS och VIS, är omotiverad etnisk profileringsteknik inte tillåten. Till exempel i fråga om gränskontroller krävs i enlighet med artikel 6 i kodexen om Schengengränserna att gränskontrolltjänstemän genomför kontroller utan att diskriminera resenärer på grundval av ras eller etnisk tillhörighet, religion eller övertygelse.

Jag vill även nämna arbetet på Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter på det här området. Byrån ska snart lägga fram en handbok för god praxis för att motverka och förhindra etnisk profilering. Kommissionen stöder att byråns arbetsprogram för 2010 innefattar gemensam utbildning med Frontex, där nämnda handbok skulle kunna komma till användning. Kommissionen stöder även att byråns arbetsprogram

för 2010 omfattar ett projekt för att genomföra artikel 6 i kodexen om Schengengränserna som syftar till uppgiftsinsamling.

Slutligen välkomnar kommissionen den undersökning om minoriteter och diskriminering som lades fram i går. Avsnitten om brottsbekämpning och gränskontroll ger oss ytterligare och aktuella uppgifter om erfarenheter av etnisk profilering. Kommissionen kommer naturligtvis noggrant att granska resultaten av denna undersökning, som kommer att offentliggöras kapitel för kapitel under årets lopp. Redan nu kan vi dock dra slutsatsen att rasism och främlingsfientlighet fortfarande är ihållande företeelser i EU och att de påverkar livet för personer som tillhör etniska minoriteter.

Kommissionen instämmer i det som sägs i betänkandet om att databehandling för statistiska ändamål, med bland annat uppgifter om etnicitet, ras eller ursprung, skulle kunna användas för att upptäcka indirekt diskriminering eller omotiverad praxis för brottsbekämpning. Denna infallsvinkel måste dock analyseras ordentligt. Kommissionen undersöker därför möjligheten att be artikel 29-gruppen att utarbeta ett yttrande om behandling av personuppgifter för statistiska ändamål, inbegripet uppgifter om etnicitet, ras eller ursprung.

Kommissionen följer även noggrant Europarådets verksamhet angående ett förslag till rekommendation om profilering. Kommissionen kommer snart att skicka en begäran till rådet om att få mandat att förhandla om detta förslag till rekommendation.

När det gäller behovet av en rättslig ram för att definiera profilering anser kommissionen att tillämplig EU-lagstiftning om gränskontroll och uppgiftsskydd är tillräcklig för att skydda grundläggande rättigheter. Utan tveken krävs att all behandling har en särskild, erkänd rättslig grund och framför allt är förenlig med principerna om nödvändighet, proportionalitet, ändamålsbegränsning och riktighet. Detta måste övervakas av oberoende offentliga myndigheter. För närvarande innehåller ramverket även strikta bestämmelser om behandling av känsliga personuppgifter eller automatiserade beslut. Alla dessa principer gäller även profilering som ett sätt att behandla personuppgifter.

Kommissionen har åtagit sig – och även jag själv har personligen åtagit mig – att motverka rasism och främlingsfientlighet med all den makt som vi har tilldelats i enlighet med fördragen, och detta omfattar även de fall där rasism utgår från offentliga myndigheter. Kommissionen är besluten att förstärka sin politik för att motverka rasism och främlingsfientlighet inom ramen för Stockholmsprogrammet, som bör omfatta frågan om hur etnisk profilering ska hanteras.

Återigen välkomnar jag varmt förslaget till betänkande på kommissionens vägnar. Jag ser fram emot att det antas i plenum i morgon.

Claude Moraes, för PSE-gruppen. – (EN) Fru talman! I egenskap av socialdemokrater stöder vi till fullo det här betänkandet och har även medverkat till det, eftersom det här enligt vår mening är första gången som parlamentet har haft en ordentlig politisk, rättslig och moralisk debatt kring etnisk profilering och dess inverkan på vanliga medborgare.

Vi anser att förutsägande profilering och datafångst är frågor som länge har varit utforskade och jag välkomnar varmt kommissionens positiva inställning både till att erkänna frågan och till att förstå den indirekta möjliga diskriminering som kan uppstå på grund av etnisk profilering.

Socialdemokraterna hoppas att det kommer att finnas tillräckliga politiska incitament för att ta upp frågan på högsta nivå om betänkandet antas i morgon och efter att Europarådet har lagt fram sin kommande rekommendation om profilering. Varför? För min valkrets i London och för egen del kan jag säga att jag vet vad etnisk profilering innebär. Det innebär att bli gripen och kroppsvisiterad på grund av sitt utseende, i stället för att bli gripen och kroppsvisiterad på grund av rätt upplysningar och rätt polisarbete, genom rätt förfaranden.

Detta slags profilering är slöseri med resurser. Det hjälper oss inte att gripa terrorister, det hjälper oss inte att gripa brottslingar. Det är inriktat indirekt eller direkt på dem som är utsatta och som har en etnisk bakgrund som är just fel bakgrund.

Detta kan leda till kroppsvisiteringar och annat missbruk som vi har sett, och jag anser att människor bör förstå det. Betänkandet är ett viktigt steg framåt för att skydda medborgare mot någonting som hittills inte har undersökts. Jag är glad att Sarah Ludford nu har tagit upp frågan i parlamentet och vi kommer fullt ut att stödja betänkandet i morgon.

Carl Schlyter, för *Verts/ALE-gruppen*. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka Sarah Ludford för hennes betänkande. Kathalijne Buitenweg kan inte vara här i dag, utan jag kommer att företräda hennes åsikter.

Jag måste börja med att fråga: Vad är en terrorist? Vad för slags känsla skapar terrorister? De skapar osäkerhet. Terrorister gör också alla sårbara och hindrar människor från att leva sitt liv som de vill.

Tittar man sedan på den lagstiftning som syftar till att motverka terrorism genom profilering ser man att den skapar osäkerhet och problem i människors vardag. Man kan inte motverka terrorism med hjälp av lagstiftning som skapar samma känsla av osäkerhet.

Jag anser att EG-domstolen har varit mycket tydlig i frågan genom att säga att det här ska förbjudas. Vi kan se att det varken är effektivt eller lagligt. Cartercentret i USA har visat att det inte är effektivt. Det tyska övervakningssystemet för muslimska män i åldern 18–40 i Tyskland har inte varit effektivt. Detta fungerar inte och jag hoppas verkligen att vi kan ta bort de sista undantagen som gör att flygplatser, hamnar och så vidare tillåts använda dessa ineffektiva metoder som får folk att må dåligt.

Och hur kan man säga att man kommer att ha en hög skyddsnivå när människor lämnar kvar cd-skivor med uppgifter om 20 miljoner människor på kaféer och när vi vet hur lätt det är att hacka sig in i datorer? Jag gjorde det faktiskt själv som barn.

Jag anser alltså att det här är ett viktigt betänkande. Rådet måste använda sin logik, utnyttja resurserna effektivt, inrikta sig på särskilda personer och använda tiden till att satsa på dessa i stället för på etnisk registrering, som är en fullständig överträdelse av alla standarder för mänskliga rättigheter.

Emine Bozkurt (PSE). – (NL) Först och främst vill jag tacka Sarah Ludford för detta utmärkta betänkande. Det borde ha varit ännu starkare, men det visar på framsteg i debatten kring denna fråga.

Ibland kan "profilering" vara nödvändig, men sådana fall måste vara tydligt definierade och skyddade från missbruk. Möjligheten till lagring, utbyte och tolkning av information har de senaste åren ökat i snabbare takt än de nödvändiga gränserna som demokratier själva sätter upp i detta avseende. Förenta staternas säkerhetstjänster har inte erhållit bättre eller pålitligare information genom datafångst och utredningar baserade på profilering, men i huvudsak har de i stället fått en tyngre arbetsbörda. En säkerhetsagent jämförde det passande med att hålla upp vatten i ett glas med hjälp av en brandslang, med andra ord, synnerligen ineffektivt.

Naturligtvis har profiler baserade på etniskt ursprung använts i årtal, även om vi generellt kallar det för något annat. Även jag, 160 cm lång allt som allt, och alltså inte med den mest hotfulla kroppsbyggnaden, har ofta blivit tagen åt sidan i tullen. En smärre personlig irritation, men många människor som ytterst noga följer lagen upplever detta obehag inte regelbundet, men systematiskt. Dessa människor får budskapet från vårt samhälle att de alltid är misstänkta, mindre värda och ovälkomna. Vi kommer inte att fånga de riktiga brottslingarna, som tillhör alla befolkningsgrupper, genom denna metod.

László Kovács, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! De olika parlamentsledamöternas inlägg tyder på att frågan om profilering och respekten för grundläggande rättigheter är viktig och på att parlamentet har ägnat den uppmärksamhet.

I betänkandet skildrar man på ett utmärkt sätt de frågor som har uppstått genom användning av profileringsteknik, framför allt sådan profilering som bygger på etniskt ursprung, ras, nationalitet eller religion för ändamål som brottsbekämpning, invandring eller gränskontroll.

Kommissionen följer noggrant de problem som profilering utgör i allmänhet och i synnerhet inom de sektorer som tas upp i betänkandet, och kommer att fortsätta göra det.

Kommissionen genomför för närvarande ett samråd om de utmaningar som ny teknik för uppgiftsskydd utgör. Detta bör ge kommissionen information som kan tjäna som underlag för reflektion och vägledning när den griper sig an de problem som profilering kan ge upphov till på området rättvisa, frihet och säkerhet.

De resultat som nyligen har offentliggjorts av Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter om minoriteter och diskriminering i EU och som kommissionen välkomnade i går visar att rasism och främlingsfientlighet är ihållande företeelser i EU som påverkar livet för våra minoriteter.

Kommissionen har noggrant granskat resultaten av undersökningen för att kunna besluta om nästa steg. Återigen välkomnar jag varmt förslaget till betänkande, och jag ser fram emot att det antas i plenum i morgon.

Sarah Ludford, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag välkomnar varmt kommissionsledamotens positiva reaktion. Jag anser att vissa av de saker som han har talat om kommer att vara till mycket stor nytta, till exempel Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter, vägledning i fråga om etnisk profilering, kommissionens samarbete med Europarådet om sin rekommendation och förslaget att be artikel 29-gruppen om vägledning.

Men jag vill uppmana kommissionen att gå ännu lite längre och inrikta sig på de särskilda problem som profilering utgör. När allt kommer omkring har vi en rekommendation framför oss som gäller profilering i samband med PNR-uppgifter, så det finns särskilda problem.

Jag vill varmt tacka den lilla men utvalda skara kolleger som har bidraget till debatten. Jag anser att två saker har kommit fram starkt: för det första att "säkerhetsåtgärder" kan skapa osäkerhet och för det andra att de kan utgöra slöseri med resurser, i stället för att användas målmedvetet. Så vi talar här om effektivitet och medborgerliga friheter.

Talmannen. - Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon fredagen den 24 april 2009, kl. 12.00.

24. Statistik om växtskyddsmedel (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är betänkandet (A6-0256/2009) av Bart Staes, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om statistik om växtskyddsmedel (11120/2/2008 – C6-0004/2009 – 2006/0258(COD)).

Bart Staes, föredragande. – (NL) Vi har framför oss den slutliga överenskommelsen som vi har förhandlat fram med rådet och kommissionen, en slutlig överenskommelse som efter en första behandling där vi i parlamentet intog en stark ställning och införde ett antal punkter som, med stor majoritet, faktiskt gav oss en mycket stark startposition gentemot rådet. Jag måste säga att rådets gemensamma ståndpunkt några månader efter den första behandlingen var tämligen nedslående. Det saknades faktiskt någon större vilja att följa vårt upplägg, och därför var förhandlingarna med kommissionen allt annat än lätta.

Vi lyckades dock ta ett steg framåt och det rådde en mycket konstruktiv anda. Den parlamentariska delegationen var också en stark grupp. Det fanns enighet i mångfalden. Jag tror att vi kan ta resultatet till omröstning i morgon med viss stolthet. Hur som helst, lämnar vi ett bidrag och förvissar oss om att det finns en grund, utöver de två lagar om bekämpningsmedel som redan har antagits, dvs. direktivet om hållbar användning och förordningen om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden, redskap som ska användas genom sund reglering vid tillhandahållandet av uppgifter via statistik. Därför utgör detta, enligt min mening, grunden för det parlamentariska lagstiftningsarbete vi har utfört.

En av de viktigaste bedrifterna är faktiskt att vi har lyckats ålägga rådet, även mot dess vilja, det faktum att vi som grunddefinition för bekämpningsmedel har använt den definition som parlamentet, i den politiska överenskommelsen med rådet, tidigare inkluderat i direktivet om hållbar användning. Detta skapar en viss konsekvens, vilket också är viktigt för framtida bruk.

Vi har också kunnat ta med en mycket klar referens till den allmänna rättsliga ramen för statistik, det sätt på vilket statistik bör användas, det sätt på vilket det hanteras och, framför allt, det sätt på vilket uppgifterna bör hanteras i framtiden, bland annat med hänsyn till principen om insyn. Vi har uppnått vårt mål att medlemsstater måste tillhandahålla betydlig information om bekämpningsmedel och i en form som är jämförbar. Personligen hade jag velat gå ännu längre, men vi har åstadkommit ett första steg.

En annan bedrift är utan tvekan det faktum att, på grund av att vi som grunddefinition har använt ordet "bekämpningsmedel" enligt definitionen i direktivet om hållbar användning, har vi också, i andra hand, inkluderat begreppet "biocidprodukter". Det var en viktig begäran från socialistgruppen i Europaparlamentet. Detta är en bedrift. Den finns med i förordningen och i den aktuella politiska överenskommelsen, trots att det i den sistnämnda framkommer att vi har åtagit oss att utvidga förordningen om statistik och bekämpningsmedel som nu innehåller begreppet "biocidprodukter" under tiden som lagstiftningen existerar och också – något som var ett angeläget krav från rådets sida – efter en konsekvensbedömning i frågan.

Vi har uppnått större insyn. Vi har nått framgång i vår begäran att uppgifterna måste publiceras på Internet. Vi har, som framgår – det är alltid en fråga om förhandling, för så fungerar demokratin – också misslyckats med att åstadkomma vissa saker. Jag har redan nämnt dem, inklusive det faktum att formuleringen är svagare

vad avser användningen av bekämpningsmedel utanför jordbruket: på den punkten lever utkastet till förordningen inte riktigt upp till vad som åstadkommits vid den första behandlingen. Men det är en fråga om att ge och ta.

Jag måste säga att jag känner stor tacksamhet mot skuggföredragandena. Det var ett trevligt sätt att samarbeta. Det var, för närvarande, mitt sista betänkande som avser rättsakter, och jag hoppas kunna tillägga ännu mer i nästa mandatperiod.

László Kovács, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Den temainriktade strategi för hållbar användning av bekämpningsmedel som antogs av Europaparlamentet och rådet i januari 2009 syftar till att komplettera befintlig lagstiftning genom att reglera användningsfasen för bekämpningsmedel, i syfte att minska bekämpningsmedlens inverkan på människors hälsa och på miljön.

Det här förslaget är strategins tredje rättsliga pelare, tillsammans med ramdirektivet och förordningen för utsläppande på marknaden av växtskyddsmedel, och syftar till att ge tillförlitliga uppgifter för att mäta framstegen med strategin.

Förslagets viktigaste mål är alltså att jämförbara och tillförlitliga uppgifter samlas in i alla medlemsstater och överförs till kommissionen, vilket gör det möjligt att beräkna harmoniserade riskindikatorer och mäta framstegen med den tematiska strategin.

Rådet och parlamentet kunde inte enas om förslaget vid första behandlingen främst av orsaker kopplade till förordningens omfattning och offentliggörande av resultat.

Tack vare den intensiva och givande trepartsdialogen vid andra behandlingen och framför allt föredragandens och skuggföredragandenas kompromissvilja har det varit möjligt att komma fram till lösningar på alla punkter.

Kommissionen anser att resultatet är en mycket rimlig kompromiss, som innebär att parlamentets intressen tillvaratas utan att en oproportionerlig belastning uppstår på de nationella förvaltningarna och företagen, och kommissionen kan därför stödja den.

Kommissionen vill ta tillfället i akt och tacka föredraganden, Bart Staes, för ett mycket bra jobb med ett sådant komplext förslag, för hans tålamod och för det mycket konstruktiva utbyte han haft med kommissionen. Med den nuvarande kompromissen som grund är kommissionen säker på att Europaparlamentet och rådet kan nå en överenskommelse om detta viktiga förslag vid en andra behandling och göra den temainriktade strategin för hållbar användning av bekämpningsmedel till en framgång.

Anne Laperrouze, *för ALDE-gruppen*. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Under plenarsammanträdet i januari 2009 antog vi två rättsakter om den hållbara användningen av bekämpningsmedel och om förfarandena för saluförandet av växtskyddsmedel. Förhandlingarna kring dessa texter har varit häftiga och har möjliggjort reella framgångar i skyddet för människors hälsa och miljön.

Dessa två texter hade dock inte varit värda någonting utan denna. Denna förordning är faktiskt den som upprätthåller de andra två. Ni minns säkert, herr kommissionsledamot, att denna statistik är nödvändig för att avslöja hur många nya produkter som släpps på marknaden och hur deras användning ökar, och framför allt för att beräkna de riskindikatorer som definieras i rapporten om hållbar användning av bekämpningsmedel.

Jag vill även påpeka att vi, enligt min mening, inte bara har uppnått en balans mellan det nödvändiga utelämnandet av uppgifter och uppgifternas förtrolighet, men vi har också fastställt rimliga administrativa krav, eftersom detta utgör ett bekymmer för användarna.

Vad avser biocider, är det viktigt att understryka att texten bör, så småningom, täcka dem i enlighet med resultaten från en konsekvensstudie.

Vi har undersökt de kommersiella användningarna av bekämpningsmedel utanför jordbruket. För närvarande kan vi bara uppskatta deras volym. Därför blir de pilotstudier som Europeiska kommissionen kommer att utföra mycket upplysande.

Till sist vill jag tacka vår föredragande, som stödde oss igenom förhandlingarna och som i hög grad bidrog till att vi uppnådde en överenskommelse.

Bart Staes, *föredragande*. – (NL) Jag tror att allting har sagts. Det är en bra överenskommelse, och jag hoppas att den kommer att antas i morgon.

Talmannen. - Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon fredagen den 24 april 2009, kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Som framgår av gemenskapens sjätte miljöhandlingsprogram har Europeiska unionen konstaterat att bekämpningsmedlens inverkan på människors hälsa och på miljön måste minskas på ett mer konsekvent sätt. Den här förordningen om statistik om växtskyddsmedel kommer att täppa till befintliga hål i fråga om användningen av bekämpningsmedel i medlemsstaterna.

Det har framkommit av de uppgifter som kommissionsledamoten lagt fram om användningen och försäljningen av bekämpningsmedel att vi behöver ha en på gemenskapsnivå harmoniserad metod för insamling av statistik såväl i skedet för utsläppandet på marknaden som från tillverkarna.

Vi är alla medvetna om att ett mer enhetligt regelverk måste utarbetas på gemenskapsnivå som styr användningen av bekämpningsmedel. Det är därför jag vill betona att jag välkomnar upprättandet av en gemensam ram för systematisk framställning av gemenskapsstatistik om utsläppande på marknaden och användning av bekämpningsmedel, i enlighet med subsidiaritetsprincipen.

25. Beslut om vissa dokument: se protokollet

26. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

27. Avslutande av sammanträdet

(Talmannen förklarade sammanträdet avslutat kl. 11.05.)